

รายงานการวิจัย
รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรื

คำนำ

การจัดกระบวนการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพนับว่าเป็นหัวใจสำคัญ ความสำเร็จของการปฏิรูปการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นไปได้ต่อเมื่อระบบการศึกษาตระหนักถึงความแตกต่างและสามารถตอบสนองเด็กแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะในกรณีผู้เรียนที่มีความสามารถพิเศษที่เหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกัน กลุ่มผู้เรียนเหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับการศึกษาด้วยรูปแบบที่เหมาะสม ดังที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 10 วรรคสี่ว่า “การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น”

สำหรับประเทศไทย องค์ความรู้ในเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษยังไม่เป็นที่แพร่หลาย และยังไม่มีการดำเนินงานอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการเท่าใดนัก ทั้งในเรื่องของการบ่งชี้ และกระบวนการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ซึ่งผลการวิจัยทั่วโลกได้ข้อสรุปว่า **วิธีการที่ดีที่สุดในการค้นหาคือ การใช้กระบวนการเรียนรู้อย่างถูกวิธีพร้อม ๆ ไปด้วยการใช้กระบวนการตรวจสอบและเครื่องมือที่เหมาะสม** นอกจากนั้นยังพบว่า **ความเป็นเลิศไม่อาจเกิดขึ้นได้โดยปราศจากความช่วยเหลือที่เหมาะสม ผู้ที่มีความสามารถพิเศษต้องการปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ซึ่งรวมไปถึงวัสดุ อุปกรณ์ทางการศึกษา การจัดสถานการณ์ที่ทำท่ายและการกระตุ้นที่เร่งเร้าให้พวกเขาบรรลุตามเป้าหมายสูงสุดของตนเองได้**

ดังนั้น เพื่อให้ความรู้ในเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษเป็นที่แพร่หลาย สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชา และเหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงสนับสนุนให้ ผศ. ดร. อุษณีย์ โพธิสุข ร่วมกับคณาจารย์จากหลายสถาบันดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ ระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษาขึ้น ในวิชาต่าง ๆ 7 วิชาคือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ดนตรี ทัศนศิลป์ ทักษะความคิดระดับสูง แนะแนวและจิตวิทยา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ขอขอบคุณคณะผู้วิจัย รวมทั้งผู้บริหารและคณะครูของโรงเรียนไพฑูริศึกษา ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี จนทำให้การดำเนินงานสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อวงการการศึกษาของไทยอย่างกว้างขวางต่อไป

(นายรุ่ง แก้วแดง)

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

เอกสารที่เผยแพร่เป็นรายงานการวิจัย 7 เล่ม และคู่มือครู 6 เล่ม ดังนี้

รายงานการวิจัย

1. รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
(ฉบับรวม)
2. รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านคณิตศาสตร์
3. รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาไทย
4. รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาอังกฤษ
5. รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านทัศนศิลป์
6. รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านทักษะความคิดระดับสูง
7. รายงานการวิจัย รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านแนะแนวและจิตวิทยา

คู่มือครู

1. **สร้างสรรค์นักคิด** : คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านทักษะความคิดระดับสูง
2. **เก่ง ดี มีสุข** : คู่มือการให้บริการด้านแนะแนวและจิตวิทยาสำหรับผู้มี
ความสามารถพิเศษ
3. **สนุกกับภาษาไทย** : คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ
ด้านภาษาไทย
4. **จุดประกายภาษาอังกฤษ** : คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถ
พิเศษ ด้านภาษาอังกฤษ

5. **คณิตศาสตร์มหัศจรรย์** : คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ **ด้านคณิตศาสตร์**
6. **ผลิตศิลป์น้อย** : คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ **ด้านทัศนศิลป์**

คำชี้แจง

ในยุคโลกาภิวัตน์นี้ เด็กไทยจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาได้มากกว่า 1 ภาษา และสามารถใช้อังกฤษเพื่อสื่อสารระดับสากลได้ด้วย กระแสของความเป็นสากลทำให้คนไทยต้องให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ และจะต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ได้ในระดับที่ผู้เรียนสามารถจะสื่อสารและใช้ภาษาอังกฤษแสวงหาความรู้อันเป็นสากลได้

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาให้มีประสิทธิภาพ วิธีหนึ่งที่จะทำได้คือการเสาะหาผู้มีแววภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งแววในการใช้ภาษาต่างประเทศมาพัฒนาอย่างเข้มข้น และสร้างสภาพแวดล้อมให้เขาสามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาที่มีอยู่ให้ได้ประโยชน์สูงสุด

โครงการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา ได้สนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. 2542 หลังจากที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติรับในหลักการแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษ เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2542

โครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการการวิจัยพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความพิเศษในระบบโรงเรียนประถมศึกษาใน 7 สาขาวิชา คือ 1) คณิตศาสตร์ 2) ทักษะความคิด 3) ภาษาไทย 4) ภาษาอังกฤษ 5) ดนตรี 6) ศิลปะ และ 7) จิตวิทยาแนะแนว โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหาและพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปเผยแพร่ให้เกิดการดำเนินงาน การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้เลือกทำการวิจัย ณ โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนหนึ่งใน 4 โรงเรียนที่ได้เข้าร่วมโครงการนำร่องศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพเด็กและเยาวชน ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 โดยคณะกรรมการได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่าเป็นโรงเรียนที่มีความพร้อมในด้านนโยบายของผู้บริหาร กระบวนการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนที่ได้มาตรฐานและเป็นสากลเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว การสนับสนุนทั้งทางด้านการบริหาร งบประมาณ และความ

พร้อมของบุคลากรที่เข้าอบรมกระบวนการ เนื้อหา วิธีการ ตลอดจนกระบวนการวัดและประเมินผล และมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ประชากรศึกษาคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 527 คน ของโรงเรียนไพฑูริคศึกษา ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ที่เปิดสอนระดับอนุบาลถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนที่ได้รับการคัดสรร จำนวน 16 คน ผลของการทำโครงการนำร่องนี้ ทำให้ได้รูปแบบ เครื่องมือที่สามารถใช้ในการเสาะหาและคัดเลือก หลักสูตร สื่อการสอน คู่มือ สำหรับการพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษา ตลอดจนปัจจัยและผลกระทบทั้งทางด้านบวกและทางด้านลบ อันมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการวางแผนการพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษในอนาคต

การวิจัยครั้งนี้ จะดำเนินการไม่ได้หากสำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติ ไม่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยครั้งนี้ คณะกรรมการดำเนินการวิจัยจึงมีความซาบซึ้งในวิสัยทัศน์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ที่ได้สนับสนุนงานด้านการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษอย่างจริงจังตลอดมา

ลำปาง หิรัญบุรณะ
อุ้นเรือน วิเชียรสิงห์
สุกัญญา เรืองจรรุญ
ประสูติ จันทรเรือง
อมรา ภมรสุตระ

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาปีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในระบบโรงเรียนประถมศึกษาใน 7 สาขาวิชา คือ 1) คณิตศาสตร์ 2) ทักษะการคิด 3) ภาษาไทย 4) ภาษาอังกฤษ 5) ดนตรี 6) ศิลปะ และ 7) นวัตกรรม โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหา และพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปเผยแพร่ให้เกิดการดำเนินงาน การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ได้เลือกทำการวิจัย ณ โรงเรียนไพทอคมศึกษา เขตบางเขน กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นโรงเรียนหนึ่งใน 4 โรงเรียนที่ได้เข้าร่วมโครงการของศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยคณะกรรมการได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่าเป็นโรงเรียนที่มีความพร้อมในด้านนโยบายของผู้บริหาร การสนับสนุนทั้งทางด้านการบริหาร งบประมาณ และความพร้อมของบุคลากรที่เข้าอบรมกระบวนการ เนื้อหา วิธีการ ตลอดจนกระบวนการวัดและประเมินผล และมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ประชากรศึกษาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนไพทอคมศึกษา ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ที่เปิดสอนระดับอนุบาลถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่ได้รับการคัดสรรจำนวน ๑๖ คน ในการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหา และพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผลปรากฏดังนี้

๑) ปัจจัยที่เอื้อและมีประสิทธิภาพสูงสุดในการค้นหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษสำหรับระดับประถมศึกษา ในสภาพปัจจุบัน คือการใช้ ก) การใช้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษแยกนักเรียนกลุ่มบนออกเหลือ 20% ของประชากร ข) การใช้การเสนอชื่อโดยครูที่เคยสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ โดยใช้ผลคะแนนร่วมกับผลการใช้แบบวัดแววภาษา ค) การให้ครูที่สอนระดับเด็กที่ค่อนข้างจะมีปัญหา และผลของการใช้แบบวัดแววม้าพยศ และ ง) การให้การพัฒนาและการสังเกตพัฒนาการทางความสามารถพิเศษทางภาษาของ ผู้เรียน และศึกษาพัฒนาการทางการคิด ๖ ระดับ คือ ๑)ระดับ

ความรู้ ความจำ ๒) ระดับความเข้าใจและนำไปใช้ ๓) ระดับวิเคราะห์ ๔) ระดับสังเคราะห์ ๕) ระดับประเมินค่า และ ๖) ระดับความคิดสร้างสรรค์ เครื่องมืออีก ๒ ชิ้นที่ใช้เป็นเครื่องมือที่ดัดแปลงจากแบบทดสอบต่างประเทศ คือ จ) แบบวัดความสามารถในการคิดเชิงตรรกะ (Ross Test) และแบบวัดความสามารถในการคิดอย่างสร้างสรรค์ (Creativity Test) ของศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และด้วยระบบการคัดสรรดังกล่าว พบว่า เมื่อใช้คะแนนพัฒนาทางความคิดเป็นแกนมีเด็กในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนไพทอคมศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาโดดเด่น ด้านภาษาอังกฤษ ๑๑ คน ของประชากร เด็ก ๑๑ คนนี้ เป็น ชาย ๔ คน หญิง ๗ คน ที่มีความสามารถในการคิดไปถึงระดับการวิเคราะห์ เนื่องจากมีความรู้ทางด้านศัพท์ไม่พอที่จะคิดในระดับสูงกว่านี้ได้ โดยมีระดับความคิดอยู่ระดับ ๓ (วิเคราะห์) คะแนน Ross Test อยู่ระหว่าง ๕๗.๑๔% ถึง ๔๓.๘๐% คะแนน Creativity Test อยู่ระหว่าง ๕๑.๓๘% ถึง ๒๕.๑๖% คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษ ๘๕% - ๘๘% หรือ ๒% แรกของนักเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดอยู่ที่ ๒.๖๖% (ระดับความเข้าใจ) ค่าเฉลี่ยของ Ross Test อยู่ที่ ๓๖.๑๕% ค่าเฉลี่ยของ Creativity Test อยู่ที่ ๓๔.๖๒% และค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ที่ ๘๕.๐๖%

๒) ในการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษได้พัฒนา และประเมินหลักสูตรสำหรับ สอนเสริม (Enrichment Integrated competence based program) ที่เป็นหลักสูตรบูรณาการที่เน้นกระบวนการและผลการเรียนรู้ (Learning outcome) อันหลักสูตรสำเร็จรูปใน ๑ ภาคการศึกษา ใช้เวลาสอน ๒๐ ชั่วโมง ในระดับประถมศึกษาปีที่ ๓ หลังจากที่เด็กผ่านหลักสูตรอ่านออกเขียนได้มาแล้ว หลักสูตรดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ ๑) การปลูกฝังความใฝ่รู้ (natural curiosity) รักการอ่าน มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมของชาติต่างๆ ๒) ให้เครื่องมือในการสร้างและหาความรู้ ด้วยตนเอง การใช้พจนานุกรม ๓) ให้โครงสร้างในการพัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูดและเขียน จากระดับที่ผู้เรียนมีความพร้อม รวม ๖ ระดับ ๔) มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและเคารพ มีความเป็นกัลยาณมิตร และมีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถในการจัดการ ๕) พัฒนาทักษะการแสดงออก ฝึกการพูด เขียนแนะนำหนังสืออ่าน และเพื่อแสดงออก นำเสนอความคิดของตน และยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น ๖) ฝึกการใช้กลยุทธ์และความสามารถพื้นฐานในการเรียนรู้และการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ ๗) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้

โดยใช้ภาษาอังกฤษ หลักสูตรนี้มีเงื่อนไขและบริบทของการนำหลักสูตรไปใช้ ก็จะต้องใช้ในโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีนักเรียนมากกว่า ๑,๕๐๐ คน เป็นหลักสูตรที่ต้องใช้กับชั้นเรียนในระดับประถมศึกษาที่นักเรียนอ่านออกเขียนได้แล้วเท่านั้น ในโรงเรียนที่ผู้บริหารระดับนโยบายสนับสนุนอย่างเป็นทางการโดยมีการจัดสรร งบประมาณ สถานที่ และบุคลากร ตลอดจนอำนวยความสะดวกทางด้านการจัดการสอน การดำเนินการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ตลอดจนการประสานงานติดต่อกับผู้ปกครอง และงบประมาณสนับสนุนการวิจัยที่ดำเนินการโดยสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นพี่เลี้ยง มีครูภาษาไทยที่ผ่านการพิจารณาแล้วว่ามีคุณสมบัติที่เหมาะสมทางด้านเจตคติ และวิธีการสอนและผ่านการอบรมหรือมีความรู้ในเรื่องการสอนผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา

การประเมินหลักสูตร ได้ทำใน ๒ รูปแบบ คือ ประเมินความสามารถของผู้เรียนตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และการประเมินผลกระทบจากโครงการมีต่อนักเรียน สำหรับการประเมินความสามารถของผู้เรียนตาม จุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ได้จาก ๑) งานที่นักเรียนทำ ๒) การประเมินตนเอง ๓) จากอนุทินที่เด็กบันทึกหลังการเรียน และ ๔) การประเมินโดยผู้สอน ผลปรากฏว่า หลักสูตรนี้สามารถพัฒนาการคิดของนักเรียนเพิ่มขึ้น ๐.๑๓ ระดับ ภายในเวลา 5 สัปดาห์ โดยมีระดับสูงสุดอยู่ที่ระดับ ๓ (การวิเคราะห์) และต่ำสุดอยู่ที่ระดับ ๑ (ความรู้ ความจำ)

ในการประเมินผลของการเรียนรู้ พบว่า หลักสูตรนี้บรรลุวัตถุประสงค์ ข้อ ๑ มีนิสัยใฝ่หาความรู้ รักการอ่าน (๑๐๐%) ข้อ ๒ มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง และค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองได้ (๕๓.๓๓%) และข้อ ๓ มีพัฒนาทักษะการอ่าน การคิด เพิ่มขึ้นเพียง ๐.๑๓ ระดับ และบรรลุวัตถุประสงค์ ข้อ ๔ มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและเคารพความคิดเห็นของคนอื่น มีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถในการจัดการ ข้อ ๕ มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมประจำชาติ ข้อ ๖ มีความสามารถในการใช้ภาษาด้านต่างๆ เพื่อแสดงออกและนำเสนอความคิดของตนได้ดีพอสมควร สำหรับวัตถุประสงค์ข้อ ๔ ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและเคารพ ความคิดเห็นของคนอื่น มีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถในการจัดการ มีความเป็นกัลยาณมิตร พบว่า นักเรียน ๘ หรือ ๕๓.๓๓% นำสิ่งที่เรียนไปสอนเพื่อนๆ ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการ และมีการจัดการที่ดีในการทำงานเป็นกลุ่ม และนักเรียน ๓ คน หรือ ๔๖.๖๖% เห็นว่าตนรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ส่วนวัตถุประสงค์

ข้อ ๕ ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมชาติต่างๆ มีความสนุกสนานในการเรียน พบว่า นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการอ่านวรรณกรรมเรื่องรามเกียรติ์ ทำการค้นคว้าเพิ่มเติม และหาฉบับอื่นมาอ่าน และได้ขยายวงอ่านเรื่อง สามก๊ก พระอภัยมณี ขุนช้าง ขุนแผน ด้วยตนเองจึงอาจสรุปได้ว่าการสอนแบบนี้ ทำให้เด็กสนใจวรรณคดีไทยอย่างได้ผล สำหรับวัตถุประสงค์ข้อ ๖ ที่ต้องการให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างๆ เพื่อแสดงออกและนำเสนอความคิดของตนได้จัดให้ผู้เรียนอ่าน และแนะนำหนังสือที่ตนชอบในสถานการณ์จริง ก็จะต้องหาสมาชิกที่ต้องการอ่านหนังสือที่ตนแนะนำ จากการศึกษาพฤติกรรมในห้องเรียนและข้อมูลที่ได้ จากการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกหลังการเรียน พบว่านักเรียนทุกคนตื่นเต้นกับกิจกรรมนี้มาก และได้ขยายโครงการไปให้เพื่อนๆ ในห้องอื่น

ข้อมูลเชิงปริมาณเหล่านี้ ได้รับการยืนยันจากการอ่านบันทึกความเห็นหลังกิจกรรมของเด็กในโครงการ และจากการอภิปรายกับครูผู้สอนในหลักสูตรนี้ และสอดคล้องกับพฤติกรรมในห้องเรียนและข้อมูลที่ได้จากการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกหลังการเรียนแต่ละคาบ สำหรับการประเมินผลกระทบที่โครงการมีต่อนักเรียน ได้ประเมินจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอน ๑) จากอนุทินที่เด็กบันทึกหลังการเรียน ๒) การเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาไทยในห้องเรียนปกติ พบว่าหลักสูตรนี้ มีผลกระทบทางด้านบวก คือ นักเรียนได้เรียนรู้กว้างมากกว่าในหลักสูตรปกติ ได้รับการฝึกให้ต้องมีระบบการจัดการที่ดีขึ้น มีทักษะการอ่านเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะทางด้านเนื้อหาและศัพท์ ได้ซึมซับวรรณกรรมทางภาษา ทำกิจกรรมได้เร็ว และไม่ต้องการรอเพื่อน ต้องการแสวงหากิจกรรมอื่นที่ยากกว่าเดิม สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ และได้เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า และฝึกคิดหาคำตอบด้วยตนเอง หลักสูตรมีวิธีกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการอภิปรายอย่างกว้างขวาง และได้เรียนรู้จากกันและกัน และต้องพึ่งความเห็นของกันและกัน ในกรณีที่มีความคิดเห็นขัดแย้ง ผลกระทบทางด้านลบที่พบ คือ ๑) เด็กกลุ่มนี้ (และครูประจำชั้นด้วย) มีภาระที่เพิ่มขึ้นในการติดตามทำงานส่งงาน และเนื้อหาในช่วงโมเมนต์ที่ เข้าหลายโครงการ จะมีความกังวลมาก จนขอออกจากโครงการบางโครงการ เพราะทำงานตามไม่ทัน ๒) คะแนนสอบของเด็กในโครงการต่ำลงอาจมิใช่ผลกระทบจากโครงการนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่ไม่ได้เข้าโครงการ อันเป็นผลมาจากระบบการสอนที่แบ่งคะแนน ได้จากข้อสอบ ๖๐% จากคะแนนปฏิบัติในการทำโครงการในแต่ละวิชา ๔๐% เด็กในโครงการต้องตามทำงานเพิ่มขึ้นในเวลาปกติ ยิ่งเด็กที่เข้าหลายโครงการยังมีภาระ และมีความเครียดสูงมาก จนทำคะแนนไม่ได้ดี

การประเมินครูผู้สอนในโครงการ พบว่า ผลกระทบทางด้านบวก คือ ๑) การพัฒนาตนเองทางด้านวิชาชีพของครู ความรู้และความเข้าใจแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาที่มีอยู่ในตัวของผู้เรียนได้เด่นชัดขึ้น ๒) แนวทางที่จะนำกระบวนการเรียนการสอนในโครงการไปใช้กับนักเรียนทั่วไปในชั้นอื่นๆ เพราะเห็นว่ามีประโยชน์ต่อนักเรียนมาก ๓) กิจกรรมที่หลากหลาย ๔) ความต้องการของผู้สอนที่เป็นหัวหน้าหมวดภาษาไทยที่จะขยายโครงการไปพัฒนานักเรียนที่อยู่นอกโครงการในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ๕) ทศนคติที่ดีต่อตนเองที่เห็นคุณค่าของความเป็นครูจนแรงบันดาลใจในการส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษามากกว่าคนอื่นๆ ส่วนผลกระทบทางด้านลบนั้นพบว่า ผู้สอนมีภาระเพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อย ๔ ชั่วโมง/สัปดาห์ ในการ ผลิตสื่อ การสอน การติดตามงานและวิเคราะห์งานของเด็ก เกิดความอ่อนล้า และขาดแรงจูงใจ

สารบัญ

หน้า

คำนำ

คำชี้แจง

บทคัดย่อ

บทที่ ๑ บทนำ

๑.๑	ใครบ้างมีพรสวรรค์ทางภาษา	๑
๑.๒	พรสวรรค์ในภาษาไทย	๓
๑.๓	พรสวรรค์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ	๕
๑.๔	ความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศ	๕
๑.๕	ความสามารถในภาษาต่างประเทศ	๘
๑.๖	กรณีศึกษาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา	๑๒
๑.๗	ปัญหาและความต้องการ	๑๘
๑.๘	ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา	๑๙
๑.๙	การเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา	๒๐

บทที่ ๒ ปรัชญา วิสัยทัศน์ และกรอบทฤษฎี

๒.๑	ปรัชญาและวิสัยทัศน์ของรัฐในการพัฒนาเด็กและเยาวชน ผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา	๒๖
๒.๒	กรอบทฤษฎี	๒๗
๒.๓	ความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศ	
๒.๓.๑	นิยาม “ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ”	๓๓
๒.๓.๒	การเรียนภาษาต่างประเทศ	๓๕
๒.๓.๓	ทฤษฎีการเรียนภาษาต่างประเทศ	๓๖
๒.๓.๔	ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการรับภาษาแม่และการเรียน ภาษาต่างประเทศ	๔๑
๒.๓.๔.๑	วิธีการเรียน	๔๑
๒.๓.๔.๒	เนื้อหาทางภาษาที่เรียน	๔๒

บทที่ ๓ การวางแผนพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษา

๑.๑	กรอบนโยบายและวัตถุประสงค์	๔๖
๑.๒	หลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษา	๔๗
๑.๓	วัตถุประสงค์ของการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ	๔๘
๑.๔	การเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา	๕๐
๑.๕	แนวทางหรือทางเลือกในการจัดโครงการการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ	๕๔
๑.๖	หลักสูตร เนื้อหา กิจกรรม และสภาพแวดล้อม สำหรับการพัฒนา ความสามารถพิเศษ	๕๕
๑.๗	ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง และเด็กในห้องเรียนปกติ	๗๑
๑.๘	การประเมินความสำเร็จของโครงการ	๗๕
๑.๙	ตัวอย่างการจัดโปรแกรมในโรงเรียนมัธยมที่รัฐวิกตอเรีย ออสเตรเลีย	๗๖

บทที่ ๔ โครงการนำร่อง : การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถ
พิเศษด้านภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

๔.๑	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	๘๐
๔.๒	การเสาะหาและการคัดสรร	๘๐
๔.๓	ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา กับหลักสูตรปกติ	๘๕
๔.๔	เงื่อนไขและบริบทของการนำหลักสูตรไปใช้	๘๖
๔.๕	วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา สภาพแวดล้อม กิจกรรม และสื่อการสอนในการ พัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาในโรงเรียนนำร่อง ในระดับประถมศึกษา	๘๗
๔.๖	แผนการสอน	๙๑
๔.๗	การประเมินโครงการ	๙๔
	๔.๗.๑ การประเมินความสามารถของผู้เรียน	๙๕
	๔.๗.๒ การประเมินผลกระทบจากโครงการ	๑๐๕
๔.๘	สรุปผลของการศึกษาวิจัย	
	๔.๘.๑ การเสาะหา	๑๑๕

บทที่ ๕ สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

๕.๑	ภูมิหลัง	๑๒๒
๕.๒	สรุปผลของการศึกษาวิจัย	๑๒๒

๕.๒.๑	ปัจจัยที่เอื้อและมีประสิทธิภาพสูงสุดในการเสาะหา	๑๒๒
๕.๒.๒	ปัจจัยที่เอื้อการพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็ก	๑๒๔
๕.๒.๓	การประเมินหลักสูตร	๑๒๕
๕.๓	อภิปรายผล	๑๒๘
๕.๔	องค์ความรู้และข้อเสนอแนะที่ได้จากการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย ในระดับประถมศึกษา	๑๓๑
๕.๔.๑	องค์ความรู้ที่ได้จากการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยในระดับประถมศึกษา และข้อเสนอแนะ	๑๓๑
๕.๔.๒	การบริหารการหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปกติ	๑๓๒
๕.๕	ปัญหาของการทำงานวิจัยเชิงทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมนุษย์มีจิตวิญญาณ และความรู้สึ	๑๓๓
๕.๖	ข้อเสนอแนะ	๑๓๔
ภาคผนวก		
๑.	แบบเสนอชื่อ ตารางที่ ๔.๑ (๑๐๐ คน)	๑๓๘
๒.	แบบเสนอชื่อ ตารางที่ ๔.๒ (๕๐ คน)	๑๔๒
๓.	Student Profile ตารางที่ ๔.๓ (๑๖ คน)	๑๔๔
บรรณานุกรม		๑๘๑
ประวัติผู้วิจัย		๑๕๔

สารบัญญัตินี้

ตารางที่ ๑.๑	ระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ	๑๑
๑.๒	แบบสำรวจเด็กเก่งภาษา	๒๒
ตารางที่ ๒.๑	เปรียบเทียบเนื้อหาในการเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ	๔๔
ตารางที่ ๓.๑	แสดงขั้นตอนในการสำรวจหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา	๕๒
๓.๒	แสดงกระบวนการสำรวจและคัดเลือก	๕๓
๓.๓	Gallagher's Model for Content Modification (Parke. ๑๙๙๙ : ๑๕๔)	๖๔
๓.๔	การบูรณาการรูปแบบการสอนของกิลฟอร์ด	๖๖
๓.๕	การบูรณาการรูปแบบของโกลเบอร์ค	๖๗
๓.๖	การบูรณาการรูปแบบของคราซโวล	๖๘
๓.๗	สรุปกิจกรรมการสอนตามรูปแบบบูรณาการที่ใช้ในงานวิจัย	๗๒
ตารางที่ ๔.๑	แสดงการเสาะหาและการคัดสรรผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย	๘๑
๔.๒	แบบสำรวจเด็กเก่ง	๘๒
๔.๓	แบบสำรวจม้าพยศ	๘๔
๔.๔	แสดงวัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา สภาพแวดล้อม กิจกรรม และสื่อการสอนในการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาในโรงเรียนนำร่อง ในระดับประถมศึกษา	๘๘
๔.๕	แผนการสอนการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาไทย	๙๑
๔.๖	แบบสอบถามนักเรียนในโครงการ	๙๖
๔.๗	แบบสอบถามความเห็นของนักเรียนในโครงการ (ลำดับ)	๙๖
๔.๘	พัฒนาการทางความคิดของผู้เรียน	๑๐๑
๔.๙	การวิเคราะห์พัฒนาการทางความคิดของผู้เรียน	๑๐๕
๔.๑๐	แสดงคะแนนและลำดับความคิด คะแนน Ross Test คะแนน Creativity Test และคะแนนภาษาของนักเรียน ๑๕ คนในโครงการ	๑๑๖
๔.๑๑	แสดงคะแนนและลำดับความคิด คะแนน Ross Test คะแนน Creativity Test และคะแนนของนักเรียน ๑๑ คน สุดท้ายที่ได้รับการคัดเลือก	๑๑๗

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ คำนิยาม

ความสามารถพิเศษทางภาษา หมายถึงความสามารถของบุคคลในการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเหนือกว่าบุคคลอื่นในวัยเดียวกัน

นอกจากนี้ ผู้ที่มีความสามารถพิเศษ จะเป็นผู้ที่มีความสนใจจริงจังและอย่างต่อเนื่องในเรื่องเกี่ยวกับภาษามีทักษะในการอ่าน เขียน ฟัง พูดเหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกันอย่างเด่นชัด สามารถจดจำในสิ่งที่อ่านและฟังได้อย่างแม่นยำและคงทน มีความสามารถในการใช้ความรู้และทักษะพื้นฐานทางภาษาที่มีอยู่มาพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้อย่างพลิกแพลง สร้างสรรค์ ลึกซึ้ง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

ทุกประเทศจะมีบุคคลที่มีความสามารถพิเศษในภาษาของตน ความสามารถพิเศษหากมีปรากฏเด่นชัดมาตั้งแต่เด็กก็มักจะเรียกกันว่าเป็น พรสวรรค์ทางภาษา ยังมีความโดดเด่นมาก ก็จะเรียกกันว่าเป็นอัจฉริยะทางภาษา นักวรรณกรรมวิจารณ์ จะมีกระบวนการที่จะระบุว่า ใครบ้างเป็นนักเขียนหรือนักคิดที่เป็นอัจฉริยะ

ถ้าถามคนไทยว่า ใครบ้างที่เขาคิดว่ามีความสามารถพิเศษในภาษา หรือ มีพรสวรรค์ทางภาษา หรือเป็นอัจฉริยะทางภาษา เราจะได้คำตอบที่หลากหลาย บางคนจะตอบว่า ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช คุณชวน หลีกภัย คุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ พรรคฝ่ายค้านอาจจะขอให้รวมหมอเปรมศักดิ์ เพียยุระ คุณชิงชัย มงคลธรรม พวกชอบดูรายการทอล์คโชว์ คงจะขอให้รวมคุณทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ และคุณจตุพล ชมภูนิช ส่วนเด็กนักเรียนหญิงคงจะชอบคุณกรรณิการ์ ธรรมเกษตร หรืออาจารย์ เพียว ในขณะที่ครูภาษาไทยจะกล่าวถึง พระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ผู้แต่ง ร่ายยาวพระเวสสันดร ผู้แต่ง ลิลิตเทลงพ่าย เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ สุวรรณี สุคนธา กฤษณา อโศกสิน เด็กวัยรุ่นจะตอบว่า อู๋ม แต่พานิช คนขับรถทัวร์บางคนบอกว่าจตุพลเก่ง แต่อีกคนว่า โนนัด เขิญยิ้ม ตลกกว่า ผู้ใหญ่จะนึกถึง สุนทรภู่ ศรีปราชญ์ เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ครุฑ เป็นต้น

ผู้เขียนได้สอบถามอาจารย์มหาวิทยาลัย ผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์ภาษาไทยว่าใครบ้างมีพรสวรรค์ทางภาษา และบุคคลจากสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ก็ได้คำตอบที่หลากหลาย ดังตัวอย่าง เช่น

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ คือนักเขียน ที่มีความสามารถพิเศษสูงสุด

“เพราะมีความสละ สลวยในการเลือกคำ เขียนลงหนังสือพิมพ์บ่อยๆ เขียน

- เป็นประจำและข้อเขียน มีข้อคิดเชิงปรัชญาให้นำไปคิดต่อได้...”
- รงค์ วงษ์สวรรค์ “ใช้คำค่อนข้างแปลก สร้างสรรค์ วิธีการเขียน ไม่ค่อยเหมือน นักเขียนอื่น”
- มาลา คำจันทร์ “เป็นนักเขียนนวนิยาย ที่สามารถนำ วัฒนธรรมของคนเหนือ ออกมาเสนอให้ คนไทยในภาคอื่นได้รับรู้ได้อย่างชัดเจน ใน เรื่อง เจ้าจันทร์ผมหอม”
- กฤษณา อโศกสิน “สามารถเขียนนวนิยายโครงเรื่องได้ดี ผูกปมปัญหาได้ดี ชวนติดตาม สักกั สันดานของมนุษย์ออกมาตีแผ่ศึกษา”
- สุวรรณีย์ สุคนธา “เป็นตัวของตัวเอง กล้าคิดแบบผู้หญิงสมัยใหม่ ใช้ปากกาวาดภาพแทน พู่กัน เป็นสีแสงสดใส น่าดู”
- โบตัน (อยู่กับกิ่ง) “เขียนบรรยายชีวิตจริง ของชาวบ้าน บรรยายอารมณ์ ความผูกพันที่ลึกซึ้ง”
- ว. วินิจฉัยกุล “นำประวัติศาสตร์มาเรียบเรียงเป็นนิยายทำให้เข้าใจ เห็นภาพคนใน ประวัติศาสตร์”
- ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช “เขียนมากมาย หลากหลายรส บรรยายชีวิตในสมัยรัชกาลที่ ๕ ให้ คนรุ่นใหม่ได้เห็นชัด สร้างอารมณ์ได้ดีเยี่ยม (ตอนเสด็จสอนแม่พลอยร้อย มาลัย เมื่อคิดถึงแม่ (ตอนสิ้นรัชกาลที่ ๕ ตอนตาอันตาย) มีอารมณ์ขัน (ลูกคุณหลวง ฆาตกรรมก้นครัว เป็นนักวิจารณ์ที่เก่ง (ซอฮสวนพลู) นักการเมืองที่ปราศรัยได้เยี่ยมยอด

ในการจัดอันดับความสามารถพิเศษ หรือที่บางคนเรียกว่าจัดอันดับความเป็นอัจฉริยะในการใช้ภาษา นี้ ลำดับที่จัดมิใช่เรื่องสำคัญ เพราะเป็นเรื่องนานาจิตตังแต่ทุกคนมักจะมีลำดับของตนในใจว่า นักเขียนบางคนมีพรสวรรค์ทางภาษามากกว่าคนอื่น ตารางข้างล่างคือลำดับที่ได้ขอให้อาจารย์มหาวิทยาลัย ผู้ทรงคุณวุฒิ อาจารย์ภาษาไทยประมาณ 100 ช่วยกันเสนอชื่อและจัดลำดับให้

ภาพประกอบที่ ๑ ตัวอย่างความหลากหลายและความลุ่มลึก
ของความสามารถพิเศษในภาษาไทย

ความหลากหลาย ระดับ ความลุ่มลึก	A ความสามารถ ในการสร้าง อารมณ์	B ความสามารถ ในการ บรรยาย / เล่า	C ความสามารถใน การหว่านล้อม ด้วยเหตุผล	D ความสามารถในการ สร้างความขบขัน เฟลิดเฟลิน	E ความสามารถใน การทำให้คนอื่นทำ ตามที่ตนต้องการ
๑	คำขวัญวันแม่	นิทาน	โต้วาที	เรื่องขบขัน มุขตลก ตลกคาเฟ่	ตำราลับข้าว
๒	คำสดุดีสมเด็จพระชนนีศรีสังวาลย์	เรื่องสั้น	ปราศรัยหาเสียง	จตุพล ชมภูนิช อุดม แต่พานิช	คำแนะนำ (คู่มือ)การใช้
๓	นิราศภูเขาทอง มัทนะพาธา	ขุนช้างขุนแผน กฤษณา โสกลิน ว. วินิจฉัยกุล	อภิปรายเสวนา บทบรรณาธิการ บทความวิชาการ	ลำตัด เพลงฉ่อย เพลงบอก คำวขอ หมอลำ เพลงลูกทุ่ง ละครตลกทางโทร ทัศน์	การเทศน์ คู่มือการสอน ทักษะต่างๆ
๔	ร้ายยาว เวสสันดร ชาดก	สี่แผ่นดิน	ปริญาณีพนธ์ ตำรา บทเขียน ของจิตร ภูมิศักดิ์	ลูกคุณหลวง เบอร์นาร์ดี ชอว์ จอร์จ ออเวล	คำสอนของ พระอริยะ นักปรัชญา
๕	มหากาพย์ โศกนาฏกรรม ของโลก	มหากาพย์ รามเกียรติ์ สามก๊ก	ทฤษฎี ทฤษฎีใหม่ ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	สุขนาฏกรรมของ โลก (Classical Comedy)	คำสอนของศาสนา ของศาสนาพุทธ คริสต์ อิสลาม ฯลฯ

๑.๒ พรสวรรค์ในภาษาไทย

จากการสอบถามผู้เสนอชื่อ ก็พบว่า เกณฑ์ที่ใช้ในการลำดับความยิ่งใหญ่มีอยู่ ๔ เกณฑ์คือ

ความหลากหลายของการใช้ภาษา

ความลุ่มลึกหรือลึกซึ้ง

คุณภาพ

ปริมาณ

ความหลากหลายของการใช้ภาษา

- ผู้เขียนวิเคราะห์ผลงานที่มีผู้เสนอชื่อ และพบว่ามีการนำภาษามาใช้ในการกิจต่อไปนี้
- ในการสร้างอารมณ์ (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เขียนมากมาย หลากหลายรส บรรยายชีวิตในสมัย
รัชกาลที่ ๕ ให้คนรุ่นใหม่ได้เห็นชัด สร้างอารมณ์ได้ดีเยี่ยม (ตอนเสด็จสอน
แม่พลอยร้อยมาลัย เมื่อคิดถึงแม่ ตอนสิ้น รัชกาลที่ ๕ ตอนตาอันตาย...)
- ในการบรรยาย (สุวรรณี สุคนธา เป็นตัวของตัวเอง กล้าคิดแบบผู้หญิงสมัยใหม่ ใช้ง่ายภาพ
ภาพแทน ฟุ้งกัน เป็นสีแสงสดใส น่าดู)
- ในการเล่าเรื่อง (ว. วนิชย์กุล นำประวัติศาสตร์มาเรียบเรียงเป็นนิยาย ทำให้เข้าใจเห็นภาพคน
ในประวัติศาสตร์ กฤษณา อโศกสิน สามารถเขียนนวนิยายโครงเรื่องได้ดี
ผูกปมปัญหาได้ดี ชวนติดตาม สกัลด้านของมนุษย์ออกมาดีแต่ศึกษา)
- ในการหว่านล้อมกันด้วยเหตุและผลเชิงตรรกะ หรือวิจารณ์ (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เขียน
มากมาย หลากหลายรส ... เป็นนักวิจารณ์ที่เก่ง (ชอยสวนพลู) นักการเมืองที่
ปราศรัยได้เยี่ยมยอด)
- ในการสร้างความขบขัน เพลิดเพลิน (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช มีอารมณ์ขัน (ลูกคุณหลวง
ฆาตกรรมก้นครัว)
- ในการชักจูง ให้ทำตามที่บอกหรือสั่งสอน (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เขียนมากมาย
หลากหลายรส ... เป็นนักวิจารณ์ที่เก่ง เป็นนักการเมืองที่ปราศรัยได้
เยี่ยมยอด (การต่อต้านสินค้าญี่ปุ่น ต่อต้านอเมริกา และต่อต้านเผด็จการสมัย
จอมพล ป. พิบูลสงคราม)
- หรือ (นวรรตน์ พงษ์ไพบูลย์ คือ นักเขียนที่มีความสามารถพิเศษ ข้อเขียน มีข้อคิดเชิง
ปรัชญาให้นำไปคิดต่อได้...)

ความลุ่มลึกหรือลึกซึ้งในการใช้ภาษา

จากการเรียงลำดับความลุ่มลึกหรือความลึกซึ้ง อาจกล่าวได้ว่า ความลุ่มลึกในการรังสรรค์
งานที่ต้องใช้ความสามารถพิเศษ มีอยู่ประมาณ ๕ ระดับ คือ

ระดับที่ ๑ คือความลุ่มลึกที่บุคคลทั่วไปที่เป็นเจ้าของภาษาสามารถจะมีได้หากได้
รับการฝึกฝน เช่น เด็กทุกคนเคยถูกสอนให้เขียน คำขวัญวันแม่ เคยแต่งนิทาน เคย(ถูกบังคับ) ให้
ได้ว่าที่ เคยเล่าเรื่องซ้ำ หรือ “ส่งมุข” และเคยอ่านหรือเขียนคำร่ำทำกับข้าว หรือบอกวิธีทำ หรือวิธี
การใช้สิ่งของ

ระดับที่ ๒ คือความลุ่มลึกของความสามารถพิเศษเฉพาะตน เช่นมีบ้างคนเท่านั้นที่
จะสามารถเขียนคำสุดดีที่เราอ่านแล้วน้ำตาคลอ หรือแต่งเรื่องสั้นได้ดี ฯลฯ

ระดับที่ ๓ คือความคล่องตัวที่เป็นความสามารถพิเศษที่สูงขึ้นไปอีกและสิ่งที่ทำให้เกิดความคล่องตัวคือความต่อเนื่อง ความสม่ำเสมอ ในคุณภาพ และประมาทของผลงาน

ระดับที่ ๔ คือความคล่องตัวที่เป็นความสามารถพิเศษที่สูงขึ้นไปอีกกว่าระดับที่ ๓ โดยมีความต่อเนื่อง ความสม่ำเสมอ ในคุณภาพ และประมาทของผลงาน และเทคนิค ตลอดจนความคิดริเริ่มและความคิดสร้างสรรค์ในระดับที่สูงขึ้น (รงค์ วงษ์สวรรค์ น่าจะอยู่ระดับนี้ เพราะใช้คำค่อนข้างแปลก สร้างสรรค์ วิธีการเขียนไม่ค่อยเหมือนนักเขียนอื่น แต่ขาดความต่อเนื่องและความสม่ำเสมอในการพัฒนาแนวคิด หรือสาระ)

ระดับที่ ๕ คือความคล่องตัวที่เป็นความสามารถพิเศษที่สูงขึ้นไปกว่าระดับที่ ๔ โดยมีความต่อเนื่อง ความสม่ำเสมอ ในคุณภาพ และประมาทของผลงาน และเทคนิค ตลอดจนความคิดริเริ่มและความคิดสร้างสรรค์ในระดับที่สูงขึ้นไปอีก แต่มีเกณฑ์ที่สำคัญเพิ่มขึ้นอีก ๒ ข้อ คือ มักจะมีปรัชญาแนวคิดแฝงอยู่ และแนวคิดหรืออารมณ์เหล่านี้จะต้องสามารถรับรู้ได้ข้ามเชื้อชาติ ศาสนา หรือศาสนา ดังเช่น มหาภาพยมหาภารตะ หรือรามเกียรติ์ของอินเดีย กัมภีร์ของศาสนาต่างๆ

๑.๓ พรสวรรค์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ

เมื่อไม่นานมานี้มีข่าวเด็กวัยประมาณ ๕-๖ ขวบ ที่รู้ศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนมาก ประมาณ ๒,๐๐๐ คำออกทางโทรทัศน์โดยมีคุณพ่อช่วยสอนภาษา และสำเนียงของเด็กดีมากแล้ว หากได้รับการพัฒนา เขาจะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีมากจนอาจจะดีได้เท่ากับความสามารถในการใช้ภาษาไทยอย่างไรก็ดี มีความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ ที่ควรระมัดระวังก่อนที่จะพูดถึงพรสวรรค์หรือความสามารถพิเศษในภาษาต่างประเทศ

๑.๔ ความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ

๑.๔.๑ นิยาม “ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ”

เพื่อความชัดเจนผู้เขียนใคร่ขอใช้คำว่า “ภาษาแม่” “ภาษาที่สอง” และ “ภาษาต่างประเทศ” ในความหมายต่อไปนี้

ภาษาแม่ หมายถึง ภาษาแรกที่คุณเรียนตั้งแต่เกิด ในกรณีที่พ่อแม่ใช้ภาษาไม่เหมือนกัน เด็กจะมีภาษาแม่ ๒ ภาษา หรือที่เรียกว่าทวิภาษา (Bilingualism) ในกรณีเช่นนี้เด็กมีวิธีการเรียนและพัฒนาการในภาษาทั้ง ๒ คล้ายกัน ตามพัฒนาการทางสรีระและสมองลำดับอายุ

ภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาที่ใช้ในชุมชนที่เด็กเติบโตอันแตกต่างไปจากภาษาแม่ที่บิดามารดาใช้ เช่น ภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ (ภาษาแม่อาจจะเป็นภาษามาลายู หรือจีน) หรือภาษา

ไทยในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ (ภาษาแม่ คือ ภาษาเขมร หรือส่วย) ภาษาที่สองนี้มักจะเริ่มเรียนเมื่อเด็กอายุประมาณ ๕-๗ ขวบไปแล้ว เมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียนการเรียนภาษาที่สองนี้จะค่อนข้างคล้ายกับการเรียนภาษาแม่และภาษาในโรงเรียน ก็คือ ภาษาที่สองนั่นเอง ในกรณีนี้เด็กจะได้ใช้ภาษาที่สองตลอดเวลาเนื่องจากชุมชนดังกล่าวใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาราชการ

ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาที่ผู้เรียนเรียนโดยใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่สองเป็นเครื่องมือสื่อสารในระบบที่มีการเรียนการสอนมักจะสอนในชั้นมัธยม เมื่อเด็กกำลังเข้าสู่วัยรุ่นหรือก่อนหน้านั้นในชั้นประถมศึกษา โอกาสในการใช้ภาษาที่เรียนในห้องเรียนจะมีน้อย เช่น ในกรณีการเรียนของภาษาอังกฤษในประเทศไทย (ที่กำลังถกเถียงกันอยู่ว่าจะให้สอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ หรือรอไปจนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ หรือ ประถมปีที่ ๕¹)

๑.๔.๒. การเรียนภาษาแม่

พัฒนาการในการเรียนภาษาแม่ / ภาษาที่สอง (ในกรณีของทวิภาษา) เป็น การรับภาษา (Language Acquisition) กล่าวคือ เป็นการเรียนจากสังคมที่มีการใช้ภาษาไม่มีการสอน และผู้เรียนก็ไม่รู้ตัวว่ากำลังเรียน เด็กจะรับภาษาอย่างรวดเร็วจากการฟัง และการพูด

๑.๔.๓. การเรียนภาษาที่สอง

การเรียนภาษาที่สองมีองค์ประกอบ ดังนี้

๑. ภาษาแม่ของเด็ก เป็นคนละภาษากับภาษาที่ใช้เป็นภาษาประจำชาติ
๒. เด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาแม่มากกว่าภาษาที่ใช้ประจำชาติในวัยก่อนเข้าเรียน
๓. เมื่อเข้าเรียนเด็กเหล่านี้ หากไม่มีการจัดการเรียนการสอนแยกออกต่างหาก จะไม่สามารถเข้าใจการเรียนการสอนที่ใช้ภาษาประจำชาติในการสื่อสาร

สถานการณ์การเรียนภาษาที่สองในประเทศไทยหลัก ๆ ได้แก่

-
- ¹ ในความเห็นของผู้เขียน คงจะต้องมีการอนุญาตให้เปิดสอนทั้ง ๓ รูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก
 - เด็กที่ควรจะต้องเรียนตั้งแต่ชั้นประถม ๑ ควรมีพ่อแม่ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี มี cable T.V. ที่รับภาษาอังกฤษได้ มีคอมพิวเตอร์ที่เล่น C.D. internet e-mail ได้ มีหนังสือภาษาอังกฤษอ่านที่บ้าน และถ้าจะให้ดีสามารถพาออกไปใช้ภาษาอังกฤษในประเทศที่ใช้ภาษานี้ทุกปี หากโรงเรียนใดมีผู้ปกครองที่มีความพร้อมระดับนี้ก็จะเปิดสอนในโครงการพิเศษที่สอนภาษาอังกฤษเป็นคล้ายๆ ภาษาที่สอง
 - ส่วนนักเรียนที่พ่อแม่มีฐานะดีปานกลางอยู่ในชุมชนที่มีการใช้ภาษาอังกฤษมากพอสมควร และโรงเรียนสามารถจัดหาสื่อการสอนประสมภาษาอังกฤษที่เด็กสามารถจะใช้ศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง และมีแรงสนับสนุนจากทางบ้านก็น่าที่จะสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ก็จะเป็นการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - ส่วนนักเรียนที่อยู่ในจังหวัดที่โอกาสในการได้ยืม ได้อ่านภาษาอังกฤษมีน้อย ครูก็มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่มาก พ่อแม่เห็นประโยชน์หรือฐานะลำบาก การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมอาจจะเป็นความสูญเปล่า จึงน่าจะสอนในระดับมัธยม หรือภายหลังเมื่อเข้าสู่ระบบงานมากกว่า เมื่อมีความจำเป็นเพราะมีวิธีการสอนแบบเข้มข้นที่สามารถทำให้ผู้เรียนที่ไม่เคยอ่านหรือพูดภาษาอังกฤษสามารถฟังพูดอ่านเขียนได้ภายใน 140 ชั่วโมง ความจำเป็นจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เพื่อเอาภาษาไปใช้ เช่น ในกรณีแรงงานไทยจะไปทำงานต่างประเทศ เป็นต้น

๑. การเรียนภาษาไทยของครอบครัวคนจีนที่พูดภาษาจีนในครอบครัว
๒. การเรียนภาษาไทยของเด็กไทยเชื้อสายมาเลย์
๓. การเรียนภาษาไทยของเด็กเขมรในจังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดบุรีรัมย์
๔. การเรียนภาษาไทยของเด็กเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดต่างๆ เช่น จังหวัดหนองคาย จังหวัดสกลนคร และในบางจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๕. การเรียนภาษาไทยของเด็กชาวเขาในภาคต่างๆ เช่น ชาวม้ง หรือแม้ว ชาวลีซอ ชาวอีก้อ และชาวกระเหรี่ยง
๖. การเรียนภาษาไทยของเด็กชาวเลย์
๗. การเรียนภาษาไทยของเด็กลูกครึ่งไทยเชื้อชาติต่างๆ จากตะวันตก เช่น ลูกครึ่งอเมริกัน ลูกครึ่งอังกฤษ ลูกครึ่งเยอรมัน เป็นต้น

การเรียนภาษาที่สองในประเทศไทยเหล่านี้ หากมีการจัดการที่ดี และมีนโยบายที่เอื้ออำนวย จะสร้างความได้เปรียบทางการเมือง เศรษฐศาสตร์ และสังคมให้แก่ประเทศไทย แต่ในขณะเดียวกัน นโยบายและทิศทางดังกล่าวของกระทรวงต่างประเทศ กระทรวงกลาโหม และทบวงมหาวิทยาลัยได้รับการผลักดันออกมาให้เป็นรูปธรรม และสังคมกลับไปทุ่มกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพียงมิติเดียว

พัฒนาการในการเรียนภาษาที่สอง จะช้ากว่าพัฒนาการในการเรียนภาษาแม่ (ดูรายละเอียด หน้า ๖๔) เพียงไม่กี่ปี และสุดท้ายเด็กไทยเหล่านี้ก็จะเป็นผู้ที่มีความสามารถในทวิภาษาหรือไตรภาษา และจะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าให้กับประเทศไทย บุคคลเหล่านี้ได้สร้างสีสันและความร่าเริงทางวัฒนธรรมที่ทำให้ประเทศไทยมีความโดดเด่น และเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของเอเชียที่ประเทศเพื่อนบ้านอิจฉาและพยายามเอาอย่าง การประดับประดาความหลากหลายทางวัฒนธรรมของคนเหล่านี้ จึงเป็นความจำเป็นเร่งด่วนที่รัฐบาลจะต้องเข้ามาดูแลก่อนที่จะคนเหล่านี้จะสูญเสียเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและกลายเป็นประชากรโลกที่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นในซานฟรานซิสโก การรักษามรดกทางภาษาเป็นเพียงสะพานเดียวที่จะทอดไปสู่การรักษามรดกทางวัฒนธรรมของคนเหล่านี้

๑.๔.๔ การเรียนภาษาต่างประเทศ

งบประมาณในการเรียนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยใน ๕๐ ปีที่ผ่านมา ๕๕% ได้ทุ่มให้กับภาษาอังกฤษด้วยปรัชญาที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของโลก และใครที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์จะเสียเปรียบและหลุดจากวงจรโดยสิ้นเชิง จนเราลืมภาษาต่างประเทศอีกหลายภาษาโดยเฉพาะภาษาจีน และภาษาฮินดีที่มีคนพูดมากที่สุดในโลก

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นมิใช่ของง่ายที่จะทำให้เด็กไทยทั้งประเทศมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี ระดับ ๕-๖ (ดูในหน้า ๗-๘) อย่างดีที่สุด คือการพัฒนาประชากรไทยประมาณ ๒๐% (๑๒ ล้านคน) ให้มีความสามารถในระดับ ๔-๕ และหันไปทุ่มให้กับการพัฒนาเด็กที่มีแนวทางภาษา (๑% หรือ ๖๐๐,๐๐๐ คน) ให้มีความสามารถ ระดับ ๖-๗ และสนับสนุนเด็กที่เป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ลูกครึ่งไทย-อังกฤษ ลูกครึ่งไทย-ออสเตรเลีย ลูกครึ่งไทย-แคนาดา ตลอดจนเด็กไทยที่ไปเติบโตในประเทศดังกล่าวที่กลับมาเมืองไทย

ในความเห็นของผู้วิจัย เราสามารถพัฒนาเด็กไทยที่มีการศึกษาจบระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มหาวิทยาลัย ประมาณ ๒๐% (๑๒ ล้านคน) ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีในระดับ ๔-๕ การพัฒนาเด็กไทยที่มีการศึกษาจบระดับมหาวิทยาลัย (ปริญญาตรี) ๑๐% หรือ ๖ ล้านคน ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีในระดับ ๕-๖ และการพัฒนาเด็กที่มีแนวทางภาษา (๑% หรือ ๖๐๐,๐๐๐ คน) ให้มีความสามารถ ระดับ ๖-๗ การพัฒนาดังกล่าวมีความเป็นไปได้สูงขึ้นหากได้รับการจัดการที่ดีและมีงบประมาณรองรับ เนื่องจากความก้าวหน้าในทฤษฎีการรับและการเรียนภาษา ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอนแบบใหม่ที่มีสิ่งทดแทนการใช้ครูที่เป็นเจ้าของภาษาในรูปแบบของ Self Access Learning Centre ที่ช่วยเสริมการเรียนการสอนในห้องเรียน และเหมาะกับผู้เรียนที่มีวุฒิภาวะ และต้องการอิสระภาพที่จะเลือกเรียนสิ่งที่ตนสนใจและต้องการเท่านั้น

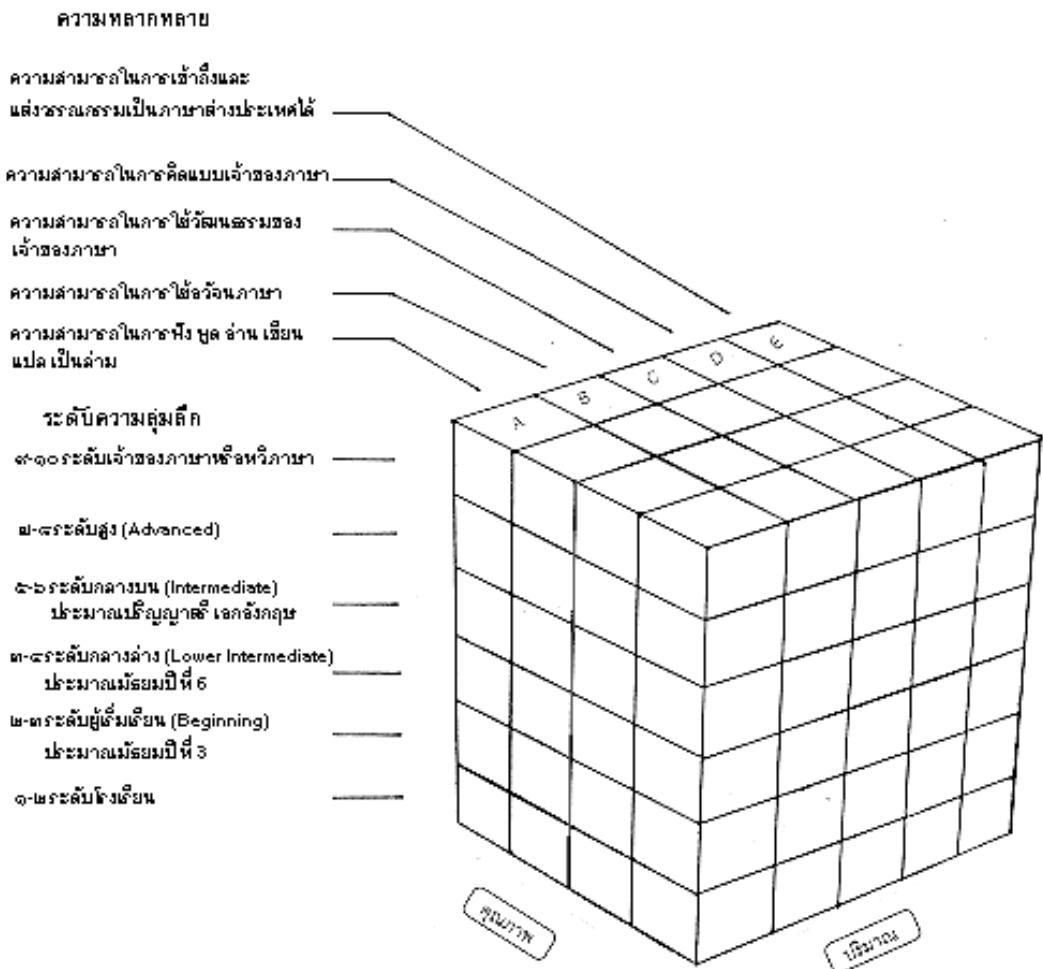
๑.๕ ความสามารถพิเศษในภาษาต่างประเทศ

ความสามารถพิเศษในภาษาต่างประเทศนั้นในระยะต้น ๆ จะแตกต่างจากความสามารถพิเศษในภาษาไทย เพราะผู้เรียนจะต้องพัฒนาความสามารถพื้นฐานทางภาษาต่างประเทศให้ได้ถึงระดับหนึ่งเสียก่อน ดังจะได้กล่าวถึงต่อไป ในบทที่ ๒ และบทที่ ๓ กล่าวโดยย่อ พัฒนาการทางภาษาของภาษาต่างประเทศ จะประกอบด้วย

๑. พัฒนาการในระดับพื้นฐาน (ระดับ ๑-๔) ในกล่องความสามารถพิเศษในภาษาต่างประเทศ
๒. พัฒนาการในระดับภาษาจนถึงระดับใช้การได้ (ระดับ ๕-๘)
๓. พัฒนาการในระดับความสามารถพิเศษ (สูงกว่าระดับ ๘ และพัฒนาเข้าสู่ความหลากหลายของความสามารถในการใช้อัจฉริยะภาษา ความเข้าใจในวัฒนธรรม ตลอดจนเข้าถึงคำประพันธ์งานเขียนเป็นภาษาต่างประเทศได้)

นอกจากนั้นในเชิงปริมาณจะมีเด็กหลายคนที่มีโอกาสอำนวย และจะพูดได้หลายภาษา ซึ่งก็จะต้องให้ทำกิจกรรมที่ต้องมีการฝึก เพื่อให้ดำรงความสามารถดังกล่าวไว้ให้ได้โดยไม่ถดถอย

กล่องความสามารถพิเศษทางภาษาต่างประเทศข้างล่างคงจะเป็นแนวในการศึกษาภาษาต่างประเทศ
ได้ระดับหนึ่ง แต่รายละเอียดจะอยู่ในบทที่ ๒ และบทที่ ๓ ต่อไป

ภาพประกอบ ๒ กล่องความสามารถพิเศษทางภาษาต่างประเทศ

(อ้างอิง หิรัญบุรณะ. ๒๕๔๒)

ความคล่องตัวของความสามารถในภาษาต่างประเทศนั้นขึ้นอยู่กับหัวข้อ เช่น ในด้านภาษา
ต่างประเทศทางกลุ่มสภาการศึกษาของยุโรป Council of Europe ได้แบ่งความสามารถในการใช้
ภาษาออกเป็น ๕ ระดับ (+ ระดับที่ ๑๐ ความสามารถของเจ้าของภาษาเอง) ดังนี้

ระดับ ๑	Non-user. May not even recognize with certainty which language is being used.	ยังใช้ไม่ได้ ฟังไม่ออกด้วยซ้ำว่าพูดภาษาอะไร รู้ศัพท์เป็นตัวๆ
ระดับ ๒	Intermittent user. Performance well below level of a working day-to-day knowledge	นานๆ จะได้ใช้ภาษาที่ ยังรู้แต่ใช้การไม่ได้ สื่อสารได้เล็กน้อย

	of the language. Communication occurs only sporadically.	
ระดับ ๓	Extremely limited user. Does not have a working knowledge of the language for day-to-day purposes, but better than an absolute beginner. Neither productive or receptive skills allow continuous communication.	ยังใช้ได้น้อยมาก ยังใช้การไม่ได้ แต่รู้มากกว่าระดับ ๒ ยังไม่สามารถสื่อสารโดยการพูด เขียน หรือฟังภาษาได้ ยาวๆ เป็นเวลานาน
ระดับ ๔	Marginal user. Lacking in style, fluency and accuracy, is not easy to communicate with, accent and usage cause misunderstandings. Generally can get by without serious breakdowns.	รู้ภาษาบ้าง แต่ขาดความคล่อง ความถูกต้อง และความเหมาะสมในการใช้ภาษา การออกเสียง และการเขียน ยังสื่อสารแบบผิดๆ แต่พอสื่อสารได้
ระดับ ๕	Modest user. Although he manages in general to communicate, often uses inaccurate or inappropriate language.	สื่อสารได้ดีพอสมควร แต่ยังมีผิด หรือใช้ภาษาไม่ถูกต้องกับกาลเทศะ
ระดับ ๖	Competent user. Although coping well with most situations he is likely to meet, is somewhat deficient in fluency and accuracy and will have occasional misunderstandings or significant errors.	รู้ภาษาดี ใช้ได้ในสถานการณ์ทั่วไป แต่ยังไม่คล่องพอ หรือยังใช้ภาษาผิด และใช้ผิดจึงทำให้เกิดความเข้าใจผิด
ระดับ ๗	Good user. Would cope in most situations in an English- speaking environment. Occasional slips and restrictions of language will not impede communication.	ใช้ภาษาได้ดีในทุกสถานการณ์ อาจผิดบ้างบางครั้ง แต่ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร
ระดับ ๘	Very good user. Presentation of subject clear and logical with fair style and appreciation of attitudinal markers. Often approaching bi-lingual competence.	รู้ภาษาในระดับดีมาก สามารถนำเสนอสิ่งที่ต้องการสื่อสารได้อย่างชัดเจน มีตรรกะ และมีลีลาสำนวนดี เกือบเท่าคนที่ใช้ภาษาได้ ๒ ภาษา

ระดับ ๕	Expert user. Communicates with authority, accuracy and style. Completely at home in idiomatic and specialist English.	ผู้ชำนาญทางภาษา สามารถสื่อสารแบบรู้จริง พูดได้ชัดเจนถูกต้อง และเหมาะสม ใช้ภาษาได้อย่างคล่องเท่ากับความสามารถในภาษาแม่ (Bilingual)
---------	---	---

ตารางที่ ๑.๒ ระดับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ

- ส่วนความลุ่มลึกในหัวข้ออื่นๆ ก็จะแตกต่างกันไป เช่น
- ความสามารถระดับความหลากหลายด้านอื่น เช่น ในด้านการเข้าถึงและการแต่งวรรณกรรม (ความหลากหลายด้านที่ ๕) ระดับความลุ่มลึกอาจจะเป็น
- ระดับที่ ๑ ความรู้ อ่านมามาก คุยได้ทุกยุคทุกเรื่อง ตั้งแต่วรรณกรรมยุคอังกฤษโบราณ เช่น Beowulf จนถึง วรรณกรรมยุคปัจจุบัน
- ระดับที่ ๒ ความเข้าใจ
- ระดับที่ ๓ ความสามารถในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแสดงความซาบซึ้งในงานวรรณกรรม เช่น ศาสตราจารย์ ดร.เจตนา นาควัชระ
- ระดับที่ ๔ ความสามารถในการแปลโดยผดุงอรรถรสเดิมไว้ได้ครบ เช่น อมราวดี นิดา หรือหม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช ที่แปลกลอนสี่สุภาพ ของศรีปราชญ์ เป็นภาษาอังกฤษ หรือ ดร. ดวงทิพย์ สุจินทรารัตน์ ผู้มีความสามารถพิเศษในการเป็นล่าม
- ระดับที่ ๕ ความสามารถในการแต่งบทประพันธ์เป็นภาษาที่สอง เช่น รมต. ปองพล อติเรกสาร ที่เขียนนวนิยายภาษาอังกฤษ โดยใช้นามแฝงว่า พอล อติเรกซ์ (Paul Adirex) หรือ โจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad) ชาวโปแลนด์ ที่แต่งนวนิยายชิ้นเอกของอังกฤษหลายเรื่อง เช่น เรื่อง เทสต์ผู้บริสุทธิ์ ลอร์ดจิม (Lord Jim) เป็นต้น

การวิเคราะห์ความสามารถพิเศษในกล่องความสามารถพิเศษทางภาษาแม่ และกล่องความสามารถพิเศษทางภาษาต่างประเทศนั้นเป็นเพียงตัวอย่าง เพื่อแสดงกรอบความคิดของผู้เขียน โดยใช้ผู้ที่มีความสามารถพิเศษมาเป็นกรณีตัวอย่าง แต่ผู้ที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้ “สร้างตนเอง” จนมีความสามารถพิเศษดังกล่าว ในขณะที่นโยบายของชาติในปัจจุบัน คือ การเข้าไปช่วย

พัฒนาเด็กและเยาวชนในระบบโรงเรียน และดึงศักยภาพทางภาษาของเขาออกมาให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้

๑.๖ กรณีศึกษาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

ที่กล่าวมาแล้วนั้น เราหมายถึงความสามารถพิเศษหรือพรสวรรค์ทางภาษาของผู้ใหญ่ที่ได้พัฒนาเต็มที่จะกลายเป็นเพชรที่ได้เจียรนัยแล้วจนมีผลงานเป็นที่ประจักษ์ต่อสังคม แต่จุดประสงค์ของงานวิจัยชุดนี้ต้องการจะเสาะหาเยาวชนไทยที่มีศักยภาพอันแสดงออกถึงความสามารถพิเศษหรือพรสวรรค์ทางภาษาดังกล่าวเพื่อที่จะได้สร้างหลักสูตรพัฒนาความสามารถนี้ให้เต็มที่เพื่อที่จะสร้างบุคลากรมาช่วยพัฒนาประเทศชาติในด้านต่างๆ

ในยุคปัจจุบัน หลายคนตั้งคำถามว่า ทำไมเราไม่มี นักปราชญ์ทางภาษาไทยอย่างพระยาอนุมานราชชน น.ม.ส. มีแต่นักเขียนเรียงสั้น ไม่ก็เรื่องที่ชนะการประกวดซีไรท์ที่อาจจะไม่มีงานเขียนอีกหลังจากได้รับรางวัลแล้วทำไมเวลามีการเสด็จประพาสต่างประเทศ เราจึงต้องอาศัยล่ามชาวต่างประเทศที่พูดภาษาไทยได้ เพราะเคยมาเรียนกับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย) ทำไมเมื่อมีนักชวชน หลีกภัย ไปเยี่ยมประเทศเวียดนาม เราต้องอาศัยล่ามที่เป็นคนลาวช่วยแปลไทยเป็นภาษาญวน และแปลภาษาญวนเป็นไทย แล้วเรารู้ได้อย่างไรว่าเขาแปลถูกต้องตามที่เรต้องการ เมื่อเร็ว ๆ นี้ที่มีการจับตัวประกันที่สถานทูตเมียนมา เราก็ต้องอาศัยนักศึกษาพม่าลี้ภัยมาเป็นล่ามถ่ายทอด

ดังนั้น จุดประสงค์ของงานวิจัยนี้คือการเสาะหาเด็กที่มีแววของพรสวรรค์ทางภาษา หรือความสามารถพิเศษทางภาษา แล้วนำเขามาเจียรนัยให้เป็นเพชรน้ำหนึ่งที่จะไปทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติโดยมีการวางแผนอย่างเป็นระบบ

แวนทัสเซล - บาสกา (VanTassel-Baska. ๑๙๙๖ : ๑๐๓-๑๑๐) ได้รายงานผลการศึกษาของเบย์ลีย์ที่ได้ศึกษา เดวิด วัย ๕ ขวบ ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาไว้ในหนังสือชื่อ *Literacy Development in Verbally Talented Children* ดังนี้

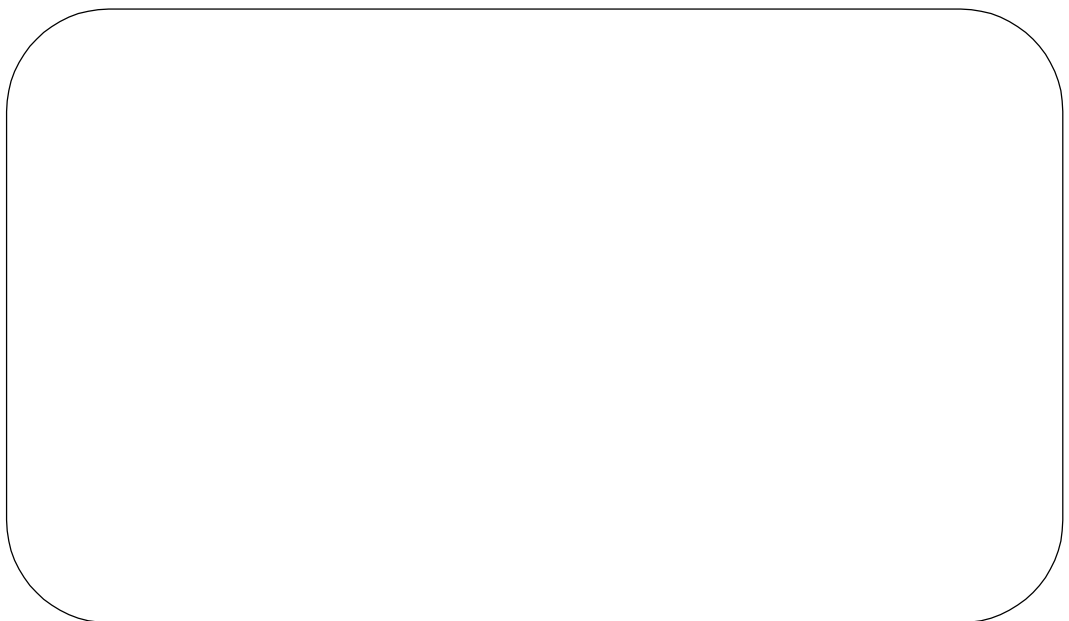
เดวิด ๕ ขวบ

เด็กชายเดวิด อายุ ๕ ขวบ อยู่ชั้นอนุบาล แต่ในการทดสอบโดยใช้ Woodcock-Johnson-R Tests of Academic Achievement (W-J-R) ปรากฏว่าเมื่อเรียงลำดับความสามารถของเด็กวัย ๕ ขวบ ๖ เดือน เดวิดอยู่ลำดับ ๘๘.๘ ผลการทดสอบปรากฏว่าเดวิดรู้ศัพท์ของเด็กชั้นประถมปีที่ ๖ และในการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน เดวิดก็ควรอยู่ในชั้นประถมปีที่ ๖ เช่นกัน ถ้าหากให้เดวิดไปเรียน ก.ไก่ ข.ไข่ กับเด็กอนุบาลด้วยกัน เดวิดจะเบื่อหน่ายเพียงใด เดวิดต้องการโรงเรียนที่มีที่ให้เขาได้อ่านสิ่งที่ท้าทายความสามารถของเขา

การา ๖-๕ ขวบ

ในหนังสือเล่มเดียวกันของแวนทัสเซล - บาสกา ก็ได้สรุปการศึกษาของเบย์ลีที่ได้ศึกษา การา ระหว่างอายุ ๖ - ๕ ขวบ ที่มีความสามารถทางภาษาที่สูงเกินกว่าเด็กปกติว่า

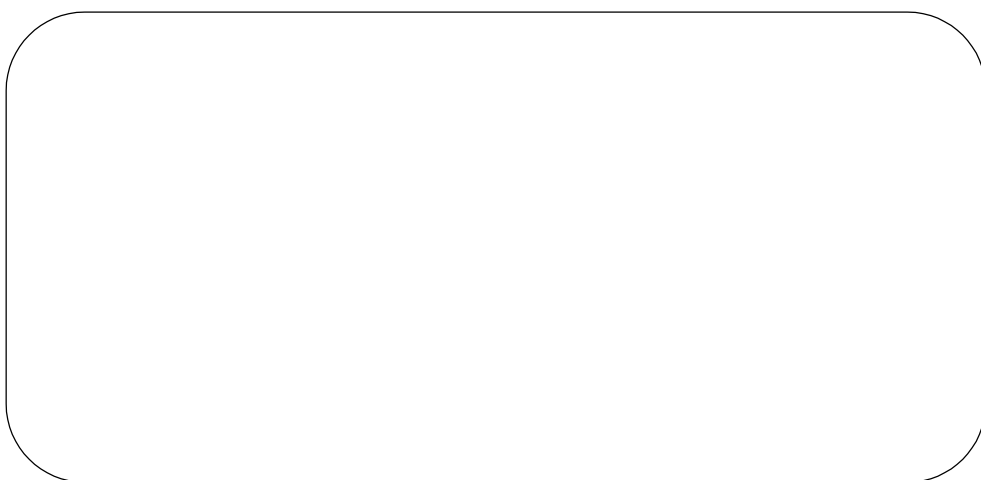
เมื่อ การา ๖ ขวบ เธออยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ เรียนร่วมกับเด็กอายุ ๕ - ๑๐ ขวบ เบย์ลี รายงานว่าพบการาครั้งแรกในห้องเรียนเมื่อการา อายุ ๖ ขวบ เมื่อให้นักเรียนในชั้นเขียนหัวข้อที่น่าจะนำมาเขียนความเรียงได้ จะเห็นความแตกต่างระหว่างหัวข้อของเอมีที่เป็นเด็กปกติ และหัวข้อของการาที่เป็นเด็กที่มีความสามารถพิเศษในการเขียน

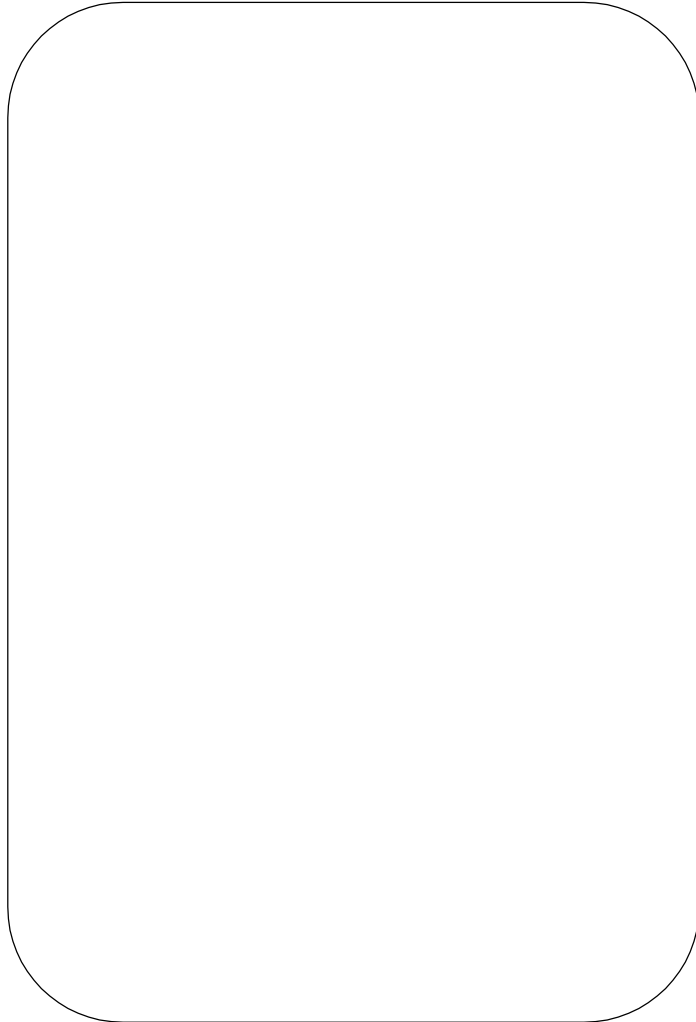
ภาพประกอบ ๓ หัวข้อที่จะเขียนความเรียงของเอมี (๕ ขวบ) และการา (๖ ขวบ)

ภาษาของการาแสดงความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อน ความสามารถในการใช้คำคุณศัพท์ และ จำนวนคำขยายหัวข้อที่จะเขียน อันบ่งถึง ความคล่องในการคิด และความสามารถในการอธิบายขยายความคิดเป็นเรื่อง นอกจากนี้ หัวข้อ My Video Camera แสดงถึง ความคิดที่แหวกแนวไปจากคนอื่นในห้องเรียนเดียวกัน

เมื่อการาจบชั้นประถมปีที่ ๔ (๕ ขวบ) ในเพิ่มสะสมงานของการาเราพบการเขียนรูปแบบต่างๆ เช่น กลอน ความเรียง บทความ เรื่องเล่า ภาษาที่บอกอารมณ์ หรือ บรรยายภาพได้ชัดเจน ภาษาที่กล่าวถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีเหตุมีผลต่อกัน

เมื่ออยู่ชั้นประถมปีที่ ๖ (๑๑ ขวบ) การที่สามารถแต่งบทกวีนี้ได้

ความสามารถในการหาสัมผัส การร้อยกรองคำออกมาเป็นกวีนิพนธ์ การใช้สัญลักษณ์ และการใช้ภาษาที่เป็นนามธรรม บ่งบอกถึงความเป็นอัจฉริยะทางภาษาของเด็ก ๑๑ ขวบ คนนี้ สำหรับในประเทศไทยนั้น กรณีที่ช้ดมากของการที่มีพรสวรรค์ทางภาษา คือนักเขียนรงค์ วงสวรรณ ซึ่งได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับตนเองดังนี้

’รงค์ ๓-๔ ขวบ

ห้าวขบ จะต้องอ่านหนังสือให้พ่อฟังเป็นประจำ เช่น

น.ส.พ. ประชาชาติ

...เมื่ออายุห้าวขบจะต้องอ่านหนังสือให้พ่อฟังเป็นประจำ เช่น
น.ส.พ. ประชาชาติ จำได้ว่าอ่าน “อารยธรรม” ไม่ออก ต้องเอา
ชายมุ้งคาบไว้ในปาก เพื่อให้เสียงพึมพำ พ่อจะได้คิดว่าอ่านออก
... เมื่อมาพักกับยายก็อ่านเรื่องจ๊กๆ วงศ์ๆ ใ้ยายฟัง เช่น เรื่องขุน
ช้างขุนแผน ปลายทุ่ง รามเกียรติ์ ลักษณะวงศ์ ชอบมาก รู้สึก
สนุกด้วย ตอนนั้นอายุราว ๖ - ๗ ขวบ (ประถม ๑ - ๒) หนังสืออื่น
ไม่ค่อยมีอ่าน นอกจากเรื่องจีน เช่น ชันบ้อเหมา

เมื่อผมต้องเรียนวรรณคดีที่ตัดมาเป็นตอนๆ จึงเห็นว่าไม่

สนุก เพราะผมเคยอ่านทั้งเล่มมาแล้ว

...ฉะนั้น เมื่อผมต้องเรียนวรรณคดีที่ตัดมาเป็นตอนๆ จึงเห็นว่าไม่
สนุก เพราะผมเคยอ่านทั้งเล่มมาแล้วทั้งนั้น

...แต่วรรณคดีบางเรื่องอย่างอิเหนา หรือพระลอ ผมไม่มีความอด
ทนที่จะอ่าน ศัพท์แสงมากมาย ขอมรับว่าไม่รู้เรื่องเลย อย่างขุนช้าง
ขุนแผนผมชอบและยังอ่านจนถึงทุกวันนี้ นับถือว่าเป็นวรรณคดี
สะท้อนชีวิตคนไทยได้ดีที่สุด ใช้คำง่ายๆ ภาษาชาวบ้าน ผมอ่าน
หนังสือมากมายหลายประเภท จนรู้สึกว่าการอ่านหนังสือไม่น้อยกว่าใคร

เราพบว่า ’รงค์ มีความสามารถตั้งแต่วัย ๓ - ๔ ขวบ โดยอ่านศัพท์สูง (อารยธรรม)
ไวยากรณ์ที่ซับซ้อน (หนังสือพิมพ์ประชาชาติ) ’รงค์ เข้าใจในการใช้ระบบสัญลักษณ์ในภาษาไทย
อย่างคล่องแคล่ว ในขณะที่เด็กอื่นๆ เพิ่งจะเรียนอ่าน ก. ไก่ ข. ไข่ เมื่อเข้าเรียน ’รงค์ เริ่มเข้าสู่
โลกของวรรณกรรม ตั้งแต่อายุ ๖ - ๗ ขวบ (ชั้นประถม ๑ - ๒) สามารถอ่าน ลักษณะวงศ์ ขุนช้าง
ขุนแผน มีสมาธิ และจะอ่านได้เป็นเวลานาน ดังนั้น จึงน่าเห็นใจว่า ’รงค์ จะเบื่อชั่วโมงภาษา
ไทยเพียงใด ที่ต้องเรียนในสิ่งที่มิได้ทำทลายความสามารถของเขา สาเหตุที่’รงค์ไม่ชอบวิชาภาษา
ไทย เพราะขณะที่ครูสอน ก ข ค ง ใ้ให้นักเรียนคนอื่นๆ ’รงค์ ได้ก้าวไปสู่โลกของขุนช้าง
ขุนแผนไปแล้ว

‘รงค์ วงษ์สวรรค์ คือ เด็กที่มีความสามารถพิเศษที่ระบบการศึกษาไทยไม่เอื้อที่จะพัฒนา และระบบนี้เองที่ได้หยุดยั้งการเจริญเติบโตทางภาษาของเขา ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ สุมณฑา พรหมบุญ จากวารสารวิทยาศาสตร์ ๒๕๓๖ ได้รายงานผลการวิจัย ในต่างประเทศว่า

๖๓% ของผู้ติดยาเสพติดเป็นเด็กปัญญาเลิศ

๑๕% ของคดีอุกฉกรรจ์มีนักโทษที่มี IQ สูงกว่า ๑๔๕

๗๘% ของบุคคลที่โลกยอมรับว่าเป็นอัจฉริยะเป็นผู้มีปัญหาด้านการเรียน

๑๕% ของนักเรียนที่เลิกเรียนกลางคันเป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มนักเรียน ๕% ที่ทำคะแนนได้สูงสุดในชั้นเรียน

๑.๓ ปัญหาและความต้องการ

กรณีของ รงค์ คือตัวอย่างของสถานการณ์ที่เด็กที่มีความสามารถพิเศษจำนวนมาก ประสบในระบบโรงเรียน ในการศึกษาโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ ผู้วิจัยพบว่า มีเด็กที่มีปัญหาในห้องเรียนจนครูใหญ่ต้องอนุญาตให้ไม่ต้องเข้าห้องเรียน เพราะในห้องเรียน เขาจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ไม่สนใจในสิ่งที่ครูสอน เองงานอื่นมาทำ เพราะทำงานที่ครูสั่งเสร็จแล้วตั้งแต่ตอนที่ครูยังอธิบายวิธีการทำให้เพื่อนฟัง จะโพล่งถามคำถามต่างๆที่ครูยังอธิบายไม่เสร็จ บางรายเถียงครูว่าสิ่งที่พูดไม่ถูกต้อง คลارك (Clark, ๑๙๙๒) ได้ให้ข้อมูลในการทำงานของตัวเองกันในตารางแสดงลักษณะ พฤติกรรม และตัวบ่งชี้ความสามารถพิเศษทางภาษาดังนี้

ลักษณะ	พฤติกรรม	ตัวบ่งชี้ปัญหา
อ่านมาก อ่านหนังสือทุกประเภท	อ่านมากใช้ห้องสมุดเองไม่ต้องสั่ง	มุ่งมั่น) มักไม่รับผิดชอบงานอื่นที่ให้ทำ
ใช้ศัพท์สูงเกินวัย	สามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ดี	ชอบเด่น มักทำให้เพื่อนร่วมชั้นหมั่นไส้
มีความตั้งใจสูง สมาธิดี	มุ่งมั่น ถ้าลงมือทำแล้วจะทุ่มเทให้งาน	ไม่ชอบทำงานตามตารางสอน เวลาทำงานอยากจะทำให้เสร็จ ไม่ชอบหยุดเมื่อหมดคาบ
อยากรู้อยากเห็น ความสนใจหลากหลาย ทำหลายอย่างพร้อมๆ กัน	ชอบถามคำถาม มักตื่นเต้นเวลาเกิดความคิดใหม่ที่เฉียบแหลม	รีบเร่งทำงานเร็ว แต่ไม่ปราณีต เรียบร้อย
เรียนเก่ง สอบได้คะแนนดีมาก	เรียนดี	ขี้โม้ หลงตัวเอง รู้สึกว่าคนอื่นน่ารำคาญ

ตาราง ๑.๓ ตัวอย่างพฤติกรรมในห้องเรียนของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษแต่ขาดการพัฒนา

ดังที่กล่าวแล้วว่า หากความสามารถพิเศษหรือพรสวรรค์นี้ไม่ได้รับการพัฒนาหรือระบบโรงเรียนไม่เข้าใจ ความสามารถเหล่านี้จะสร้างปัญหาให้แก่เด็กที่มีพรสวรรค์ทันที ดังเช่น ในกรณีของ 'รงค์ วงษ์สวรรค์' คลากได้ระบุอาการที่น่ากลัว อันตราย และเตือนผู้สอนให้ระวังและคอยดูพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้ ดังนี้

อาการที่ควรระวัง
๑. มีความต้องการจะเป็นหนึ่งไม่มีสอง
๒. เบื่องาน เกลียดการฝึกซ้ำซาก สร้างปัญหาในห้องเรียน
๓. ไม่รับผิดชอบกับงานอื่นๆ ที่ไม่สนใจ
๔. จี้โม้ ชอบอวด ชอบทำให้เพื่อนๆ หมั่นไส้
๕. แย่งพูด แย่งตอบ ไม่เปิดโอกาสให้เพื่อนในการสนทนา
๖. ไม่ชอบเรียนตามตารางสอน
๗. ทำอะไรแรงรีบ ไม่รอบคอบ ไม่พัฒนาความเป็นเลิศ
๘. ไม่ยอมทำงานกับเด็กคนอื่น
๙. กล่าววิจารณ์ หรือท้าทายผู้ใหญ่ ก้าวร้าว ชอบท้าทายผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า
๑๐. แกล้งหรือทำให้คนอื่นเป็นตัวตลก
๑๑. ชอบยุ่งกับเรื่องของคนอื่นๆ
๑๒. ชักนำเพื่อนไปในทางไม่ดี
๑๓. มีเพื่อนน้อย ไม่เคารพกติกา คือ เชื้อมั่นในตนเองสูง

ตาราง ๑.๔ อาการที่ควรระวังของเด็กที่มีพรสวรรค์ทางภาษา แต่ขาดการพัฒนา

๑.๘ ลักษณะของเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

พาร์ค (Parke, ๑๙๘๕: ๑๘-๒๒) กล่าวเกี่ยวกับลักษณะของเด็กที่มีพรสวรรค์และเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ดังนี้

ลักษณะทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Characteristics) มีลักษณะดังนี้

๑. มีความสามารถสูงในการแปรค่าสัญลักษณ์ต่างๆ (An advance ability to manipulate symbols)
๒. มีความสามารถในการจำที่ไม่ธรรมดา (Unusual ability to remember)

๓. มีความสามารถในการกักเก็บข้อเท็จจริงต่างๆ มากมาย (Large storehouses of facts) คือ โดยทั่วไปเด็กที่มีพรสวรรค์จะรู้จำนวนของสิ่งของ แต่ถ้าพวกเขาสนใจ

พวกเขาก็จะรู้รายละเอียดในสิ่งเหล่านั้นอย่างลึกซึ้ง

๔. มีระดับความเข้าใจเรื่องต่างๆ อย่างทะลุปรุโปร่ง (Unusually deep levels of comprehension)

๕. มีสมาธิดีเยี่ยม (Advanced ability to concentrate)

ลักษณะทางจิตพิสัย (Affective Characteristics) มีลักษณะดังนี้

๑. มีความรู้สึกไวต่อพวกเขาเอง คนอื่น และสิ่งแวดล้อมของพวกเขา (Sensitivity to themselves, others and their environment)

๒. ชอบที่จะอยู่กับผู้ใหญ่หรือเด็กที่มีอายุมากกว่า (Preference to be with adults or old children)

๓. มีความมานะบากบั่นที่จะเห็นผลสำเร็จของงาน (Intensity)

๔. เจ้าความคิด เป็นขุมทรัพย์ทางความรู้ (Resourcefulness) มีความสามารถในการแก้ปัญหาที่ยุ่ยากซับซ้อนได้ดี

๕. มีความเป็นผู้นำ (Leadership ability)

ลักษณะของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ (Characteristics of Creative Student)

มีลักษณะดังนี้

๑. มีสติปัญญาสูง (High intelligence)

๒. มีธรรมชาติที่จะทดลองความคิดใหม่ๆ หรือเรื่องใหม่ๆ อยู่เสมอ (Natural drive to explore idea)

๓. มีสายตากว้างไกลสามารถมองสิ่งต่างๆ ในภาพรวมได้ (Ability to see things wholistically)

๔. ชอบงานที่ท้าทายและแปลกใหม่ (Challenging of the conventional)

๕. มีความคิดเป็นของตนเอง (Independent thinking)

๖. ชอบความสนุกสนาน ขี้เล่น (Playfulness)

๑.๕ การเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

โดยสรุป ความสามารถพิเศษด้านภาษา หมายถึงความสามารถของบุคคลในการฟัง พูด อ่าน เขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพเหนือกว่าบุคคลอื่นๆ ในวัยเดียวกัน นอกจากนี้ เรายังพบว่าผู้มี

ความสามารถพิเศษด้านภาษาจะเป็นผู้ที่มีความสนใจอย่างจริงจัง ต่อเนื่องในเรื่องเกี่ยวกับภาษามีทักษะสูงกว่าเด็กที่อยู่ในวัยเดียวกันเห็นได้อย่างเด่นชัด และสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้อย่างพลิกแพลง สร้างสรรค์ ลึกซึ้ง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ลักษณะของเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาจากทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ ของ Ferdinand de Saussure, Austen, Van Ek, ทฤษฎีพัฒนาการมาแต่กำเนิดของ Chomsky Miller, Brown ทฤษฎีกลยุทธในการเรียนภาษาของ Krashen, Oxford และ Chalmot ทฤษฎีพหุปัญญา ของ นักการศึกษาพิเศษ เช่น Carroll, Skehan, Garder, Van Tussel Basra, Rubin, Clark ในส่วนที่เกี่ยวกับความสามารถพิเศษทางภาษา (verbal talent) และ จากกรณีศึกษาเด็ก ทั้ง ๔ คน ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว และศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชนได้พัฒนาแบบสำรวจเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา ดังในตารางที่ ๑.๔. และท่านที่สนใจอาจใช้แบบสำรวจนี้สำรวจความสามารถทางภาษาของท่านได้ (ดูรายละเอียดในบทที่ ๒ ส่วนวิธีการ จะศึกษาได้ได้จาก สำออง หิรัญบุรณะ ๒๕๔๒, ความสามารถพิเศษทางภาษา)

ตารางที่ ๑.๕ แบบสำรวจเด็กเก่งภาษา

ชื่อ..... โรงเรียน.....ชั้น.....อายุ.....ปี
 ชื่อครูหรือผู้กรอกแบบสำรวจ.....รู้จักเด็กมานาน.....ปี
 ในฐานะ วันที่กรอกแบบสำรวจ.....

*** ในกรณี ที่ ไม่ทราบ หรือไม่มีข้อมูล ให้เว้นว่าง**

ลักษณะความสามารถพิเศษ ทางภาษา	น้อยมาก	น้อย	มีบ้าง	มีมาก	มีตลอด เวลา
1) ช่างเจรจา ช่างพูด					
2) ชอบเล่นกับภาษา เจ้าคารม					
3) สนใจ และชอบศึกษาที่มาของภาษา					
4) ล้อเลียน หรือเลียนแบบวิธีพูดของคนอื่นได้ดี					
5) ชอบเล่นเกม หรือทำกิจกรรมทางภาษา เช่นปริศนาอักษรไขว้					
6) ชอบสร้างศัพท์หรือสำนวนแปลกๆขึ้นใช้เอง					
7) ชอบท่องและจำคำศัพท์ ความจำดี จำอะไรได้ยาวๆ					
8) ชอบสะสมบทประพันธ์คำกลอน เจ้าบทเจ้ากลอน					
9) ชอบเล่านิทาน					
10) ชอบอ่านหนังสือ มีหนังสือติดตัวเป็นประจำ					
11) รู้และใช้ศัพท์สำนวนได้หลากหลาย					
12) ชอบจดบันทึก					
13) อ่านและเขียนได้เร็วกว่าเด็กในวัยเดียวกัน					
14) รู้และจำบทประพันธ์ โคลงกลอนได้ไวกว่าเด็กในวัยเดียวกัน					
15) ชอบเขียน หรือแต่งเรื่องราวต่างๆ เช่น นิทาน โคลงกลอน สารคดี					
16) สามารถเรียนภาษาต่างๆได้อย่างรวดเร็ว					
17) กล้าเดา เวลาอ่านไม่เคอะคร้อถ้าไม่รู้ทุกคำ					
18) อยากรู้อยากเห็น สนใจรอบด้าน หลากหลาย มีข้อมูลมากมาย เป็นขุมทรัพย์ทางความรู้					
19) เรียนภาษาจาก ทีวี วิดีโอ ภาพยนตร์					
20) เข้าใจเรื่องที่อ่านหรือฟังได้อย่างรวดเร็ว และแจ่มแจ้ง					
21) สามารถเข้าใจความหมายแฝงในเรื่องที่อ่านหรือฟังได้					

22) เข้าใจและสามารถตีความหมายระดับนามธรรมและสัญลักษณ์ได้					
23) พูดได้เร็ว (หรือ แก่แดด) กว่าเพื่อนในวัยเดียวกันชอบอยู่กับผู้ใหญ่หรือเด็กที่อายุมากกว่า					
24) รู้จักใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมในการพูดและเขียน					
25) พูดและเขียนแสดงความคิด หรือบอกความต้องการหรือความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจได้ชัดเจน					
26) สามารถอธิบายหรือบรรยายความหมายของสิ่งต่างๆได้อย่างชัดเจน โดยใช้ถ้อยคำรัดกุม เหมาะสม					
27) รู้จักใช้การเปรียบเทียบเพื่ออธิบายให้เข้าใจความหมายได้อย่างชัดเจน					
28) มีอารมณ์ขัน ชอบความสนุกสนานมีความสามารถในการเล่าเรื่องได้อย่างสนุกสนานน่าติดตาม					
29) สามารถวิจารณ์อย่างสร้างสรรค์จากเรื่องี่อ่านหรือฟังได้					
30) สามารถเสนอแนวคิดใหม่ๆจากเรื่องี่อ่านหรือฟังได้					
31) ใช้ภาษาที่ทำให้เกิดจินตนาการได้อย่างแจ่มแจ้งและมีสีสัน					
32) ใช้คำบรรยายที่ทำให้เห็นความงามและแสดงถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อนได้ มีความรู้สึกไวต่อคนอื่น และสิ่งแวดล้อม					
33) มีภาวะผู้นำ มีความคิดเป็นตัวของตัวเอง เข้าใจความคิด					
34) ชอบอะไรที่ซับซ้อน ทำทาย แปลกใหม่					
35) ใช้ภาษาสละสลวย ลึกซึ้ง งดงาม และก้าวหน้าเกินวัย					
36) สามารถแต่งเรื่องราวที่ซับซ้อน พิศดาร เต็มไปด้วยจินตนาการ					
37) ประสบความสำเร็จในการพูดหรือได้วาที แสดงวาที ศิลป์ได้เยี่ยมยอด					
38) ประสบความสำเร็จในการค้นกลอนสด ลำตัด เพลงฉ่อย ฯลฯ					
39) สามารถแต่งบทกวีนิพนธ์ได้ถึงระดับมืออาชีพ					
รวมคะแนนในแต่ละแถว					
คูณด้วยน้ำหนัก	1	2	3	4	5
รวมผลคูณในแต่ละแถว					
รวมทั้งหมด					
เกณฑ์ ความสามารถพิเศษ 200-180 สูงมาก 160-179 สูง 140-159 ปานกลาง 120-139 มีบ้าง 100-119 สูงกว่าคนทั่วไปเล็กน้อย					

สำหรับภาษาอังกฤษนั้น การคัดเลือกเด็กเข้าโครงการ ด้วยวิธีการดังกล่าว อาจทำได้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ตามโรงเรียนเอกชนที่มีการสอนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ชั้นอนุบาล แต่อาจจะดีกว่าถ้าไปทำในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ เทอม ๒ หรือประถมศึกษาปีที่ ๖ เมื่อเด็กอ่านภาษาอังกฤษแตกแล้ว แต่ควรทำให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้เพราะความสามารถในการเลียนเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษา จะทำได้ยากขึ้น ๆ หลังจากอายุ ๘-๙ ปีไปแล้ว เนื่องจากอวัยวะในการเปล่งเสียงและความสามารถในการแยกเสียงของเด็กจะหยุดพัฒนาหลังจากวัยนี้

ขณะนี้ รัฐได้เห็นความจำเป็นในการพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีศักยภาพและความสามารถพิเศษ และคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติ โดยหลักการแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (๒๕๔๑ : ๑-๓) ได้นำเสนอเมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๒ ให้

“... เด็กและเยาวชนที่มีศักยภาพและความสามารถพิเศษ...ให้ได้รับการพัฒนาให้เต็มที่ เพื่อเสริมให้ความสามารถพิเศษเป็นที่ประจักษ์ และมีการแสดงออกอย่างเต็มที่ รวมทั้งให้มีการเรียนรู้แบบรุกและมีพลวัต เด็กและเยาวชนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะการกระตุ้นทางความคิด และการได้รับบริการที่ส่งเสริมความสามารถพิเศษของตน รวมทั้งการสร้างเสริมแรงจูงใจให้ใฝ่รู้อย่างก้าวหน้า”

บทที่ ๒

ปรัชญา วิสัยทัศน์ และกรอบทฤษฎี

๒.๑ ปรัชญาและวิสัยทัศน์ของรัฐในการพัฒนาเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ ทางภาษา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (๒๕๔๑ : ๑-๓) ได้กำหนดแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ ดังนี้

หลักการและเหตุผลที่มีแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชน

การจัดการศึกษาที่ผ่านมา เป็นการสอนตามหลักสูตรที่เน้นเนื้อหาวิชาการเพื่อการสอน โดยคำนึงถึงธรรมชาติ ความสนใจ และศักยภาพของผู้เรียนเพียงเล็กน้อย เด็กและเยาวชนที่มีศักยภาพและความสามารถพิเศษส่วนใหญ่ไม่ได้รับบริการพัฒนาให้เต็มที่

สังคมไทยไม่เป็นสังคมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่ส่งเสริมให้มีการคิดค้น โดยเห็นคุณค่าของตนเอง เป็นเหตุให้เด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษไม่สามารถพัฒนาตนเอง เป็นเหตุให้ต้องมีบริการเบื้องต้น เพื่อเสริมให้ความสามารถพิเศษเป็นที่ประจักษ์ และมีการแสดงออกอย่างเต็มที่ รวมทั้งให้มีการเรียนรู้แบบรุกและมีพลวัต เด็กและเยาวชนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะการกระตุ้นทางความคิด และการได้รับการที่ส่งเสริมความสามารถพิเศษของตน รวมทั้งการสร้างเสริมแรงจูงใจให้ใฝ่รู้อย่างก้าวหน้า บางคนก็เข้าใจผิดว่า เด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษแล้ว จะต้องฉลาด เรียนเก่ง และแสดงออกซึ่งความฉลาดตลอดเวลา แต่ความจริง คือ ความสามารถพิเศษมีหลากหลายรูปแบบ และบางที่เด็กก็ไม่กล้าแสดงออกถ้าบรรยากาศและสังคมไม่เอื้อ จึงกลายเป็นความสามารถพิเศษที่ซ่อนเร้นที่อาจก่อให้เกิดปัญหา และมีความเข้าใจผิดว่า เด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษมีสิทธิพิเศษอยู่ในตัวแล้ว และไม่จำเป็นต้องมีบริการพิเศษอื่น ๆ แต่ถ้าสังคมไม่จัดบริการให้ จะกลายเป็นเด็กด้อยโอกาสอีกรูปแบบหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น อาจมีความรู้สึกกดดัน อาจมีความรู้สึกกลัวล้มเหลวและไม่มีคุณค่า กลายเป็นเด็กที่มีปัญหาอีกประการหนึ่ง และอาจสร้างปัญหาแก่สังคมได้ในที่สุด

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมีแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ เพื่อกำหนดทิศทางและระบบการทำงานที่เอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้ถึงที่สุด

นโยบาย

รัฐและสังคมมีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาเด็กและเยาวชนทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษให้สามารถพัฒนาจนบรรลุศักยภาพสูงสุดของแต่ละคน พร้อมทั้งมีคุณธรรมและเจตคติที่จะรับใช้สังคม

วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ (แผนพัฒนาการศึกษาเด็กและเยาวชน. ๒๕๖๑ : ๑-๓)

- เพื่อพัฒนาให้มีความคิดสร้างสรรค์ ความคิดริเริ่ม
- เพื่อให้รู้จักและเข้าใจตนเอง เพื่อนมนุษย์ สังคม และโลกอย่างถ่องแท้
- เพื่อกำหนดแนวทางและมาตรการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษในสาขาต่างๆ ให้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างสมบูรณ์ และเต็มศักยภาพ
- เพื่อสร้างสรรค์กลุ่มบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและจริงจังในประเทศไทย

ในแง่การปฏิบัติ ผู้เขียนพบว่า เราจำเป็นต้องให้โอกาสในการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาให้แก่เด็กทุกคน เพราะเด็กทุกคนควรได้รับโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถทุกๆ ทางไปสู่ระดับที่สูงกว่าระดับเดิมของตน ไปเรื่อยๆ ไปสู่ระดับที่เขาสามารถจะพัฒนาได้สูงสุด เพราะ

๑. ความสามารถของเด็กนั้นมีความแตกต่างกันทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ และไม่เป็นการยุติธรรมที่จะใช้ระบบการสอบ หรือคะแนนรวมใน IQ Tests มาเป็นตัววัดความสามารถและสติปัญญาของเด็ก

๒. ในระบบการศึกษาปัจจุบันของไทย ครูผู้สอนจำเป็นที่จะต้องปรับการสอนของตนให้เข้ากับนักเรียนส่วนมาก มิฉะนั้น นักเรียนที่เก่งมาก หรือนักเรียนที่อ่อนมาก จะถูกครูละเลย ไม่ให้ความสนใจลักษณะการสอนเช่นนี้จะทำให้เราสูญเสีย กวีเอก นักประพันธ์ ล่าม นักเขียนบทละคร นักพูด นักการเมือง และอัยการ ที่น่าจะได้เกิดในวงการไปเป็นจำนวนมาก

๓. ตามทฤษฎีการศึกษาปัจจุบัน การศึกษามีหน้าที่ดึงความสามารถสูงสุดออกมาจากตัวเด็ก แต่เราพบว่าระบบการเรียนการสอนในห้องเรียนนั้นสร้างนักเรียนที่ช่างคิด ช่างวิเคราะห์ (Reflexive and Analytical Learners) และทอดทิ้งเด็กที่ค่อนข้างจะกระฉับกระเฉง ว่องไว ชอบทดลอง ชอบท้าทาย เพราะบรรยายคาศอันเข้มงวดของห้องเรียน (สำออง หิรัญบุรณะ. ๒๕๔๒)

๒.๒ กรอบทฤษฎี

กรอบทฤษฎีทางภาษา

คุณสมบัติของภาษา

เฟอ์ดินานด์ เดอ โซสซูร์ (Ferdinand De Saussure. ๑๘๕๘ : ๑๙๑๓) ได้เน้นว่า

๑. คำในภาษานั้น ประกอบด้วย องค์ประกอบ ๓ ส่วน คือ

- สัญลักษณ์ (Sign)
- สิ่งที่เป็นตัวแทนของสัญลักษณ์ (Signifier or sound - image association)
- ความหมายของสัญลักษณ์ (concept หรือ Signifier)

๒. ความสัมพันธ์ระหว่าง อักษร / เสียง สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายในภาษานั้น เป็นเรื่องที่ไม่มีเหตุและไม่มีผล เป็นระบบที่ผู้ใช้ภาษาต้องยอมรับ

๓. ภาษาเป็นระบบ (Language is a system.) มีกฎเกณฑ์ที่มีตรรกะในตนเอง ภายใต้ระบบในภาษา ระบบเหล่านี้เจ้าของภาษามักจะไม่ตระหนัก จนกว่าจะมีการวิเคราะห์ออกมา โดยนักภาษาศาสตร์ แต่ถึงเจ้าของภาษาจะบอกไม่ได้ แต่เขาก็รู้กฎ

๔. ภาษา คือ การคิดอย่างมีระบบที่มีเสียงเป็นเครื่องแสดงออก (Language is organized thought coupled with sound.)

๕. ภาษาเป็นสิ่งมีชีวิต มีความเป็นพลวัต (Language is dynamic) ตายได้ เปลี่ยนแปลงได้ และเกิดสิ่งใหม่ๆ ได้ โดยมีสังคมเป็นเจ้าของ สิ่งนี้นักภาษาศาสตร์รุ่นเดิมเรียกว่า “วิบัติทางภาษา” อาจจะเป็นนวัตกรรมที่สร้างสรรค์ก็ได้

กรอบทฤษฎีหน้าที่ทางภาษา (ภาษาเพื่อการสื่อสาร)

นักภาษาศาสตร์ได้พัฒนาทฤษฎีหน้าที่ทางภาษา จากทฤษฎีของออสติน (Austin, J. ๑๙๖๒) และได้วิเคราะห์ว่า ภาษามีได้เป็นเพียงอักษรในหนังสือ ภาษามีคนพูด มีคนฟัง และมีสารที่ต้องการจะสื่อ กาลเทศะเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารในการสื่อสารภาษาถูกนำมาใช้ เพื่อประโยชน์ดังต่อไปนี้

๑. การสร้างมนุษยสัมพันธ์ (Socializing)
๒. การขอหรือให้ความคิดเห็นที่เป็นข้อเท็จจริง
๓. การขอหรือให้ความคิดเห็นที่เกิดจากการใช้อารมณ์ความรู้สึก (Asking for and giving emotional information)
๔. การขอหรือให้ความคิดเห็นที่เกิดจากการพิจารณาไตร่ตรองโดยใช้เหตุผลและปัญญา (Asking for and giving intellectual information)

๕. การขอหรือให้ความคิดเห็นที่เกิดจากการพิจารณาไตร่ตรองโดยใช้เหตุผลทางจริยธรรม ศีลธรรม และศาสนา (Asking for and giving moral information)

๖. การใช้ภาษาเพื่อทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามที่ตนต้องการ (Getting thing done)

ดังรายละเอียดที่ผู้เขียนเคยกล่าวไว้แล้วใน *ภาษาศาสตร์สำหรับครู* (สำออง หิรัญบุรณะ. ๒๕๓๒ เอกสารคำสอนมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช หน่วยการสอนที่ ๑๒.๒๗)

ทฤษฎีพัฒนาการแต่กำเนิด (Nativist and Innate Theory) ของชอมสกี

ทฤษฎีพัฒนาการที่มีมาแต่กำเนิดของชอมสกีนั้นเป็นการศึกษาขบวนการในจิตและสมองของคนว่าทำหน้าที่อย่างไร ซึ่งเป็นความสนใจของนักจิตภาษาศาสตร์กลุ่มชอมสกี เช่น Miller และ Galanter ซึ่งมีความเห็นไม่สอดคล้องกับกลุ่มพฤติกรรมนิยมของ Skinner ที่เชื่อว่าพฤติกรรมทางวาจาเกิดจากความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น (Stimulus) กับการตอบสนอง (Response) ในขณะที่กลุ่มชอมสกีกลับมีความคิดว่าการแสดงออกด้วยพฤติกรรมทางวาจาของมนุษย์นั้น สมองมีความสำคัญและทำหน้าที่คล้ายกับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่จะทำงานได้ก็ต่อเมื่อมีการวางแผน หรือตั้งโปรแกรมให้มันทำงาน มนุษย์เราพูดได้ เพราะถูกวางโปรแกรมมาแล้วโดยแต่กำเนิด คือ สมองมนุษย์ถูกสร้างมาให้มีเครื่องมือทำงานด้านภาษาที่เรียกว่า LAD (Language Acquisition Device) (มีรายละเอียดเป็นภาษาไทยใน ศรีวิไล ดอกจันทร์. (๒๕๒๘ : ๕๐-๕๓))

ด้วย LAD นี้เด็กจึงเรียนภาษาได้อย่างรวดเร็ว คือ อายุประมาณ ๒ ขวบ เด็กก็จะรู้ภาษา (แม้ว่าอธิบายกฎเกณฑ์ไม่ได้) พูดได้เป็นประโยคที่อาจจะมีแค่ ๒ คำ และไม่ช้าก็จะสามารถออกเสียงในภาษาทุกภาษาในโลกได้ หากสิ่งแวดล้อมอำนวย

กลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษา (Learning Strategies)

นักจิตภาษาศาสตร์อีกกลุ่มหนึ่งสนใจวิธีการเรียนรู้ของผู้ที่เก่งภาษา ได้แก่ กลุ่มของ รูบิน ชาร์โม และออกฟอร์ด ในกลุ่มนี้ ออกฟอร์ด (Oxford. ๑๙๙๐ : ๓๘-๑๓๓) มีงานวิจัยที่ละเอียดที่สุด ซึ่ง ศิริพร ปัญญาเมธิกุล (๒๕๔๑ : ๒๖-๕๖) ได้กล่าวถึงกลยุทธ์ของออกฟอร์ดไว้อย่างละเอียด โดยแบ่งกลยุทธ์ในการเรียนรู้เป็น ๖ กลยุทธ์ ดังนี้

๑. **กลยุทธ์ในการจำ (Memory strategies)** หมายถึง กลยุทธ์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเก็บความรู้ต่างๆ ไว้ และสามารถนำมาใช้ได้เมื่อต้องการใช้ เช่น เพื่อนของผู้เขียนเคยล้อเลียนโดยให้คำจำกัดความของผู้ที่มีพรสวรรค์ทางภาษาว่า =

SAMANG กล่าวคือ S= SUPPOTIVE, A = ACADEMIC , M = MASTERLY, A= ACTIVE , N = NON-STOP, G = GENIUS ลักษณะเช่นนี้คือการสร้างคำจากคำเดิมเพื่อช่วยความจำ (ANAGRAM)

๒. กลยุทธ์ด้านพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) หมายถึง วิธีการเรียนภาษาเพื่อนำไปใช้นั่นเอง

๓. กลยุทธ์แบบทดแทน (Compensation strategies) หมายถึง กลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์ วลี และประโยคต่างๆ ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีความรู้ในเรื่องนั้นไม่มากนัก เช่น ถ้าไม่ทราบคำว่า พระสุริยาศาสตร์ ก็ใช้ ลูกศิษย์ของพระราชาก็จะได้รับความหมายที่ต้องการสื่อ

๔. กลยุทธ์ด้านอภิปัญญา (Metacognitive strategies) หมายถึง กลยุทธ์ที่ผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนด้วยตนเองได้ ทั้งในด้านการจัดการเรียน การวางแผนในการเรียน รวมทั้งการประเมินผลการเรียนของตนเองด้วย ตำราทางด้านนี้มีมากในขณะนี้ ภายใต้หัวข้อ Learning How To Learn

๕. กลยุทธ์ด้านความรู้สึก (Affective strategies) หมายถึง กลยุทธ์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถมีความสุขในการเรียน ตรงกับหลัก จัน ทะ ในศาสนาพุทธ ฆอันแต่คลุมความไปถึง ทศนคติ แรงจูงใจและค่านิยมของผู้เรียน

๖. กลยุทธ์ด้านสังคม (Social strategies) หมายถึง กลยุทธ์ที่ผู้เรียน เรียนรู้ภาษา ในการสร้าง มนุษย์สัมพันธ์อันดีกับผู้ที่ตนต้องการจะสื่อสารด้วยให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ เช่น รู้จักวิธีการถามเมื่อตนไม่เข้าใจ ได้แย้งอย่างสุภาพ และสร้างสรรค์เมื่อไม่เห็นด้วยเพื่อช่วยให้การเรียนรู้ทางภาษามีความง่าย สะดวก และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นต้น

ทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์ (Multiple Intelligence)

ทฤษฎีหน้าที่ของภาษา มีความสอดคล้องสูงกับคำจำกัดความความสามารถพิเศษทางภาษาในทฤษฎีพหุปัญญาของการ์ดเนอร์ (Gardner, ๑๙๘๓ : ๑๗-๒๗) การ์ดเนอร์ให้คำนิยาม คำว่า “พหุปัญญา” คือ ความสามารถในการแก้ปัญหา หรือรังสรรค์ หรือประดิษฐ์สิ่งที่มีคุณค่า และเป็นที่ยอมรับในสังคมที่ร่วมวัฒนธรรมกัน หรือสังคมที่ต่างวัฒนธรรมกัน มนุษย์นั้นมีจุดแข็งและจุดอ่อนในความสามารถ และสติปัญญาในด้านต่างๆ ๗ ด้าน ดังต่อไปนี้

๑. ความสามารถทางภาษา

๒. ความสามารถด้านตรรกะและคณิตศาสตร์

๓. ความสามารถเรื่องทิศทาง / มิติสัมพันธ์
๔. ความสามารถด้านดนตรี
๕. ความสามารถทางกายภาพและการเคลื่อนไหว
๖. ความสามารถในการจดใจเราไปใส่ใจคนอื่น
๗. ความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์

แม้ว่าความสามารถเหล่านี้จะแยกออกจากกันในการแสดงออกทางกาย แต่การ์ดเนอร์ยอมรับว่ากิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์จำเป็นต้องใช้ความสามารถหลายทางมาประกอบกัน จึงจะทำให้มนุษย์แก้ปัญหาหรือกระทำการได้สำเร็จ เช่น เวลาแสดงดนตรี นักเปียโนจะต้องใช้ความสามารถทางดนตรีมาประกอบกับความสามารถในการเคลื่อนไหวทางกาย ความสามารถในการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้ฟัง และความสามารถในการจดใจเราไปใส่ใจคนอื่น

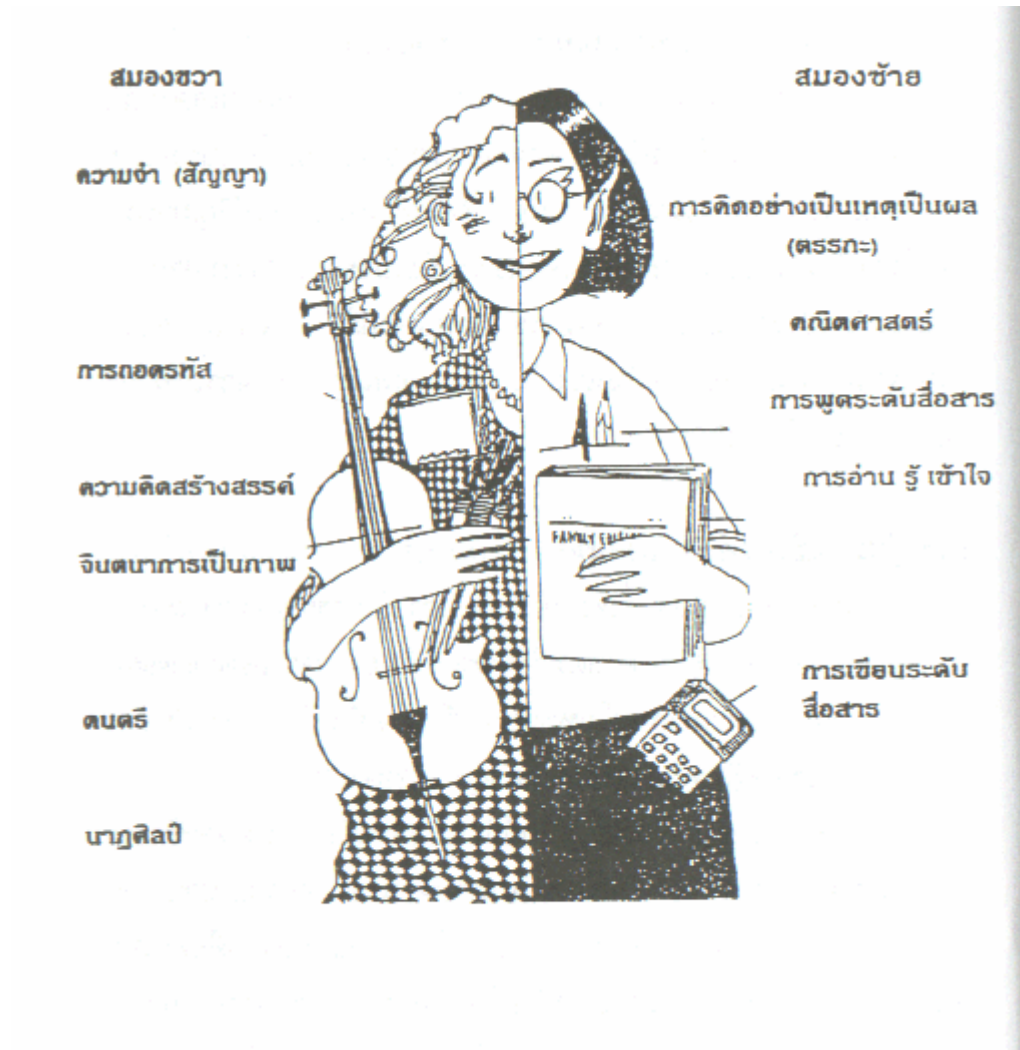
ทฤษฎีสมองซ้ายและสมองขวา

สิ่งที่มนุษย์ทำ คิด ทั้งหมดนี้เกิดจากการสั่งการของสมอง ผลงานจากการศึกษาทางด้านภาษาศาสตร์เชิงประสาทวิทยา (Neurolinguistics) ทำให้เราทราบกลไกของสมองในหลาย ๆ ด้าน แต่ในที่นี้จะกล่าวถึงทางด้านที่เกี่ยวกับทฤษฎีพหุปัญญา และทฤษฎีทางภาษาเท่านั้น

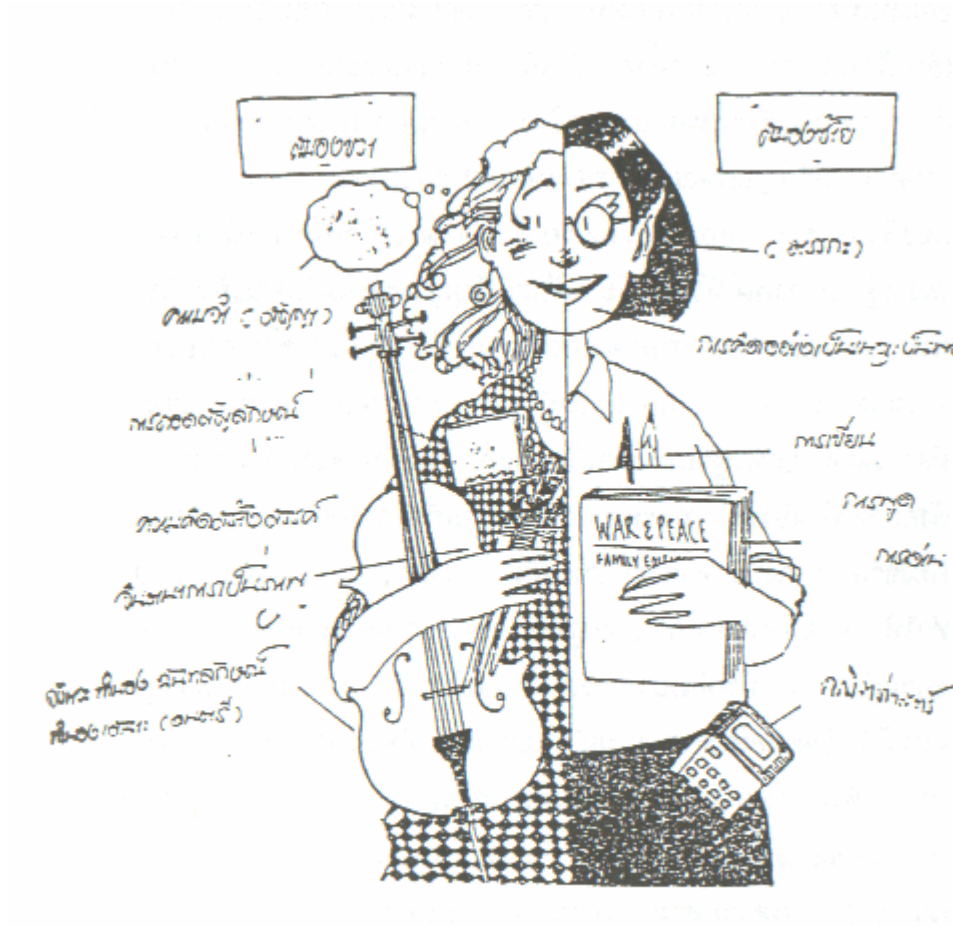
กล่าวโดยสรุป สมองของมนุษย์นั้นแบ่งออกเป็นซีกซ้าย และซีกขวา สมองซีกซ้ายจะบังคับการทำงานของอวัยวะทางด้านขวา และสมองซีกขวา จะบังคับการทำงานของอวัยวะทางด้านซ้าย ดังนั้น คนถนัดขวาคือคนที่ใช้สมองทางด้านซ้ายมาก และ คนถนัดซ้ายคือคนที่ใช้สมองทางด้านขวามาก

ตามทฤษฎีพหุปัญญาของฮาวเวิร์ด ความสามารถด้านต่างๆ ใช้กลไกของสมองที่แตกต่างกันดังนี้

ภาพแสดงการทำงานของสมองในหน้าที่ต่าง ๆ ของคนปกติ

ภาพแสดงการทำงานของสมอง
 ของผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

ความสามารถทางภาษาของคนโดยทั่วไปมักจะใช้ความสามารถที่ใช้กลไกจากสมองทางซีกขวาซีกเดียวในการฟัง พูด อ่าน และ เขียน ในขณะที่ผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา เช่น ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช จะเลือกใช้กลไกจากสมองทั้งสองด้านได้อย่างชำนาญและบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ โดยที่การพูดและการเขียนของท่านก็จะไปใช้กลไกของสมองซีกขวาคือการใช้สัญลักษณ์ การสร้างจินตนาการ การใช้จังหวะ ทำนองและดนตรีในภาษา ตลอดจนสามารถเลือกภาษามาใช้สื่อในระดับที่ต้องการเพราะรู้ว่ากำลังพูดให้ใครฟังในระดับสติปัญญาระดับใด ในขณะที่นักวิชาการจำนวนมากไม่สามารถถ่ายทอดความรู้ที่มีได้เพราะขาดทักษะด้านนี้ งานของการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาคือการค้นหาว່ว่าผู้เรียนมีความสามารถพื้นฐานทางด้านใดอยู่แล้ว ก็พัฒนาความสามารถทางด้านดังกล่าวให้สูงยิ่งขึ้น และพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางด้านอื่นๆที่ยังขาดอยู่ ดังนั้น หากเราเข้าไปพัฒนาในระดับประถมศึกษา โอกาสที่จะทำให้เกิดอัจฉริยะทางภาษาจะสูงขึ้นเพราะสมองยังอยู่ในช่วงเติบโตและขยายตัว การไปพัฒนาในระดับมัธยมศึกษาเมื่อผู้เรียนถึงวัยเจริญพันธุ์ จะทำได้แต่เพียงสร้างความเป็นเลิศในด้านที่เขามีความสามารถอยู่เดิมเท่านั้น การจะเพิ่มความสามารถทางด้านอื่นจะทำได้ยาก พัฒนาการจึงจะทำได้ในแนวลึกแต่จะสายเกินไปที่จะทำให้เกิด พัฒนาการทางด้านความหลากหลาย (คูตาราง กล่องความสามารถทางภาษาในบทที่ ๑)

๒.๓ ความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ

๒.๓.๑ นิยาม “ภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ”

เพื่อความชัดเจนผู้เขียนใคร่ขอใช้คำว่า “ภาษาแม่” “ภาษาที่สอง” และ “ภาษาต่างประเทศ” ในความหมายต่อไปนี้

ภาษาแม่ หมายถึง ภาษาแรก que ผู้เรียนเรียนตั้งแต่วัยแรกเกิด ในกรณีที่พ่อแม่ใช้ภาษาไม่เหมือนกัน เด็กจะมีภาษาแม่ ๒ ภาษา หรือที่เรียกว่าทวิภาษา (Bilingualism) ในกรณีเช่นนี้เด็กมีวิธีการเรียนและพัฒนาการในภาษาทั้ง ๒ คล้ายกัน ตามพัฒนาการทางสรีระและสมองลำดับอายุ

ภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาที่ใช้ในชุมชนที่เด็กเติบโตอันแตกต่างไปจากภาษาแม่ที่บิดามารดาใช้ เช่น ภาษาอังกฤษในสิงคโปร์ (ภาษาแม่อาจจะเป็นภาษามลายู หรือจีน) หรือภาษาไทยในจังหวัดสุรินทร์ ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ (ภาษาแม่ คือ ภาษาเขมร หรือส่วย) ภาษาที่สองนี้มักจะเริ่มเรียนเมื่อเด็กอายุประมาณ ๕-๖ ขวบไปแล้ว เมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียนการเรียนภาษาที่สองนี้จะค่อนข้างคล้ายกับการเรียนภาษาแม่และภาษาในโรงเรียน ก็คือ ภาษาที่สอง นั่นเอง ในกรณีนี้เด็กจะได้ใช้ภาษาที่สองตลอดเวลาเนื่องจากชุมชนดังกล่าวใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาราชการ

ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาที่ผู้เรียนเรียนโดยใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่สองเป็นเครื่องมือสื่อสารในระบบที่มีการเรียนการสอน มักจะสอนในชั้นมัธยม เมื่อเด็กกำลังเข้าสู่วัยรุ่น

หรือก่อนหน้านั้นในชั้นประถมปลาย โอกาสในการใช้ภาษาที่เรียนในห้องเรียนจะมีน้อย เช่น ในกรณีการเรียนของภาษาอังกฤษในประเทศไทย (ที่กำลังถกเถียงกันอยู่ว่าควรจะให้สอนตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๑ หรือรอไปจนชั้นประถมปีที่ ๓ หรือ ประถมปีที่ ๕²)

พัฒนาการในการเรียนการเรียนภาษาแม่/ภาษาที่สอง (ในกรณีของทวิภาษา) เป็นการรับภาษา (Language Acquisition) กล่าวคือ เป็นการเรียนจากสังคมที่มีการใช้ภาษาไม่มีการสอนและผู้เรียนก็ไม่รู้ตัวว่ากำลังเรียน เด็กจะรับภาษาอย่างรวดเร็วจากการฟังและการพูด ดังรายละเอียดข้างล่าง

การเรียนภาษาที่สองมีองค์ประกอบ ดังนี้

๑. ภาษาแม่ของเด็ก เป็นคนละภาษากับภาษาที่ใช้เป็นภาษาประจำชาติ
๒. เด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาแม่มากกว่าภาษาที่ใช้ประจำชาติในวัยก่อนเข้าเรียน
๓. เมื่อเข้าเรียนเด็กเหล่านี้ หากไม่มีการจัดการเรียนการสอนแยกออกต่างหาก จะไม่สามารถเข้าใจการเรียนการสอนที่ใช้ภาษาประจำชาติในการสื่อสาร

สถานการณ์การเรียนภาษาที่สองในประเทศไทยหลักๆ ได้แก่

๑. การเรียนภาษาไทยของครอบครัวคนจีนที่พูดภาษาจีนในครอบครัว
๒. การเรียนภาษาไทยของเด็กไทยเชื้อสายมาเลย์
๓. การเรียนภาษาไทยของเด็กเขมรในจังหวัดสุรินทร์ จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดบุรีรัมย์
๔. การเรียนภาษาไทยของเด็กเชื้อสายเวียดนามในจังหวัดต่างๆ เช่น จังหวัดหนองคาย จังหวัดสกลนคร และในบางจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
๕. การเรียนภาษาไทยของเด็กชาวเขาในภาคต่างๆ เช่น ชาวม้ง หรือเผ่า ชาวลีซอ ชาวอีก้อ และชาวกระเหรี่ยง
๖. การเรียนภาษาไทยของเด็กชาวเลย์

-
- ² ในความเห็นของผู้เขียน คงจะต้องมีการอนุญาตให้เปิดสอนทั้ง ๓ รูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพร้อมของสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก
 - เด็กที่ควรจะให้เรียนตั้งแต่ชั้นประถม ๑ ควรมีพ่อแม่ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี มี cable T.V. ที่รับภาษาอังกฤษได้ มีคอมพิวเตอร์ที่เล่น C.D. internet e-mail ได้ มีหนังสือภาษาอังกฤษอ่านที่บ้าน และถ้าจะให้ดีสามารถพาออกไปใช้ภาษาอังกฤษในประเทศที่ใช้ภาษานี้ทุกปี หากโรงเรียนใดมีผู้ปกครองที่มีความพร้อมระดับนี้ก็จะเปิดสอนในโครงการพิเศษที่สอนภาษาอังกฤษเป็นคล้ายๆ ภาษาที่สอง
 - ส่วนนักเรียนที่พ่อแม่มีฐานะดีปานกลางอยู่ในชุมชนที่มีการใช้ภาษาอังกฤษมากพอสมควร และโรงเรียนสามารถจัดหาสื่อการสอนประสมภาษาอังกฤษที่เด็กสามารถจะใช้ศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง และมีแรงสนับสนุนจากทางบ้านก็น่าที่จะสอนในชั้นประถมปีที่ ๓ ก็จะเป็นการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - ส่วนนักเรียนที่อยู่ในจังหวัดที่โอกาสในการได้เรียน ได้อ่านภาษาอังกฤษมีน้อย ครูก็มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่มาก พ่อแม่เห็นประโยชน์หรือฐานะลำบาก การสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมจะเป็นความสูญเปล่า จึงน่าจะสอนในระดับมัธยม หรือภายหลังเมื่อเข้าสู่ระบบงานมากกว่า เมื่อมีความจำเป็นเพราะมีวิธีการสอนแบบเข้มข้นที่สามารถทำให้ผู้เรียนที่ไม่เคยอ่านหรือพูดภาษาอังกฤษสามารถฟังพูดอ่านเขียนได้ภายใน 140 ชั่วโมง ความจำเป็นจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เพื่อเอาภาษาไปใช้ เช่น ในกรณีแรงงานไทยจะไปทำงานต่างประเทศ เป็นต้น

๗. การเรียนภาษาไทยของเด็กลูกครึ่งไทยเชื้อชาติต่างๆ จากตะวันตก เช่น

ลูกครึ่งอเมริกัน ลูกครึ่งอังกฤษ ลูกครึ่งเยอรมัน เป็นต้น

การเรียนภาษาที่สองในประเทศไทยเหล่านี้ หากมีการจัดการที่ดี และมีนโยบายที่เฉียบแหลม จะสร้างความสำเร็จเปรียบเทียบการเมือง เศรษฐศาสตร์ และสังคมให้แก่ประเทศไทย แต่น่าเสียดายที่นโยบายและทิศทางดังกล่าวของกระทรวงต่างประเทศ กระทรวงกลาโหม และทบวงมหาวิทยาลัยได้รับการผลักดันออกมาให้เป็นรูปธรรม และสังคมกลับไปทุ่มให้กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพียงมิติเดียว

พัฒนาการในการเรียนภาษาที่สอง จะช้ากว่าพัฒนาการในการเรียนภาษาแม่ (ดูรายละเอียด หน้า ๖๔) เพียงไม่กี่ปี และสุดท้ายเด็กไทยเหล่านี้ก็จะเป็นผู้ที่มีความสามารถในทวิภาษาหรือไตรภาษา และจะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าให้กับประเทศไทย บุคคลเหล่านี้ได้สร้างสีสันและความร่าเริงทางวัฒนธรรมที่ทำให้ประเทศไทยมีความโดดเด่น และเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของเอเชียที่ประเทศเพื่อนบ้านอิจฉาและพยายามเอาอย่าง การประทับใจและความหลากหลายทางวัฒนธรรมของคนเหล่านี้ จึงเป็นความจำเป็นเร่งด่วนที่รัฐบาลจะต้องเข้ามาดูแลก่อนที่จะคนเหล่านี้จะสูญเสียเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและกลายเป็นประชากรโลกที่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นในซานฟรานซิสโก การรักษามรดกทางภาษาเป็นเพียงสะพานเดียวที่จะทอดไปสู่การรักษามรดกทางวัฒนธรรมของคนเหล่านี้

๒.๓.๒ การเรียนภาษาต่างประเทศ

งบประมาณในการเรียนภาษาต่างประเทศในประเทศไทยใน ๕๐ ปีที่ผ่านมา ๕๕% ได้ทุ่มให้กับภาษาอังกฤษด้วยปรัชญาที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของโลก และใครที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์จะเสียเปรียบและหลุดจากวงจรโดยสิ้นเชิง จนเรลีสภาษาต่างประเทศอีกหลายภาษาโดยเฉพาะภาษาจีน และภาษาฮินดีที่มีคนพูดมากที่สุดในโลก

การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นมิใช่ของง่ายที่จะทำให้เด็กไทยทั้งประเทศมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี ระดับ ๕-๖ (ดูในหน้า ๗-๘) อย่างดีที่สุด คือ การพัฒนาประชากรไทยประมาณ ๒๐% (๑๒ ล้านคน) ให้มีความสามารถในระดับ ๔-๕ และหันไปทุ่มให้กับการพัฒนาเด็กที่มีแววทางภาษา (๑% หรือ ๖๐๐,๐๐๐ คน) ให้มีความสามารถ ระดับ ๖-๗ และสนับสนุนเด็กที่เป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ลูกครึ่งไทย-อังกฤษ ลูกครึ่งไทย-ออสเตรเลีย ลูกครึ่งไทย-แคนาดา ตลอดจนเด็กไทยที่ไปเติบโตในประเทศดังกล่าวที่กลับมาเมืองไทย

ในความเห็นของผู้วิจัย เราสามารถพัฒนาเด็กไทยที่มีการศึกษาจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มหาวิทยาลัย ประมาณ ๒๐% (๑๒ ล้านคน) ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีใน

ระดับ ๔-๕ การพัฒนาเด็กไทยที่มีการศึกษาจบระดับมหาวิทยาลัย (ปริญญาตรี) ๑๐% หรือ ๖ ล้านคน ให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีในระดับ ๕-๖ และ การพัฒนาเด็กที่มีแนวทางภาษา (๑% หรือ ๖๐๐,๐๐๐ คน) ให้มีความสามารถ ระดับ ๖-๗ การพัฒนาดังกล่าวมีความเป็นไปได้สูง ขึ้น หากได้รับการจัดการที่ดีและมีงบประมาณรองรับ เนื่องจากความก้าวหน้าในทฤษฎีการรับและการเรียนภาษา ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และการใช้นวัตกรรมการเรียนการสอนแบบใหม่ที่มีสิ่งทดแทนการใช้ครูที่เป็นเจ้าของภาษาในรูปแบบของ Self Access Learning Centre ที่ช่วยเสริมการเรียนการสอนในห้องเรียน และเหมาะกับผู้เรียนที่มีวุฒิภาวะ และต้องการอิสระภาพที่จะเลือกเรียนสิ่งที่ตนสนใจและต้องการเท่านั้น

๒.๓.๓ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ทฤษฎีการรับภาษา

- ก. ทฤษฎีการรับภาษาที่มีมาแต่กำเนิดของชอมสกี
- ข. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของเครเชน
- ค. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแบบพฤติกรรมนิยมของสกินเนอร์

ก. ทฤษฎีการรับภาษาที่มีมาแต่กำเนิดของชอมสกี

แนวคิด

การรับภาษานั้นเป็นความสามารถที่มีมาแต่กำเนิด เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมด้วยเครื่องมือที่จะรับภาษา (LAD หรือ Language Acquisition Device) ที่ทำให้เราเข้าใจระบบภาษาใดๆ ก็ตามที่ได้ยิน และสามารถสร้างกฎทางภาษาภายในสมองขึ้นใช้ เช่น ความสามารถในการเข้าใจ ในการแยกประเภท

ข. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของเครเชน (Krashen's Language Acquisition)

ในหนังสือ *Principles and Practice in Second Language Acquisition* เครเชน (Krashen. ๑๙๘๒ : ๕-๓๒) ได้เสนอทฤษฎีการสร้างความสามารถทางภาษา ดังนี้

๑. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรับภาษา และการเรียนภาษา (The acquisition learning distinction)
๒. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)
๓. สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis)

๔. The Input Hypothesis เรารับภาษาได้อย่างไร และจะแก้ปัญหาในการสอนภาษาต่างประเทศอย่างไร

๕. อารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียน (The Affective Filter Hypothesis) ที่กล่าวถึงตัวแปรทางด้านอารมณ์ที่มีผลต่อความไวในการรับภาษา

สำหรับกรณีตัวแปรเรื่อง วัย โอกาสในการรับภาษา อาจจะมีส่วนเพิ่มหรือลดความไวในการรับภาษา แต่ตัวแปรที่สำคัญกว่า คือ โอกาสที่จะได้รับภาษาในระดับที่ยากกว่าระดับที่ผู้เรียนรู้อย่างน้อย ๑ ขั้น (Comprehensible Input) และสมมติฐานที่ว่าอารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียนจะมีผลต่อความไวในการรับภาษา

๖. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรับภาษา และการเรียนภาษา (The acquisition learning distinction) ตามสมมติฐานข้อนี้ ผู้เรียนภาษาเมื่อโตแล้ว จะมีทางสร้างความสามารถทางภาษาได้ ๒ วิธี

วิธีแรก คือ การรับภาษา (Language Acquisition) ซึ่งก็แตกต่างจากวิธีการรับรู้ภาษาแม่ของเด็ก การรับภาษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนไม่รู้ตัวว่ากำลังเรียน แต่รู้ว่าคุณมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ บุคคลที่เรียนด้วยวิธีนี้ จะไม่สามารถบอกกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาที่ตนใช้ได้ เพียงแต่จะบอกได้ว่า พูดอย่างนั้น “ถูก” หรือ “เขาไม่พูดกัน” แต่เพราะอะไรจึงไม่พูดกัน ก็ยังจะตอบไม่ได้ วิธีการรับภาษาเหล่านี้มีชื่ออื่นๆ เช่น Implicit Learning, Informal Learning, Natural Learning, “Picking up” a language.

วิธีที่สอง คือ การเรียนภาษา (Language Learning) เป็นการเรียนการสอนที่พยายามนำกฎมาอธิบาย และช่วยผู้เรียนให้เข้าใจกฎในการสร้างคำ สร้างประโยค ผู้ที่เรียนภาษาแบบนี้จะรู้กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ วิธีการสอนแบบนี้ เราเรียกว่า Formal Knowledge หรือ Explicit Learning ของภาษา

เดิมนั้น คนส่วนใหญ่คิดว่า เด็กเรียนภาษาต่างประเทศโดยการรับภาษา (Acquisition) และที่ผู้ใหญ่จะเรียนภาษา (Learning) แต่ที่จริงแล้ว ความสามารถในการรับภาษาจะยังมีอยู่ในตัวผู้ใหญ่ แม้ว่าจะเข้าสู่วัยรุ่นไปแล้ว กล่าวคือ ผู้ใหญ่ยังมีเครื่องมือในการรับภาษาได้เช่นเดียวกับเด็ก แต่สิ่งที่สูญเสียไป คือ ความสามารถในการใช้ภาษาที่เหมือนกับเจ้าของภาษาจริงๆ เช่น การออกเสียง

มีหลักฐานปรากฏในงานวิจัยของ แฟนเซลโลว์ และลอง (Fanselow. & Long. ๑๙๗๗) ว่าการแก้การใช้ภาษาที่ผิดๆ นั้นไม่มีผลในการจะช่วยให้ผู้ใหญ่ หรือเด็กที่เรียนภาษาด้วยวิธีรับภาษา (Acquisition) ให้ใช้ภาษาให้ดีขึ้น งานวิจัยของบราวน์ แคสเดน และเบลลูจี (Brown.,

Cazden. & Bellugi. ๑๕๗๓) พบว่าพ่อแม่จะแก้ภาษาเด็กน้อยมาก และในกรณีที่เด็กออกเสียงไม่ถูกจนไม่เข้าใจว่าจะพูดว่าอะไร หรือใช้คำหยาบ พ่อแม่โดยทั่วไปมักจะไม่ว่าไวยากรณ์ และจะแก้ก็ต่อเมื่อไม่เข้าใจความหมาย หรือไม่พอใจกับสำนวน แก้ในกรณีของการใช้ภาษาไม่ถูกกาลเทศะ เช่น Her curl my hair Wednesday. พ่อแม่ไม่แก้ เพราะอีฟ (Eve) ม้วนผมวันพุธ แต่เมื่อพูดว่า Walt Disney comes on Tuesday. จะถูกแก้ เพราะรายการของวอลท์ดิสนีย์ออกอากาศวันพุธไม่ใช่วันอังคาร งานวิจัยของ เรเบอร์ และฮอลล์ (Reber. ๑๕๗๖ & Hall. ๑๕๕๕) ระบุชัดเจนว่า เด็กก็ใช้วิธีเรียนแบบ Learning ในการเรียนภาษาแม่ด้วย เมื่อเข้าเรียนในโรงเรียน เพราะในส่วนที่มีการเรียนการสอนโดยครูในโรงเรียน โดยเฉพาะในการเรียนอ่านออกเสียงได้ ดังนั้น

๑) การเรียนภาษาแม่ส่วนใหญ่ จะเป็นการรับภาษา (Language Acquisition) แต่การสอนให้เด็กอ่านออกเสียงได้จะเป็นการเรียนภาษา (Language Learning)

๒) ผู้ใหญ่สามารถเรียนด้วยวิธีเรียนภาษาหรือรับภาษาก็ได้ ขึ้นอยู่กับ วิธีการเรียน เพราะยังมีเครื่องมือในการรับภาษาคิดตั้งหลังวัยเด็ก แต่เพราะอวัยวะในการออกเสียงได้สูญเสียความยืดหยุ่นของอวัยวะในการออกเสียงที่เคยมีในวัยเด็กไปแล้ว จึงอาจมีปัญหา (Accent) ในการออกเสียงบางเสียง

๒. สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)

งานวิจัยหลายชิ้นของแอนเดอร์สัน เครเซน และคณะ (Andersen. ๑๕๗๖ & Krashen. et al. ๑๕๗๗) พบว่าแม้ว่าลำดับขั้นตอนในการรับภาษาเมื่อนั้นจะแตกต่างจากการรับภาษาที่สอง แต่ก็มีความคล้ายกันในบางส่วน

มีรายงานการค้นพบทำนองเดียวกันโดยบรูซ (Bruce. ๑๕๗๕) ในการศึกษาการเรียนภาษารัสเซีย และนาเออเซน (Naerssen. ๑๕๗๑) ในการศึกษาภาษาสเปน สรุปได้ว่า สมมติฐานข้อนี้ทำให้เราต้องยกเลิกความคิดที่ว่าโครงสร้างบางโครงสร้างควรสอนก่อนโครงสร้างอื่น

๓. สมมติฐานเกี่ยวกับการใช้ความรู้กฎเกณฑ์ทางภาษามาแก้การใช้ภาษาผิด (The Monitor Hypothesis)

สมมติฐานเกี่ยวกับการแก้การใช้ภาษาผิดของเครเซนมีมูลเหตุมาจากการแยกหน้าที่ของการรับภาษา (Aquisition) ออกจากการเรียนภาษา (Learning)

หน้าที่ของการรับภาษา

๑. สร้างภาษาขึ้นใช้จากความรู้ทางภาษาที่มี ผ่านกระบวนการทางความคิด และความต้องการสื่อความหมาย เพื่อให้ผู้พูด / เขียน สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้
๒. ทำให้ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วในการสนทนาสื่อสารกับผู้รับสาร ตัวอย่าง คือ การสนทนากับชาวต่างประเทศ หรือการเขียน e-mail ส่งถึง Penfriend ที่มักจะเห็นที่ผิติดอยู่เนืองๆ

หน้าที่ของการเรียนภาษาหรือการเรียนกฎไวยากรณ์

การเรียนภาษา คือ การเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษามาจัดเวลาหรือทำหน้าที่บรรณาธิการภาษา หลังจากที่เขียนหรือพูดไปแล้วให้ถูกต้อง ยกตัวอย่าง เช่น การแก้ประโยคที่ผิด การตรวจทานความเรียง (Essay) การเขียนตามคำบอก (Dictation) ก่อนจะส่งครูหรือส่งให้คนอื่นอ่าน สิ่งเหล่านี้แม้แต่เจ้าของภาษาก็ต้องทำเมื่อ

๑. มีเวลา

๒. ต้องการจะเห็นความถูกต้องทางภาษา

๓. ผู้ที่ทำหน้าที่ตรวจทานรู้กฎเกณฑ์การใช้ภาษาเป็นอย่างดี

โดยทั่วไปเราเชนระบุนว่าเราอาจแยกผู้ใช้ภาษาออกได้เป็น ๓ ประเภท คือ

๑) พวกบ้าไวยากรณ์ (Monitor Over-Users) คนกลุ่มนี้ มักจะเป็นผลผลิตของการเรียนการสอนในอดีตที่เป็นแต่การเรียนภาษา (ไม่เป็นการรับภาษา) เขาเหล่านี้จะหยุดเรียบเรียงประโยคทีละประโยค ไม่ว่าจะกำลังพูดหรือเขียนอยู่ หยุดแก้ที่ผิติดจนกระทั่งกระบวนการคิด (Flow of thought) และความต้องการจะสื่อสาร (Communication needs) สะดุด ผลก็คือ ถ้าพูดอยู่ก็จะพูดตะกุกตะกัก หรือถ้าเขียนข้อความ ข้อความที่เขียนก็จะขาดเป็นห่วงๆ ไม่มีความต่อเนื่อง ทำให้ดูเป็นคนลังเล และเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร

๒) พวกไม่ชอบใช้กฎเกณฑ์ (Monitor Under-Users) คนกลุ่มนี้ถึงรู้กฎเกณฑ์ก็ไม่ยอมใช้ จะฟังความเคยชินในการใช้ภาษา ถ้าถามว่าประโยคนี้ถูกไหมก็จะตอบว่าฟังดูใช้ได้ (If sounds right.) แต่จะไม่สามารถบอกได้ว่าทำไมจึงคิดว่าถูก เจ้าของภาษาที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมให้เป็นครูจะเป็นบุคคลกลุ่มนี้ คือ รู้ แต่อธิบายไม่ได้ว่าทำไม

๓) พวกนักภาษาที่ใช้ไวยากรณ์เป็น (The Optimal Monitor User) คนกลุ่มนี้ ได้แก่ ผู้ที่มีอาชีพเป็นครู และกลุ่มที่มีความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งจะรู้ว่าเมื่อไรควรใช้ภาษาในการรับภาษา เช่น ในการฟัง และพูด คือ จะจับความและสื่อสาร และต่อเมื่อมีเวลา มีความต้องการจะขัดเกลาภาษา จึงจะเอากฎเข้ามาใช้ขัดเกลา เช่น ตรวจทาน ปรับปรุงประโยคก่อนกล่าวสุนทรพจน์ หรือตรวจเกลาบทความก่อนที่พิมพ์ เป็นต้น

๔. The Input Hypothesis

ตามทฤษฎีนี้ผู้ใหญ่ก็มีความสามารถในการรับภาษาเช่นเดียวกับเด็กเช่นเดียวกัน และการรับภาษาเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษา ในขณะที่การเรียนรู้ภาษาเป็นปัจจัยย่อย คำถามที่ตามมา ก็คือ แล้วมนุษย์รับภาษาได้อย่างไร

ความสามารถทางภาษาของคนแต่ละคนจะอยู่ในระดับหนึ่ง (ซึ่งจะเรียกว่าระดับ i) เช่น เด็กไทยในชั้นมัธยมปีที่ ๖ จะมีภาษาในระดับ ๓ ตามตารางหน้า ๗ พัฒนาความสามารถจากระดับ i นี้ไปสู่ระดับที่สูงขึ้นไปอีก ๑ ระดับ (คือ i+๑) หรือจากระดับ ๓ ไปสู่ระดับ ๔

คำตอบ ก็คือ กระบวนการรับภาษาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ ภาษาที่เราได้ยินมีระดับที่สูงกว่าระดับภาษาที่เรารู้ หรือยกขึ้นไปอีก ๑ ระดับ

นอกจากนี้เดิมเราคิดว่าผู้เรียนต้องเรียนไวยากรณ์ก่อน แล้วเอาไวยากรณ์มาฝึกในการใช้ แต่ทฤษฎี The Input Hypothesis บอกว่าเรารับภาษา เพราะเราเข้าใจความหมายก่อนแล้วจึงจะรับความถูกต้องทางไวยากรณ์ หรือการออกเสียง (Comprehensible input) ไม่ว่าจะเป็นการรับภาษาแม่ หรือการรับภาษาต่างประเทศ (ดูแมคนามารา (MacNamara. ๑๙๗๒)) การสื่อความหมายจึงสำคัญกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์หรือการออกเสียง

๕. อารมณ์และความรู้สึกของผู้เรียน (The Affective Filter Hypothesis)

งานวิจัยในช่วงปี ๑๙๖๐ - ๑๙๘๐ ยืนยันว่าความรู้สึกอารมณ์ของผู้เรียนมีผลอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการเรียน ในเรื่องต่อไปนี้

๕.๑ ในการสร้างแรงจูงใจ

๕.๒ ในการสร้างความมั่นใจ

เราพบว่าในห้องเรียนผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลน้อยจะประสบความสำเร็จมากในการเรียนภาษา วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Learning) ที่ใช้ทฤษฎีการรับภาษาจะคำนึงถึงการใช้เกม กิจกรรม การสื่อสารที่ทำให้ผู้เรียนคิดถึง แต่วิธีสื่อ

ความหมาย จนลืมตัวที่กำลังเรียนภาษาอยู่ เมื่อผู้เรียนได้ฟังภาษา หากทำให้สนุกถึงความชัดเจนที่กำลังเรียนภาษาต่างประเทศเครื่องปิดกั้น (Filter) จะลดลงหรือหายไป ทำให้ LAD ทำงานได้เต็มที่ และทำให้ผู้เรียนสามารถรับภาษาได้อย่างรวดเร็ว

๒.๓.๔ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการรับภาษาแม่และการเรียนภาษาต่างประเทศ

๒.๓.๔.๑ วิธีการเรียน

ก. ส่วนเหมือน

- การเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศไม่เหมือนกัน แต่ก็มีบางอย่างที่คล้ายกัน
- โอกาสในการใช้ภาษาหรือการรับภาษาจะทำให้ใช้ภาษาได้เร็วกว่าและดีกว่า
- การใช้คำและสำนวนอย่างมีบริบทบ่อยๆ จะทำให้ผู้เรียนทั้งเด็กและผู้ใหญ่เรียนได้เร็ว
- เด็กและผู้ใหญ่สร้างกฎไวยากรณ์ขึ้นแล้วนำไปทดสอบว่าถูกหรือไม่
- การพูดผิด เขียนผิด คือ การทดสอบ จึงไม่ใช่เรื่องเสียหาย (ไม่ต้องถูกหักคะแนน) แต่เป็นความสามารถในการสร้างและทดสอบกฎทางภาษา
- ในการใช้ภาษา เด็กและผู้ใหญ่จะเลือกฟังความหมาย จะไม่ได้ยินข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ที่ไม่มีผลต่อการสื่อความหมาย
- ในการเรียน / การรับภาษา ผู้เรียนจะสนใจความหมาย และความแคล่วคล่องในการสื่อความหมายก่อน การแก้ที่ผิด คือ ความระมัดระวังในการใช้ภาษาที่ควรทำเมื่อมีเวลาภายหลัง
- การเรียนภาษาอย่างไม่รู้ตัวจะเอื้อต่อการรับภาษา ความเครียด ความวิตกกังวลเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้การฝึกโดยการใช้เกม กิจกรรมที่สมจริง มีการแข่งขัน จะลดความกังวลลงได้ระดับหนึ่ง
- เด็กจะไวกว่าผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่มีความเขินอาย ความกลัวที่จะสูญเสียเอกลักษณ์ หรือบุคลิกภาพในการพูดภาษาต่างประเทศ หรือเสียน้ำอ้าพูดผิด
- ภาษามีระดับความเป็นนามธรรมไม่เท่ากัน การเรียนรู้สิ่งที่เป็นรูปธรรมย่อมง่าย และใช้เวลาน้อยกว่า

ข. ส่วนต่าง

- ผู้ใหญ่มักจะออกเสียงไม่ได้ดีเท่าเด็ก เพราะความเขินอาย ความกลัวที่จะสูญเสียเอกลักษณ์ หรือบุคลิกภาพในการพูดภาษาต่างประเทศ หรือเสียหน้าถ้าพูดผิด และสรีระของอวัยวะในการออกเสียงได้ถูกปรับอย่างถาวรให้เข้ากับภาษาแม่
- หลังวัย ๑๖ ปี พัฒนาการทางสมองจะช้าลงมากเมื่อเทียบกับวัยเด็ก การเรียนรู้ภาษาของผู้ใหญ่จึงช้ามากผู้ใหญ่จะต้องพึ่งการใช้ประสบการณ์จากภาษาแม่ในการเพิ่มอัตราความเร็วขึ้นมาทดแทน
- ผู้ใหญ่จะเรียนไวยากรณ์ และนามธรรมได้เร็วกว่าเด็ก
- ผู้ใหญ่จะได้รับประโยชน์จากการแปลเป็นภาษาแม่ถ้ามีบริบทเพียงพอ
- การเรียนภาษาของผู้ใหญ่ อาจทำได้พร้อมกันทั้ง ฟัง พูด อ่าน และเขียน เพราะผู้ใหญ่ได้เรียนรู้กลยุทธ์ในการเรียนมาแล้วจากการเรียนภาษาแม่
- การเรียนภาษานั้นควบคู่กับการรับวัฒนธรรม สิ่งนี้อาจจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถรับวัฒนธรรมของภาษาที่เรียนได้

๒.๓.๔.๒ เนื้อหาทางภาษาที่เรียน

จากการศึกษาพัฒนาการของภาษาแม่ และหลักสูตรประจำชาติของประเทศอังกฤษ เราอาจเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างการเรียนภาษาแม่ (L๑) คือ ภาษาอังกฤษของเด็กอังกฤษ และการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (FL) ตามสถานการณ์ และหลักสูตรในประเทศไทยได้ ดังนี้

หลักสูตรเด็กอังกฤษเรียนภาษาอังกฤษ (ภาษาแม่)	หลักสูตรเด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษ (ภาษาต่างประเทศ)	
<p>อนุบาล (๕ ขวบ) <u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๑,๕๐๐ คำ <u>ไวยากรณ์</u> : - <u>ทักษะ</u> : หัดเขียนและสะกด <u>กลยุทธ์</u> : -</p>	<p><u>ศัพท์</u> : - <u>ไวยากรณ์</u> : - <u>ทักษะ</u> : - <u>กลยุทธ์</u> : -</p>	
<p>ประถมต้น (๓ - ๕ ขวบ) <p style="text-align: right;">ป. ๑ - ป. ๓</p> <p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๖,๐๐๐ คำ <u>ไวยากรณ์</u> : - <u>ทักษะ</u> : ยังหัดเขียน / สะกด <u>กลยุทธ์</u> : -</p> </p>	<p style="text-align: center;">ก</p> <p style="text-align: center;">เริ่มเรียนอังกฤษ ตั้งแต่ปี ๑ หลักสูตร ๒๕๓๕</p>	<p style="text-align: center;">ข</p> <p style="text-align: center;">ยังไม่เรียน จนถึง ประถมปีที่ ๓-๔ หลักสูตร ๒๕๓๓</p>
	<p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๒๐๐ คำ <u>ไวยากรณ์</u> : ระดับ อนุบาลของ L๑ <u>ทักษะ</u> : ฟัง / พูด <u>กลยุทธ์</u> : ได้จาก L๑</p>	<p style="text-align: center;">-</p> <p style="text-align: center;">-</p> <p style="text-align: center;">-</p> <p style="text-align: center;">-</p>

<p>ประถมปลาย (๑๐ - ๑๑ ขวบ)</p> <p>ป. ๔ - ป. ๖</p> <p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๑๕,๐๐๐ - ๒๐,๐๐๐ คำ</p> <p><u>ไวยากรณ์</u> : ให้คำจำกัดความของคำที่เป็นนามธรรมได้</p> <p><u>ทักษะ</u> : -</p> <p><u>กลยุทธ์</u> : -</p>	<p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๒,๕๐๐ คำ</p> <p><u>ไวยากรณ์</u> : ระดับอนุบาลของ L๑ แต่หลายโครงสร้างจะเหมือน L๑</p> <p><u>กลยุทธ์</u> : ได้จาก L๑</p>	<p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๑,๐๐๐ คำ</p>
---	--	---------------------------------------

<p>มัธยมศึกษา (๑๒ - ๑๔ ปี)</p> <p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๘๐,๐๐๐ คำ</p> <p><u>ไวยากรณ์</u> : -</p> <p><u>ทักษะ</u> : -</p> <p><u>กลยุทธ์</u> : -</p>	<p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๓,๕๐๐ คำ</p> <p><u>ไวยากรณ์</u> : ระดับประถมต้นของ L๑</p>	<p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๒,๕๐๐ คำ</p>
<p>มัธยมปลาย</p> <p><u>ศัพท์</u> : มากเท่าผู้ใหญ่ ขนาดแต่พวกศัพท์วิชาการ</p> <p><u>ไวยากรณ์</u> : ครบหมด</p> <p><u>สัทภาษา</u> : เริ่มศึกษาลีลาของภาษา</p> <p><u>ทักษะ</u> : Study Skills</p> <p>Creative Writing</p> <p>วรรณคดี</p> <p><u>กลยุทธ์</u> : ดู ออกฟอร์ด (Oxford. ๓๘ - ๑๗๓)</p>	<p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๔,๕๐๐ คำ</p> <p><u>ไวยากรณ์</u> : ระดับประถมปลายของ L๑</p> <p><u>ทักษะ</u> : หลักสูตร</p> <p>ต้องการให้ได้เหมือน L๑ ของอังกฤษ แต่ไม่มีการสอนพอ</p> <p><u>กลยุทธ์</u> : เท่ากับ L๑</p>	<p><u>ศัพท์</u> : ประมาณ ๓,๕๐๐ คำ</p>

ตารางที่ ๒.๑ เปรียบเทียบเนื้อหาในการเรียนภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในประเทศไทย ตามหลักสูตร ๒๕๓๓ และ ๒๕๓๕

ดังนั้น ในเชิงเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่า ในขณะที่เด็กไทยในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ รู้ศัพท์ภาษาไทย ประมาณ ๖,๐๐๐ คำ เด็กไทยที่เรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ ๑ เพิ่งจะรู้ศัพท์ไม่เกิน ๒,๐๐๐ คำ และแน่นอน การขาดศัพท์จะทำให้เขาไม่สามารถคิดได้เป็นภาษาอังกฤษในระดับเดียวกับที่เขาสามารถจะคิดเป็นภาษาไทย เพราะความคิดก็คือคำพูดที่ไร้เสียง อันเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้มีผู้สนับสนุนวิธีการสอนแบบ Natural Ways ที่ไม่กดดันให้ผู้เรียนต้องรีบพูดหรือเขียนภาษาอังกฤษจนกว่าเขาจะมีความพร้อม หรือต้องการจะพูด แต่จะให้อ่านให้มาก และฟังให้มาก อันเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยคิดว่าผู้สอนควรจะไปพร้อมๆกับการหาทางให้ผู้เรียนมีคำศัพท์ เพิ่มขึ้นมากที่สุดโดยเร็ว ดังนั้นการพัฒนาความสามารถพิเศษภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศใดๆก็ตามคือการสร้างสภาพแวดล้อมให้ผู้เรียนได้รับภาษา แลได้เล่นกับภาษาอย่างสร้างสรรค์ และเนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่จำเป็นในการสื่อสารระดับโลก อีกทั้งเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ (แผนพัฒนาการศึกษาเด็กและเยาวชน. ๒๕๓๑ : ๑-๓) ที่ต้องการให้จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ

- เพื่อพัฒนาให้มีความคิดสร้างสรรค์ ความคิดริเริ่ม
- เพื่อให้รู้จักและเข้าใจตนเอง เพื่อนมนุษย์ สังคม และโลกอย่างถ่องแท้
- เพื่อกำหนดแนวทางและมาตรการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษในสาขาต่างๆ ให้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างสมบูรณ์ และเต็มศักยภาพ
- เพื่อสร้างสรรค์กลุ่มบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและจริงจังในประเทศไทย

เราจึงจำเป็นต้องจัดระบบที่จะเสาะหาว่าเด็กเหล่านี้คือใคร และจัดระบบการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยมีหลักสูตรเสริม ซึ่งจะเป็นหลักสูตรในระบบโรงเรียน และนอกระบบโรงเรียน

แต่ในแง่การปฏิบัติ ผู้เขียนใคร่จะยืนยันว่า เราจำเป็นต้องให้โอกาสในการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาให้แก่เด็กทุกคน และใช้กระบวนการนี้เป็นกระบวนการหนึ่งในการเสาะหาเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ เพราะเด็กทุกคนควรได้รับโอกาสที่จะพัฒนาความสามารถทุกๆ ทางไปสู่ระดับที่สูงกว่าระดับเดิมของตนไปเรื่อยๆ ไปสู่ระดับที่เขาสามารถจะพัฒนาได้สูงสุด

บทที่ ๓

การวางแผนพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษา

เนื่องจากสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ เป็นสาขาวิชาใหม่ในประเทศไทยเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาอื่น และในขณะนี้ ยังค่อนข้างจะขาดเอกสารอ้างอิงในภาษาไทย ในบทนี้ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะให้ภาพรวมอันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ต้องการวางแผนการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษในสาขาและระดับต่างๆ จึงได้ดำเนินการค้นคว้ารวบรวมการจัดการศึกษารูปแบบต่างๆ เพราะต้องการให้เกิดหลักสูตรที่หลากหลายและเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ส่วนหลักสูตรที่ได้พัฒนาเป็นต้นแบบนั้นจะนำเสนอในบทที่ ๔ ต่อไป ซึ่งหากใครนำไปใช้ ก็อาจถือเป็นหลักสูตรแกน ที่ยังจะต้องมีการปรับให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นในแต่ละจังหวัดต่อไป

๓.๑ กรอบนโยบายและวัตถุประสงค์

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (๒๕๔๑ : ๑-๓) ได้กำหนดแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ ดังนี้

หลักการและเหตุผลที่มีแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชน

...สังคมไทยไม่เป็นสังคมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่ส่งเสริมให้มีการคิดค้น โดยเห็นคุณค่าของตนเอง เป็นเหตุให้เด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษไม่สามารถพัฒนาตนเอง เป็นเหตุให้ต้องมีบริการเบื้องต้น เพื่อเสริมให้ความสามารถพิเศษเป็นที่ประจักษ์ และมีการแสดงออกอย่างเต็มที่ รวมทั้งให้มีการเรียนรู้แบบรุกและมีพลวัต เด็กและเยาวชนเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะการกระตุ้นทางความคิด และการได้รับบริการที่ส่งเสริมความสามารถพิเศษของตน รวมทั้งการสร้างเสริมแรงจูงใจให้ใฝ่รู้อย่างก้าวหน้า บางคนก็เข้าใจผิดว่า เด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษแล้ว จะต้องฉลาด เรียนเก่ง และแสดงออกซึ่งความฉลาดตลอดเวลา แต่ความจริง คือ ความสามารถพิเศษมีหลากหลายรูปแบบ และบางทีเด็กก็ไม่กล้าแสดงออกถ้าบรรยากาศและสังคมไม่เอื้อ จึงกลายเป็นความสามารถพิเศษที่ซ่อนเร้นที่อาจก่อให้เกิดปัญหา

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมีแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ เพื่อกำหนดทิศทางและระบบการทำงานที่เอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพของบุคคลให้ถึงที่สุด

นโยบาย

รัฐและสังคมมีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาเด็กและเยาวชนทุกคน โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษให้สามารถพัฒนาจนบรรลุศักยภาพสูงสุดของแต่ละคน พร้อมทั้งมีคุณธรรมและเจตคติที่จะรับใช้สังคม

วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ (แผนพัฒนาการศึกษาเด็กและเยาวชน. ๒๕๓๑ : ๑-๓)

- เพื่อพัฒนาให้มีความคิดสร้างสรรค์ ความคิดริเริ่ม
- เพื่อให้รู้จักและเข้าใจตนเอง เพื่อนมนุษย์ สังคม และโลกอย่างถ่องแท้
- เพื่อกำหนดแนวทางและมาตรการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษในสาขาต่างๆ ให้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างสมบูรณ์ และเต็มศักยภาพ
- เพื่อสร้างสรรค์กลุ่มบุคคลที่มีความสามารถพิเศษ ให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและจริงจังในประเทศไทย

การวางแผนพัฒนาความสามารถพิเศษ (Programme Planning) นั้น ประกอบด้วย การพัฒนาหลักสูตร การฝึกอบรมครู และการสอนในชั้นเรียน ในการวางแผนดังกล่าวจำเป็นต้องคำนึงถึงเนื้อหาสำคัญ ๖ เรื่อง คือ

- ๑) หลักการที่ต้องคำนึงในการวางแผนพัฒนาความสามารถพิเศษ
- ๒) วัตถุประสงค์ของการพัฒนาความสามารถพิเศษ
- ๓) แนวทางหรือทางเลือกสำหรับการจัดโปรแกรมการพัฒนาความสามารถพิเศษ
- ๔) วิธีการจัดโปรแกรมการพัฒนาความสามารถพิเศษ
- ๕) เนื้อหาและกิจกรรม
- ๖) ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรสำหรับเด็กปัญญาเลิศ และเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง

๓.๒ หลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษา

เอกสารของสำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐานและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๓๖ : ๑๑๕-๑๒๐๐) ระบุว่า ผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหารโรงเรียน รวมทั้งอาจารย์ผู้สอนได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ สรุปได้ดังนี้

๑. รูปแบบการจัดการศึกษาที่เหมาะสม สำหรับเด็กปัญญาเลิศควรมีความหลากหลาย รูปแบบ โดยคำนึงถึงระดับสติปัญญา และความสามารถของเด็กแต่ละกลุ่มหรือแต่ละคน

๒. ควรคัดแยก (Identify) เด็กออกมาได้ว่าเด็กมีความสามารถพิเศษเฉพาะด้านใดก็จัดการเรียนการสอนเน้นในเรื่องนั้นๆ เช่น มีโรงเรียนดนตรีสำหรับเด็กที่มีความสามารถด้านดนตรี เป็นต้น ควรทำตั้งแต่ระดับประถมและมัธยมศึกษามากกว่าจะเริ่มที่ระดับมหาวิทยาลัย

๓. ควรให้เด็กมีความคิดอิสระ

๔. ควรจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะตั้งแต่ระดับมัธยม จัดอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาเป็นผู้สอน แต่บางกิจกรรมอาจจะนำเข้าศึกษาร่วมกับนักเรียนอื่นๆ ด้วย

๕. เด็กที่มีความฉลาดมากเป็นพิเศษไม่จำเป็นต้องจัดสอนเป็นพิเศษ แต่ควรให้เด็กเหล่านี้มีเวลาเป็นตัวเองมากขึ้นจะได้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และขอให้มีแหล่งที่เด็กจะค้นคว้าหาความรู้ได้อย่างเพียงพอและสะดวก กล่าวคือ จัดให้มีห้องสมุดและตำราให้มากเพียงพอ รวมทั้งอุปกรณ์การเรียนที่มีคุณภาพ

๖. ควรจัดให้เด็กเรียนในโครงสร้าง ๓ ปี ร่วมกับเด็กนักเรียนอื่นตามปกติ แต่จัดให้มีโครงการเสริม เน้นและเพิ่มเติมรายละเอียดที่ลึกซึ้งและกว้างขวางมากขึ้น เพื่อให้เด็กมีความซัดเซ็งและรู้จริงไม่ควรจะไปรวบรัด ย่นย่อเนื้อหาความรู้อย่างรีบเร่ง

๗. ควรจัดให้นักเรียนได้เลือกเรียนรายวิชาเลือกเสรีตามความต้องการ และจำเป็นต้องใช้ในการวางแผนอนาคตของนักเรียนมีทักษะกระบวนการในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง

๘. ควรจัดเป็นชั้นเรียนเฉพาะ แต่ควรให้เด็กในโครงการมีส่วนร่วมในกิจกรรมอื่นๆ เหมือนนักเรียนปกติทั่วไปด้วย

๙. ควรใช้ระบบ Classless System เช่น จัดเป็นศูนย์วิชาการ นักเรียนสามารถเวียนกันเข้ามาเรียนตามความสามารถของตน

๑๐. ควรเปิดหลักสูตรภาคฤดูร้อน ซึ่งมีวิชาที่ยาก อยู่ในระดับสูง

๑๑. โรงเรียนควรมีแผนการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศเป็นกรณีพิเศษหรือเป็นรายการกรณี

๑๒. ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เน้นให้เกิดกระบวนการทางความคิด และการแก้ปัญหา มีความพร้อมทางด้านวิทยาศาสตร์ อาจารย์ในโครงการต้องเป็นผู้มีความรู้และ

ประสบการณ์สามารถเป็นผู้แนะนำ กระตุ้นให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียน มีงบประมาณพร้อมที่จะสนับสนุนในด้านการเรียน และกิจกรรมที่นักเรียนเสนอ จัดการเรียนเป็นกลุ่มย่อย และให้นักเรียนเลือกเรียนในสาขาที่ตนเองมีความถนัดและสนใจเป็นพิเศษ

ศรียา นิยมธรรม ได้เสนอหลักในการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง ไว้อย่างน่าสนใจดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม. ๒๕๓๕ : ไม่มีเลขหน้า)

วิชาที่เกี่ยวข้อง (Subject Related)	กิจกรรมในการเรียนรู้ต่างๆ ควรเกี่ยวข้องกันกับสิ่งที่ให้เด็กได้คิดและทำ เช่น เปรียบเทียบร่างกายมนุษย์กับเครื่องจักร วิธีนี้ทักษะในการคิดเปรียบเทียบจะได้รับการกระตุ้น
เน้นกระบวนการ (Process - Oriented)	ทักษะด้านการคิดมีใช้จะเพียงการได้รู้ความจริงจากตัวอย่างข้างต้น ควรจะเน้นกระบวนการของการเปรียบเทียบ ซึ่งจัดเป็นทักษะของการคิด
เน้นที่ผลลัพธ์ (Product - Oriented)	ผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างจริงจัง เช่น สร้างหุ่นจำลองของส่วนต่างๆ ของร่างกายหรือมองให้สัมพันธ์กับชิ้นส่วนต่างๆ ของเครื่องจักร เช่น ข้อต่อที่หัวเข่าและบานพับ
การนำไปใช้แบบปลายเปิด (Open - Ended Application)	กิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ควรจะเอื้อต่อการตอบสนองในรูปแบบต่างๆ เช่น ไม่วางเงื่อนไขว่าจะต้องเปรียบเทียบอย่างไร
เด็กเป็นผู้เลือก (Student Selected)	กิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ควรจัดให้แต่ละคนได้มีโอกาสเลือกตามความสนใจ ความต้องการจำเป็น และความสามารถที่แตกต่างกัน เช่น เด็กสามารถจะทำงานให้เสร็จโดยวิธีใดก็ได้
คุณภาพมิใช่ปริมาณ (Quality not Quantity)	เด็กปัญญาเลิศสามารถทำงานต่างๆ ที่ได้รับหมายได้แทบทั้งหมด จึงมีแนวโน้มที่ครูจะให้งานแก่เด็กมากกว่าคนอื่น แต่ต้องไม่ลืมว่าควรจะให้โอกาสเด็กได้เรียนรู้โดยตัวเองด้วย
เวลาสำหรับการเรียนรู้ อิสระด้วยตนเอง (Time for Independent Self - Directed Learning)	เด็กปัญญาเลิศมักพึงพอใจกับการทำงานตามลำพังในบางเวลา ควรมีโปรแกรมหรือกิจกรรมที่เด็กทำด้วยตนเอง ค้นคว้าหาความรู้หรือคำตอบเองด้วย

๓.๓ วัตถุประสงค์ของการพัฒนาความสามารถพิเศษ

อุษณีย์ โปธิสุข. (อุษณีย์ โปธิสุข. ๒๕๔๑: ๒๐-๒๑) เสนอว่า วัตถุประสงค์ของการพัฒนาความสามารถพิเศษควร

- สร้างสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นการเรียนรู้ให้เด็กทุกคนได้แสดงถึงพรสวรรค์ที่แฝงเร้นออกมา
- ให้มีการพัฒนาโครงสร้างทางการศึกษาที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้เด็กให้ดียิ่งขึ้น เพราะเด็กที่มีความสามารถโดดเด่นมาก ก็มีข้อด้อยที่จะปรับปรุงและเด็กที่ดูธรรมดาๆ ก็อาจมีความสามารถพิเศษแฝงอยู่
- ให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างที่เป็นรากฐานของการสร้างองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดความเข้มแข็งในเรื่ององค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม
- ช่วยลดสภาพที่แข็ง กดดัน ทำให้เกิดความคับข้องใจที่ส่งผลกับการเรียนรู้ของเด็กระยะยาว
- เพิ่มอัจฉริยภาพที่มีอยู่ในตัวเด็ก ให้โดดเด่นชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้ส่งผลต่อสภาพจิตใจที่ดีขึ้น รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่ามากขึ้น
- เป็นฐานสำคัญในการสร้างผู้นำของสังคมด้านต่างๆ
- องค์ความรู้ที่เกิดขึ้นจากการวิจัยทดลองในการศึกษาเพื่อเด็กกลุ่มนี้ ทำให้เราทราบถึงปัจจัยของการสร้างคนให้เก่งขึ้น ใช้ศักยภาพตนเองได้ดีขึ้น และอะไรเป็นอุปสรรคที่ทำให้เด็กไม่สามารถแสดงศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่ สิ่งเหล่านี้เป็นประโยชน์กับเด็กทุกๆ คน ไม่เฉพาะแต่เด็กที่มีความสามารถพิเศษเท่านั้น

การจัดโปรแกรม มีหลายลักษณะ แต่มีวิธีการจัดโปรแกรมที่สำคัญๆ ๓ วิธี คือ

๑. วิธีเพิ่มพูนประสบการณ์ (Enrichment)
๒. วิธีลดระยะเวลาการเรียน (Acceleration)
๓. การใช้ผู้เชี่ยวชาญพิเศษเป็นผู้ให้คำปรึกษาดูแล (Mentor)

๓.๔ การเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

ในโรงเรียนครูจะรู้ได้อย่างไรว่าใครมีความสามารถพิเศษทางภาษา

เด็กที่มีความสามารถพิเศษในภาษาไทยในระบบโรงเรียนนั้น โดยทั่วไปหมายถึงเด็ก ๓ ประเภทคือ

๑) เด็กที่มีความสามารถสูงกว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กตามปกติ เช่น รงค์ วงสวรรค์ ที่อ่านหนังสือพิมพ์ได้เมื่ออายุ 5 ขวบ และอ่านขุนช้างขุนแผนจบแล้ว เมื่อเข้าชั้นประถมปีที่ ๑ เด็กกลุ่มนี้มีไม่มาก อาจจะมี ๑ - ๒ คน ในหนึ่งห้องจะมีพฤติกรรมที่ทำให้ครูรำคาญหรือโมโห เช่น ไม่ตั้งใจฟังครู (เพราะเขารู้เกินเรื่อง ที่ครูสอน จะหยุดหยิก ไม่อยู่สุข เคลื่อนไหวตลอดเวลา

๒) เด็กที่มีความสามารถและอัตราการพัฒนาทางภาษาสูงเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มในห้องเรียนเดียวกัน หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า “เด็กเก่ง” จะรู้จากคะแนน เวลาสอบจะทำงานเสร็จก่อนคนอื่น และผลงานจะมีคุณภาพดีมากเมื่อเทียบกับคนอื่น เด็กกลุ่มนี้จะเป็นคนโปรดของครู

๓) เด็กที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่ามีแววภาษาหรือมีพรสวรรค์ทางภาษาเช่นเด็กบางคนจะค้นกลอนสดได้อย่างคล่องแคล่ว เด็กบางคนชอบแต่งนิทาน นวนิยาย ให้เพื่อนอ่าน เด็กบางคนมีความสามารถในการเล่าโจ๊ก หรือพูดจาดลกๆ ให้เพื่อนเฮฮาในสภาพของห้องเรียนไทยที่มีเด็กจำนวน ๔๐-๖๐ คน ต่อหนึ่งห้อง ครูไม่สามารถจะดูแลเด็กเหล่านี้ได้ ทั้งๆที่เขามีสิทธิและสมควรที่จะได้รับการสอนที่พัฒนาความสามารถของเขาขึ้นไป

การเลือก (Screening) และการคัดแยก (Identification)

เมื่อกล่าวถึงการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา คำถามที่มักจะมีผู้ถามเสมอคือ ใครคือผู้มีพรสวรรค์ทางภาษา เรารู้ได้อย่างไร มีเครื่องมืออะไรวัด เราต่างคาดหวังว่าจะมีเครื่องมือที่มาช่วยเราให้รู้ว่าใครมีพรสวรรค์ทางภาษา แต่จนถึงปัจจุบัน นักการศึกษา นักภาษา นักวัดผล นักจิตวิทยา ฯลฯ ก็ยังไม่สามารถสร้างเครื่องมือสำเร็จรูปมาวัดได้อย่างเหมาะสม เพราะความสามารถพิเศษทางสมองของมนุษย์เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ซับซ้อนและพิสดาร ที่มีรูปแบบไม่ค่อยจะซ้ำกัน แต่การคัดเลือกเด็กเข้าโครงการก็สามารถทำได้โดยใช้กระบวนการที่หลากหลายดังที่จะกล่าวถึงต่อไป

อุษณีย์ โภธิสุข (๒๕๔๐) ได้เสนอขั้นตอนในการสำรวจหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาดังตารางที่ ๓.๑ ข้างล่าง

ตารางที่ ๓.๑ แสดงขั้นตอนในการสำรวจหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

จาก เด็กทั้งหมด = ๑๐๐ %

๑. เสนอชื่อโดยครู พ่อแม่ เพื่อน นักจิตวิทยา ตนเอง
๒. รายงานจากครู
๓. ประวัตินักเรียน
๔. ผลงานโดดเด่น ผลการเรียน
๕. แบบประเมินความสามารถ
๖. IQ Test (กลุ่ม)
๗. แบบสำรวจความสนใจ

เหลือ ๑๐-๒๐%

๑. สรุปรายชื่อข้อมูลขั้นต้น
๒. ทดสอบ IQ (เดี่ยว)
๓. ทดสอบเฉพาะสาขา
๔. ทดสอบความคิดสร้างสรรค์
๕. สัมภาษณ์พ่อแม่ ครู

๑. ข้อมูลจากขั้นที่ ๑

๒. ผู้เชี่ยวชาญตัดสิน

เหลือ ๑-๕ % เข้าโครงการ

อุษณีย์ โพธิ์สุข (๒๕๔๐) ปรับปรุงจากแนวความคิดตาม Model ของ Clark 1992

โดยอาจนำไปพัฒนาเป็นเครื่องมือดังตารางที่

๓.๒

**ตารางที่ ๓.๒ แสดงกระบวนการสำรวจและคัดเลือก
(แบบคัดแยกผู้มีความสามารถพิเศษ พัฒนาโดย อุษณีย์ โพธิสุข (๒๕๔๐))**

ชื่อ.....	โรงเรียนชั้น.....										
จาก เด็กทั้งหมด = ๑๐๐ %	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 20%; text-align: center;">5</td> <td style="width: 20%; text-align: center;">4</td> <td style="width: 20%; text-align: center;">3</td> <td style="width: 20%; text-align: center;">2</td> <td style="width: 20%; text-align: center;">1</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">ดีเลิศ</td> <td style="text-align: center;">ดีมาก</td> <td style="text-align: center;">ดีปานกลาง</td> <td style="text-align: center;">ปานกลาง</td> <td style="text-align: center;">พอใช้</td> </tr> </table>	5	4	3	2	1	ดีเลิศ	ดีมาก	ดีปานกลาง	ปานกลาง	พอใช้
5	4	3	2	1							
ดีเลิศ	ดีมาก	ดีปานกลาง	ปานกลาง	พอใช้							
<p>๑. เสนอชื่อ โดย</p> <p> ครู</p> <p> พ่อแม่</p> <p> เพื่อน</p> <p> นักจิตวิทยา</p> <p> ตนเอง</p> <p>๒. รายงานจากครู</p> <p>๓. ประวัตินักเรียน</p> <p>๔. ผลงานโดดเด่น</p> <p> ผลการเรียน</p> <p>๕. แบบประเมินความสามารถ</p> <p>๖. IQ Test (กลุ่ม)</p> <p>๗. แบบสำรวจความสนใจ</p> <p> สรุปข้อมูลขั้นต้น</p> <p> จำนวนครั้งที่อยู่ในแถวนี้</p> <p> น้ำหนัก</p> <p> ผลลัพท์</p> <p> คะแนนเต็ม</p> <p> อยู่ในกลุ่ม ๒๐ % แรก</p> <p> การตัดสินใจ</p>	<table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 50%; vertical-align: top;">อยู่</td> <td style="width: 50%; vertical-align: top;">ไม่อยู่</td> </tr> <tr> <td style="vertical-align: top;">รับเข้าโครงการ</td> <td style="vertical-align: top;">ไม่รับเข้าโครงการ</td> </tr> </table>	อยู่	ไม่อยู่	รับเข้าโครงการ	ไม่รับเข้าโครงการ						
อยู่	ไม่อยู่										
รับเข้าโครงการ	ไม่รับเข้าโครงการ										
<p>๑. สรุปข้อมูลขั้นต้น</p> <p>๒. ทดสอบ IQ (เดี่ยว)</p> <p>๓. ทดสอบเฉพาะสาขา</p> <p>๔. ทดสอบความคิดสร้างสรรค์</p> <p>๕. สัมภาษณ์พ่อแม่ ครู</p> <p>๑. ข้อมูลจากขั้นที่ ๑</p> <p>๒. ผู้เชี่ยวชาญตัดสินใจ</p> <p>เหลือ ๑-๕ % เข้าโครงการ</p>											

การคัดเลือกเด็กเข้าโครงการ ด้วยวิธีการดังกล่าว ควรทำทุกปีทั้งโรงเรียน อย่างต่อเนื่อง เพราะเด็กบางคนแสดงความสามารถอย่างชัดเจนตั้งแต่ยังเยาว์ ในขณะที่เด็กบางคนมาแสดงภายหลัง (Late bloomers) บางคนก็เก่งหลายทาง บางคนก็เก่งทางเดียว ทั้งนี้ผู้เขียนได้รวบรวมแบบฟอร์มการการเสนอชื่อโดยครู และผู้ปกครอง ของ พาร์ค (Parkes 1989) และแบบฟอร์มและวิธีการเสนอชื่อโดยเพื่อน ของ วิลเลียม (อ้างอิงใน Maker1982)

๓.๕ แนวทางหรือทางเลือกสำหรับการจัดโครงการการพัฒนาความสามารถพิเศษ

สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐานและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๓๖ : ๑๕๒-๑๕๖) ได้รวบรวมทางเลือกต่างๆจากโปรแกรมการศึกษาที่ใช้กันอยู่ในต่างประเทศ ซึ่งอาจจะเป็นตัวอย่างที่จะช่วยพิจารณาแนวทางการจัดโปรแกรมให้นักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในประเทศไทย

๑. การเข้าเรียนก่อนวัย (Advance Placement)

เป็นการจัดการระดับชั้นเรียนในโรงเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผ่านการจัดเลือกด้านความสามารถจากคณะกรรมการ ว่าเด็กนักเรียนมีความพร้อมใจ

๒. การส่งเสริมความก้าวหน้าโดยลดความซ้ำซ้อน (Advance Standing)

เป็นการอนุญาตให้นักเรียนได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นบางวิชาส่วนใหญ่มักจะเปิดโอกาสให้กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้มีโอกาสเรียนบางวิชานิสิตนักศึกษาอื่นในมหาวิทยาลัย หรือนักเรียนบางคนที่จะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย มีความสามารถดีเด่นเฉพาะวิชา ก็อาจให้มีการทดสอบและยกเว้นการเรียนรายวิชานั้นได้ เพื่อลดความซ้ำซ้อนทางการเรียนให้กับเด็ก

๓. แหล่งวิทยาการในชุมชน (Community Resources)

เป็นการใช้ความรู้จากแหล่งในชุมชน เช่น จากบุคลากร สถาบัน หรือสถานที่ต่างๆ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน

๔. โปรแกรมการย่นเวลาเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Condensed Junior High School Program)

เป็นโปรแกรมการย่นเวลาเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจาก ๓ ปี ให้เหลือเพียง ๒ ปี ซึ่งลักษณะการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะปรากฏในหลายๆ เมือง

๕. การจัดสมาคม ชมรม หรือโครงการร่วมมือ (Consortium)

เป็นการรวบรวมทรัพยากรของโรงเรียนหลายๆ แห่งไว้ด้วยกัน เพื่อจะได้ช่วยกันพัฒนาศักยภาพของเด็กปัญญาเลิศ วิธีการนี้เป็นประโยชน์กับโรงเรียนขนาดเล็ก

๖. การสอนทางไปรษณีย์ (Correspondence Study)

เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนที่อยู่ห่างไกลได้ศึกษาในสิ่งที่มีต้นความสามารถสูง และมีความสนใจ หรือสามารถสำรวจและทดลองความสามารถของตน หลักสูตรที่ได้นำเสนอคณะกรรมการกลางด้านการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศทุกหลักสูตร สามารถปรับขยายให้มีรูปแบบเช่นโปรแกรมนี้ วิธีการที่จะเป็นประโยชน์สำหรับโรงเรียนเล็กๆ และโรงเรียนที่อยู่ห่างไกล และในกรณีที่มีความสนใจของนักเรียนแตกต่างไปจากนักเรียนปกติ

๗. การฝึกความคิดสร้างสรรค์ (Creativity Training)

เป็นกิจกรรมในหลักสูตรที่จัดขึ้นสำหรับเด็กปัญญาเลิศ แบบทดสอบและวัสดุที่ใช้ในการฝึกแบบนี้จะมีการปรับเปลี่ยนบ่อยมาก

๘. การรับเด็กเข้าในโรงเรียนให้เร็วขึ้น (Early Admission to School)

เป็นวิธีการปฏิบัติมานานหลายปี ซึ่งจะเป็นผลดีสำหรับนักเรียนที่ได้รับคัดเลือกว่ามีความพร้อมที่เรียนเร็วกว่านักเรียนวัยเดียวกัน

๙. การรับเด็กเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยให้เร็วขึ้น (Early Admission to University)

บางมหาวิทยาลัยจะรับนักเรียนที่มีความสามารถ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ หรือชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ หลังจากทดลองให้เข้าเรียนในภาคฤดูร้อน และประสบความสำเร็จในการติดตามการเรียน

๑๐. การข้ามชั้น (Grade Skipping)

เป็นวิธีการปฏิบัติที่เก่าแก่ ถ้าวิธีการดังกล่าวได้นำไปใช้ในการรับเด็กเข้าเรียนในโรงเรียนให้เร็วขึ้น ก็จะช่วยแก้ปัญหานักเรียนได้

๑๑. ห้องเหรียญทอง (Honors Classes)

เป็นการจัดกลุ่มตามความสามารถทางวิชาการ โดยปกติจะจัดสถานการณ์ที่ท้าทาย และการเรียนรู้ที่เข้มข้นกว่าชั้นเรียนปกติ วิธีการนี้โรงเรียนใหญ่ในประเทศไทยได้ใช้อยู่แล้ว โดยอาจจะยึดหลักสูตรปกติ แล้วให้มีการสอน

เสริม แต่ในการวัดผล มักใช้เครื่องมือและวิธีการวัดร่วมกับเด็กปกติ ทำให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษไม่ได้พัฒนาไปเท่าที่ควร

๑๒. การจัดวิชาสหวิทยาการ (Interdisciplinary Courses)

เด็กปัญญาเลิศจะมีความสามารถที่จะเห็นโลกทัศน์ที่กว้างขวางเกี่ยวกับความรู้ของมนุษย์ และความสามารถที่จะใช้ประโยชน์จากการจัดการหลักสูตร ตัวอย่าง เช่น การบูรณาการ ศิลปศาสตร์ สังคมศึกษา และวิจิตรศิลป์ ลงในหลักสูตรทางมนุษยวิทยา หรือวิทยาศาสตร์ มีแนวโน้มสูงกว่าหลักสูตรแกนแห่งชาติที่กำลังจะประกาศใช้ อาจจะใช้แนวการจัดหลักสูตร เช่นนี้

๑๓. ครูเวียน / ครูเดินสอน (Itinerant Teacher)

โรงเรียนที่มีเด็กปัญญาเลิศจำนวนน้อย คณะกรรมการกลางด้านการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศ อาจเลือกส่งครูจากโรงเรียนไปยังอีกโรงเรียนหนึ่งได้ เพื่อสอนในโปรแกรมที่เหมาะสม เช่นอำเภอหนึ่งอาจจะจ้างครูคนเดียวที่ดูแลเด็ก ได้ 5 โรงเรียน 2 ระดับ เป็นต้น แต่ต้องอำนวยความสะดวกและมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้

๑๔. การจัดกลุ่มแบบ “Joplin” (“Joplin” Type Grouping)

เป็นวิธีการจัดกลุ่มเด็กในการเรียนตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นวิธีการที่นักวิชาการ / ครู ส่วนใหญ่คุ้นเคยกันดีในชั้นประถมศึกษาที่เด็กเป็นปัญญาเลิศ จะถูกจัดระดับชั้นเรียน โดยใช้ทักษะวิชาการอ่านและคณิตศาสตร์ ปัญหาก็คือ เด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ หรือ มีความสามารถทางด้านศิลปะ ดนตรี และ กายกรรม มักจะทำคะแนนภาษา และคณิตศาสตร์ได้ไม่ดี จึงพลาดโอกาสในการพัฒนาตนเอง

๑๕. โปรแกรมที่ปรึกษา (Mentor Programs)

เป็นโปรแกรมที่จะให้นักเรียนจับคู่กับบุคคลในวิชาชีพพหุค้ำ ผู้เชี่ยวชาญงานอดิเรก นักแสดง ฯลฯ เพื่อบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทำให้นักเรียนได้สำรวจและพัฒนาความสามารถและความสนใจพิเศษของตนเองวิธีการนี้จำเป็นต้องมีทำเนียบผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่างๆและตั้งคำตอบแทน หรือสร้างรายวิชาฝึกงานขึ้นรองรับ เช่น ในหลักสูตรภาษาอังกฤษมีรายวิชา English on the Job เป็นต้น

๑๖. การย่นระยะเวลาเรียน (Mini Courses)

รายวิชาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่จัดน้อยกว่าการเรียนปกติทั้งปี อาจย่นระยะเวลาการเรียนบางวิชาให้เหลือน้อยวันลง ไม่จำเป็นต้องเรียนเต็มตามเวลาของปฏิทินโรงเรียน เพราะเด็กสามารถเรียนได้เร็วกว่าเวลาปกติ ความเป็นจริงการเรียนของมนุษย์ คือ ไม่ได้ต้องการไปโรงเรียนถึง ๑๘๐ วัน เพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จ

๑๗. ให้ออกนอก (Released Time)

นักเรียนได้รับอนุญาตให้ออกไปทัศนศึกษาหาประสบการณ์นอกโรงเรียน การปฏิบัติการโดยทั่วไป คือ ให้ออกนอกที่โรงเรียนใกล้ๆ เมื่อเร็วๆ นี้มีโปรแกรมสำหรับการเรียนรู้ภายนอกโรงเรียน ในการปฏิบัติการวิจัยในการเยี่ยมชมห้องทำงานทางศิลปะ พิพิธภัณฑสถาน และการฝึกทักษะในหลายสาขาอาชีพ

๑๘. ห้องเสริมวิทยาการ (Resource Room)

นักเรียนจะเข้ามาในห้องนี้ เพื่อใช้สื่อและอุปกรณ์ช่วยให้มีประสบการณ์พิเศษจากประสบการณ์ในชั้นเรียน โปรแกรมเสริมการเรียนเช่นนี้ ได้พัฒนาขึ้นหลายโปรแกรม โดยใช้ห้องเสริมวิทยาการนี้

๑๙. โปรแกรมสำหรับผู้รอบรู้ (Scholars Program)

เป็นโปรแกรมที่จัดเป็นพิเศษ ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องการศึกษาเฉพาะเรื่อง (Independent Study) หรือเรื่องการจัดการเรียนการสอนสถานที่ (Released Time) เป็นต้น

๒๐. การสัมมนา (Seminar)

เป็นการสัมมนานักเรียนและผู้เชี่ยวชาญ โดยให้ร่วมกันเสนอความคิดในประเด็นเกี่ยวกับความรู้และความพยายามของมนุษย์ ซึ่งอาจจะจัดในโรงเรียนหรือที่อื่นๆ หรือเป็นกิจกรรมระหว่างโรงเรียน

๒๑. ชั้นเรียนพิเศษ (Special Classes)

เป็นชั้นเรียนที่ประกอบด้วยเด็กปัญญาเลิศและครู ๑ คน ทั้งโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจะมีชั้นเรียนพิเศษ ซึ่งชั้นเรียนนี้อาจจะไม่มีการจัดระดับชั้น เพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นในการพัฒนาการเรียนรายวิชา

๒๒. โปรแกรมที่จัดตามความสนใจพิเศษ (Special Interest Programs)

เป็นโปรแกรมที่เสริมการเรียนรู้จากชั้นเรียนปกติ และจัดให้สำหรับนักเรียน
ได้มีโอกาสติดตามความสนใจที่แท้จริง โดยมีครูคอยช่วยเหลือและขยาย
ขอบเขตของความรู้เพิ่มเติมที่ไม่สามารถจัดให้ได้ในชั้นเรียนปกติ

๒๓. โรงเรียนพิเศษ (Special Schools)

ปกติจะพบในเมืองขนาดใหญ่ เป็นโรงเรียนที่จัดเป็นพิเศษโดยรับนักเรียนที่
ต้องผ่านการคัดเลือก โดยเน้นในเรื่องความคาดหวัง ความท้าทาย และผล
สัมฤทธิ์

๒๔. โปรแกรมภาคฤดูร้อน (Summer Programs)

เป็นทั้งโปรแกรมเสริมการเรียนรู้และเร่งการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมในภาคฤดูร้อน
ความแตกต่างระหว่างโปรแกรมปกติกับโปรแกรมภาคฤดูร้อนจะแตกต่าง
กันในเรื่องเวลาที่ใช้ (อาจจะจัดหลังจากเลิกเรียนในวันปกติหรือวันเสาร์)

๒๕. ผู้รับคำปรึกษาของครู (Teacher Consultant)

เป็นครูใหญ่ที่จะเยี่ยมเยียนเด็กปัญญาเลิศ และจัดบริการเสริมการเรียนรู้เป็น
รายบุคคล ตลอดจนจัดหาผู้ที่จะมาช่วยครูในชั้นเรียน เพื่อจะช่วยพัฒนาเด็ก
ปัญญาเลิศให้มีศักยภาพเต็มที่

๒๖. การฝึกฝนตัวต่อตัว (Tutoring)

เป็นการช่วยสอนให้แก่เด็กปัญญาเลิศในลักษณะตัวต่อตัว หรือกลุ่มเล็กมาก
วิธีการนี้จะใช้บ่อยๆ ในการช่วยเหลือเด็กที่มีความสนใจและความต้องการ
ต่างจากคนอื่น ในบางครั้งบทบาทอาจจะกลับกัน โดยเด็กปัญญาเลิศแสดง
บทบาทเป็นผู้สอนเด็กอื่นๆ

๒๗. ห้องเรียนแบบไม่มีชั้น (Ungraded Classrooms)

เป็นชั้นเรียนที่จัดสำหรับการเรียนรู้ที่เน้นความเสมอภาค โดยนักเรียนแต่ละ
คนจะย้ายเข้าไปเรียนร่วมกัน โดยแลกเปลี่ยนกิจกรรมของแต่ละวิชาซึ่งกัน
และกันกับนักเรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ และความต้องการเดียวกัน โดยไม่
สนใจว่านักเรียนจะอยู่ชั้นไหนและอายุเท่าไร

นอกจากนี้ อุษณีย์ โพธิสุข (๒๕๔๑ : ๒๐-๒๑) ยังเสนอกิจกรรมอื่นๆ เช่น

๑. จัดโครงการวันเสาร์ และระหว่างปิดภาคเรียน

๒. ทำโครงการพิเศษ อาทิ โครงการวิทยาศาสตร์

๓. ย่นเวลาเรียนบางวิชา / บางชั้นเรียน

๔. เรียนภาษาอื่น หรือสาขาวิชาที่เด็กสนใจเรียนเฉพาะให้ลึกซึ้งมากขึ้น
๕. แนะนำเสริมความสามารถ
๖. จัดชมรม หรือกลุ่มที่มีความสามารถและความสนใจใกล้เคียงกัน
๗. จัดการศึกษาเฉพาะรายบุคคล
๘. จัดโครงการพิเศษ อาทิ โอลิมปิก โครงการค่าย ฯลฯ
๙. จัดโครงการฝึกทักษะความคิดระดับสูง ความสามารถทางสังคม ภาษาที่สองและการเรียนรู้ด้วยตนเอง
๑๐. จัดโครงการเสริมความก้าวหน้า โดยให้เรียนสิ่งที่ยากและซับซ้อนขึ้น หรือให้เรียนในชั้นที่สูงกว่าในบางวิชา
๑๑. จัดการศึกษาเฉพาะเรื่อง
๑๒. จัดห้องศูนย์วิทยากร
๑๓. การแข่งขันประกวดต่างๆ
๑๔. การพัฒนาศูนย์สื่อการเรียนด้วยตนเอง
๑๕. ฝึกให้เด็กเป็นผู้สอน
๑๖. จัดห้องเรียนพิเศษในบางวิชา
๑๗. จัดโรงเรียนพิเศษ (ในขณะนี้ไม่เป็นที่นิยมมากนัก)

การใช้วิธีการทางการศึกษาที่ดี ไม่ควรยึดวิธีการเดียว เพราะทำให้เกิดสภาพการศึกษาที่แข็งไม่ยืดหยุ่นตามความต้องการ หรือสภาพความสามารถของเด็ก การกำหนดเลือกใช้วิธีการทางการศึกษา จึงเป็นกระบวนการไม่ตายตัว มีการปรับเปลี่ยนตลอดเวลา (Dynamic Process) และควรใช้ยุทธวิธีหลายอย่างในโครงการเดียวกัน

๓.๖ หลักสูตร เนื้อหา กิจกรรม และสภาพแวดล้อมสำหรับการพัฒนาความสามารถพิเศษ

สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐานและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๓๖ : ๑๙๘-๑๙๐) เสนอว่าหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับสอนเด็กเก่ง ควรจะมีความกว้างมากพอที่เด็กจะพบสิ่งที่ตนสนใจได้ และควรมีหลักการ ดังนี้

๑. เนื้อหาวิชา ควรเป็นแบบแกน (Content - based) ที่จะทำให้เด็กเรียนไปได้อย่างรวดเร็วจากง่ายไปหายาก
๒. หลักสูตร ควรมีเนื้อหาในลักษณะกระบวนการ - ผลลัพธ์ - รายงานการวิจัย (Process - Product - Research - Dimension) ที่ให้โอกาสเด็กค้นลึกลงไปได้ว่าเรื่องนี้ทำอย่างไรได้ผลอะไร มีวิธีการศึกษาอย่างไร

๓. หลักสูตรรายวิชา ควรให้โอกาสเด็กค้นคว้าศึกษาได้ทุกวิชาที่เรียนในหลักสูตรไม่ใช่เฉพาะวิชาที่เรียนในชั่วโมงนั้นเท่านั้น (Epistemological Concept) และควรชี้ให้เห็นว่าเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์อย่างไร
๔. หลักสูตร ควรเน้นแนวความคิด หลักการและทฤษฎี แล้วจึงลงไปสู่รายละเอียด และข้อปลีกย่อยอื่นๆ ตลอดจนการนำแนวคิดเหล่านี้ไปใช้ประโยชน์ด้วย

วิธีการสอนเด็กเก่ง ก็คงต้องต่างไปจากการสอนเด็กอ่อนหรือเด็กปกติแน่ การสอนเด็กเก่งและมีพรสวรรค์นั้นควรจะดำเนินการ ดังนี้

๑. สอนในอัตราที่เร็วกว่าสอนเด็กปกติ
๒. ใช้วิธีสอบแบบสอบสวน (Inquiry techniques) และวิธีอภิปราย (Discussion) บ่อยครั้ง
๓. ใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative learning groups) ในการทำแบบฝึกหัดแก้ปัญหา และโครงการกลุ่มตามความสามารถและความสนใจของเด็ก
๔. ใช้คำถามหลายประเภท ถามเพื่อประเมินผล ถามให้คิดวิเคราะห์ ถามให้คิดเปรียบเทียบ ให้สรุป ให้คาดการณ์ล่วงหน้า เป็นต้น
๕. ครูควรสอนทักษะการคิด (Thinking Skills) เพื่อส่งเสริมความเป็นอัจฉริยะของเด็กด้วย
๖. ใช้ยุทธวิธีการสอนหลายรูปแบบ ไม่ควรใช้แบบเดียว ครั้งแล้วครั้งเล่า
๗. ให้มีโครงการพิเศษเฉพาะตัว ซึ่งเด็กจะมาตกลงกับครูเป็นรายบุคคล

เนื้อหาวิชาที่นำมาสอน ก็ควรจะต่างไปจากเด็กปกติและเด็กอ่อนด้วย เนื้อหาวิชาที่นำมาสอนควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

๑. ให้มีระดับความยากง่ายสูงกว่าชั้นที่เรียนอย่างน้อย ๑ ปี
๒. เนื้อหาเหล่านี้สอนในลักษณะแนวความคิด หรือหลักการก่อน แล้วรายละเอียดตามมาก็หลัง รวมทั้งการนำหลักการไปประยุกต์ด้วย
๓. แบบฝึกหัด การบ้าน งานให้ทำในห้องเรียน เริ่มจากง่ายไปหายาก มีตัวอย่างให้ดูและให้สูงกว่าระดับชั้นเรียนอย่างน้อย ๑ ปี
๔. ให้มีกิจกรรมพิเศษที่เด็กสามารถติดตามหัวข้อที่สนใจได้อย่างลึกซึ้ง
๕. สอนให้เห็นความเกี่ยวข้องระหว่างหลักการและวิชาต่างๆ ในหลักสูตร

บุคคลากร ในเรื่องการศึกษาสำหรับเด็กที่เก่งและมีพรสวรรค์พิเศษ ต้องมีการฝึกหัดครูหรือฝึกอบรมครูให้มาสอนเด็กเหล่านี้เป็นพิเศษ ครูก็ควรจะเป็นคนเก่งด้วย และนอกจากจะผ่านการฝึกอบรมตามหลักสูตรฝึกหัดครูธรรมดาแล้ว ก็ควรจะผ่านการอบรมวิธีสอนและจิตวิทยาเด็กเก่ง การจัดทำหลักสูตร และกระบวนการกลุ่มอีกด้วย ครูที่ได้รับปริญญาตรีสาขาใดสาขาหนึ่งแล้ว

นำมารับการอบรมวิชาครูภายหลังน่าจะมีความรู้อย่างลึกซึ้ง เหมาะที่จะสอนเด็กเก่งในสาขาของตนได้ อย่างไรก็ตามจะให้ครูเก่งทุกอย่างนั้นคงเป็นไปได้ ถ้าหากมีศูนย์เยาวชนที่จะช่วยส่งเสริมอบรมเด็กเก่งเป็นพิเศษเพิ่มเติม โดยการร่วมมือกับครูก็จะดีมาก เช่น ส่งเสริมวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การกีฬา ดนตรี การแสดงศิลปะ และอื่นๆ อย่างกว้างขวาง และเพียงพอที่จะเตรียมเด็กเพื่ออนาคต (Parke : ๑๕๘๕)

ช่วงเวลาของการพัฒนา เด็กคนไหนเป็นเด็กเก่งนั้น เด็กจะแสดงออกตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเมื่อครูให้โอกาสแสดง ดังนั้น การจัดกลุ่มพิเศษให้เด็กเก่งก็ควรจะทำได้ตั้งแต่ระดับประถมปลายแล้ว อย่างไรก็ตามควรจะมีการฝึกอบรมครูและผู้บริหารก่อนดำเนินการ และที่ยังไม่สายเกินไปที่วงการศึกษไทย จะสอนคนเก่งแบบเก่งตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป

แผนการจัดการ (Management Plan)

อารี สัตินทวิ (๒๕๔๐. ๘๔ ; อ้างอิงจาก Maker. ๑๕๘๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*) กล่าวว่าเรานซูลีได้พัฒนาแผนการจัดการ เพื่อช่วยให้ครูทราบถึงรูปแบบการทำโครงการ การช่วยให้นักเรียนคิดถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษา สำนวจคำถามที่จะต้องหาคำตอบ รูปแบบของผลงานขั้นสุดท้าย กลุ่มบุคคลและสถานที่ที่จะเสนอผลงาน แหล่งวิชาการ และแหล่งข้อมูลที่จะนำมาใช้ และเกณฑ์ในการประเมินผลงาน

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ในการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมสำหรับการพัฒนาความสามารถพิเศษนั้น อารี สัตินทวิ (๒๕๔๐. ๑๘๕ ; อ้างอิงจาก Maker. ๑๕๘๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*) อ้างถึง วิลเลียมส์ ที่ เสนอให้ผู้สร้างหลักสูตรคิดตอบคำถามต่อไปนี้

- ท่านต้องการให้นักเรียนทำอะไร (กิจกรรมของนักเรียน)
- กิจกรรมเหล่านั้นจะนำเด็กไปสู่อะไร (พฤติกรรมของนักเรียน)
- ท่านจะอย่างไรให้เกิดพฤติกรรมนั้นๆ (ยุทธวิธีการสอนของครู)
- กิจกรรมเหล่านั้นอยู่ในวิชาอะไร มีข้อมูลใดบ้างที่ต้องการ กิจกรรมเหล่านี้สัมพันธ์กับหลักสูตรอย่างไร

กิจกรรมและกลวิธีในการสอน

อารี สัตินทวิ (๒๕๔๐. ๘๐-๘๑ ; อ้างอิงจาก Maker. ๑๕๘๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*) กล่าวว่าวิธีการ ๓ วิธี ที่ครูจะใช้เพื่อให้นักเรียนได้สำรวจวิชา

การต่างๆ เพื่อค้นหาเรื่องที่น่าสนใจ คือ ๑) จัดศูนย์การเรียนรู้ ๒) ศึกษาสถานศึกษาที่ ๓) เชิญวิทยากรมาพบและบรรยาย

ศูนย์การเรียนรู้ หรือศูนย์ความสนใจจะมีหัวข้อวิชาการต่างๆ โดยจะมีข้อมูล และสื่อประกอบ ส่วนสถานศึกษาที่นักเรียนจะได้ไปพบกับที่ประกอบอาชีพ ซึ่งใช้วิชาการต่างๆ ตลอดจนได้เห็นอุปกรณ์เครื่องมือในวิชานั้นๆ เช่น ไปศึกษาการทำงานของวิศวกร สถาปนิก นักวาดภาพ ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์ ฯลฯ นักเรียนจะได้เห็นผลงานของบุคคลในอาชีพต่างๆ ตลอดจนได้พบปะสนทนา ซึ่งจะช่วยให้เด็กนักเรียนได้เข้าใจถึงกระบวนการของวิชาการ ส่วนการเชิญวิทยากรมาบรรยายให้นักเรียนฟังนั้น ครูควรเลือกบุคคลในอาชีพและวิชาการต่างๆ ซึ่งทำงานและเพิ่มพูนวิชาการในสาขาของตนอยู่ตลอดเวลา เช่น นักวิทยาศาสตร์ นักแสดง นักประพันธ์ ฯลฯ

บทบาทของครูในการสร้างสภาพแวดล้อม

ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ครูควรมีบทบาทในการสร้างสภาพแวดล้อมดังนี้

๑) **บทบาทของครูในการสร้างความสนใจนักเรียนและช่วยนักเรียนแต่ละคนให้วิเคราะห์ว่าตนสนใจเรื่องใด** เรนซูลีได้สร้างเครื่องมือ “วิเคราะห์ความสนใจ” (Interest - Analyzer) เพื่อให้ครูใช้ในการช่วยนักเรียนวิเคราะห์ ความสนใจที่แท้จริงของตน เครื่องมือนี้ประกอบด้วยสถานการณ์สมมติหลายๆเรื่อง นักเรียนจะตอบคำถามปลายเปิดของแต่ละสถานการณ์ จากคำตอบของนักเรียนในหลายๆ สถานการณ์อาจจะวิเคราะห์และสรุปความสนใจที่แท้จริงของนักเรียน ในการใช้เครื่องมือนี้ ครูต้องแน่ใจว่านักเรียนคุ้นเคยกับเรื่องราวในสถานการณ์ ถ้าหากมีวัฒนธรรมที่ต่างไป ครูควรดัดแปลงเนื้อหาให้เหมาะสมกับความคุ้นเคยของนักเรียน

๒) **ครูควรหาทางให้นักเรียนได้เห็นแนวคิดที่สร้างสรรค์ใหม่ๆ** เช่น ในการเลือกหาวิทยากรท้องถิ่นที่จะมาพบนักเรียน ครูควรเลือกบุคคลในอาชีพและวิชาที่เด็กไม่ค่อยรู้จัก หรือคุ้นเคย เพื่อให้เด็กนักเรียนได้มีประสบการณ์กว้างขวาง นอกจากนี้วิทยากรที่เชิญมาพบนักเรียนนี้ควรเป็นบุคคลที่เต็มใจที่จะทำงานกับนักเรียน ซึ่งจะได้เป็น “ครูส่วนตัว” หรือ “Mentor” ต่อนักเรียนในขั้นต่อไป เรนซูลีได้สร้างแบบสำรวจวิทยากรในท้องถิ่น ชื่อ “ชุมชนปัญญาท้องถิ่น” (Community Talent Miner ๑๕๗๗)

๓) **ครูควรมีบทบาทในการสร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมในการเรียนให้เป็นห้องทดลองปฏิบัติการ (Laboratory Environment)** ให้นักเรียนได้ทดลองปฏิบัติการจริง ห้องทดลองนี้มีได้ หมายถึง การทดลองทางวิทยาศาสตร์เท่านั้น ทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ก็ฝึกทดลองจากการศึกษาสังเกตความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ที่เรียกว่าเป็นบรรยากาศสิ่งแวดล้อมห้องทดลองนั้น หมายถึงว่านักเรียนได้ศึกษา ค้นคว้า และสามารถสร้างผลงานใหม่ได้ ห้องทดลองนี้

อาจจะเป็นที่ตลาด ตามสี่แยก ใต้ต้นไม้ ห้องประชุมสภาจังหวัด ห้องสมุดประชาชน ห้องโสตทัศนศึกษา ฯลฯ (อารี สัมหลวี (๒๕๔๐. ๘๔ ; อ้างอิงจาก Maker. ๑๙๘๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*))

๔) ครูควรให้นักเรียนมีทักษะในการศึกษาค้นคว้าสืบสวน สอบสวนผลงานของนักเรียน มีความสามารถในการกำหนดหัวข้อ ขอบเขตของการศึกษา มีวิธีการตั้งสมมติฐานหลายๆทางและการเก็บวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสนับสนุนหรือคัดค้านสมมติฐานที่ตั้งไว้

๕) ครูควรพยายามหาทางให้นักเรียนได้เสนอผลงานต่อผู้ที่เกี่ยวข้องจริงๆ เพราะนักเรียนควรเป็นผู้ผลิตหรือผู้สร้างความรู้ใหม่ ผู้ผลิตย่อมหวังผลที่จะให้ความรู้ ให้ความบันเทิง ให้ความคิดที่จะมีผลกระทบต่อการกระทำ ดังนั้น ครูควรเลือกหากลุ่มบุคคลที่จะให้นักเรียนเสนอผลงานให้เหมาะสม เช่น ผลงานของนักเรียนบางคนอาจจะเหมาะที่จะเสนอต่อสมาคมนักประวัติศาสตร์ หรือผลงานบางอย่างอาจจะนำลงในนิตยสารซึ่งมีภาคผู้เยาว์ และครูควรจะต้องให้ความสนใจคุณภาพของผลงานของนักเรียนด้วย ครูต้องให้นักเรียนเข้าใจว่าการคิด ศึกษา สร้างสรรค์ใหม่ๆ ในการเสนอผลงานจะต้องมีการทบทวน แก้ไข และปรับปรุงให้เรียบร้อยก่อนที่จะเสนอ

อย่างไรก็ตามเพื่อประโยชน์ในการสร้างและพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ คณะผู้วิจัยได้รวบรวมแนวทางการสร้างหลักสูตรต่อไปนี้ ที่ค่อนข้างสมบูรณ์ดังรายละเอียดข้างล่าง

๑) รูปแบบ การปรับจากหลักสูตรปกติ (Model for Content Modification) ของ กัลเลอเกอร์ (Gallagher)

๒) รูปแบบการสอนของกิลฟอร์ด

เน้นความคิดรวบยอดจากประสบการณ์จริง การสร้างสรรค์ การให้อิสระผู้เรียน การเสนอผลงานในสถานการณ์จริงๆ

๓) รูปแบบการเรียนการสอนของโคลเบอร์ก

เน้นบูรณาการของหลายๆรูปแบบ

๔) รูปแบบการคราธโวลเน้นบูรณาการของหลายๆ คน

ดังรายละเอียดข้างล่างนี้

๑. รูปแบบการปรับจากหลักสูตรปกติ (Model for Content Modification) ของ กัลเลอเกอร์ (Gallagher)

กัลเลอเกอร์ (Gallagher. ๑๙๘๕) กล่าวว่า มี ๔ กระบวนการ ดังนี้

๑. Content acceleration เป็นการให้งานเด็กตามสามารถของเด็ก เพราะเด็กที่มีพรสวรรค์จะเรียนรู้ได้เร็วกว่าเด็กส่วนมาก ดังนั้น เด็กจึงต้องการการเรียนที่เร่งให้ทันกับความสามารถของพวกเขา
๒. Content enrichment เป็นการให้เด็กที่มีพรสวรรค์ได้เรียนรู้เพิ่มเติมไปจากหลักสูตรปกติ เด็กจะไม่ได้รับการเลื่อนไปเรียนชั้นสูงขึ้นหรือเรียนจบหลักสูตรเร็วขึ้นกว่าปกติ
๓. Content sophistication เป็นการให้เนื้อหาแก่เด็กที่มีพรสวรรค์ เพื่อให้เด็กได้เห็นความคิดเห็นต่างๆ ในภาพรวม ซึ่งสัมพันธ์กับเนื้อหาพื้นฐานของหลักสูตรที่เรียน
๔. Content novelty เป็นวิธีการที่ให้โอกาสแก่เด็กในการเรียนในสิ่งที่พวกเขาสนใจ

วิธีการ (Strategy)	ลักษณะที่ตอบสนองของเด็กที่มีพรสวรรค์ (Corresponding Characteristics of Gifted Students)
Content Acceleration	- เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว (Learns rapidly) - มีความรู้มากขึ้น (Knows great amounts of information)
Content Enrichment	- มีระดับความสนใจที่กว้างขึ้น (Wide - ranging interests) - สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้อย่างลึกซึ้ง (Capable of learning in greater depth)
Content Sophistication	- การสอนสิ่งที่มีความสลับซับซ้อน มีความเป็นนามธรรม และมีโครงสร้าง องค์กรประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ Greater ability to make generalizations and relationships - Early ability to conceptualize
Content Novelty	- มีความอยากรู้อยากเห็นมาก (Unusual curiosity) - มีความสนใจหลากหลาย (Variety of interests) - มีความอดทนมากขึ้น (Persistence)

ตาราง ๓.๓. Gallagher's Model for Content Modification (Parke. ๑๙๘๕: ๑๕๔)

การนำ Model for Content Modification ไปใช้

รูปแบบการเรียนการสอนแบบนี้สามารถใช้ได้ในหลายชั้นเรียนและหลายสาขา เพื่อที่จะให้โอกาสเด็กในการเรียนเนื้อหาที่เหมาะสมกับความสามารถและความต้องการของพวกเขา โดยอาจรวมทั้ง ๔ วิธีการเข้าด้วยกัน แต่ผู้สอนต้องแน่ใจว่าเด็กเข้าใจและเข้าร่วมในสิ่งที่เรียน เพราะเด็กที่มีพรสวรรค์มักบ่นว่าเป็นการบังคับให้ทำงาน ซึ่งพวกเขาารู้แล้วหรือพวกเขาเรียนรู้ได้เอง

ก่อนที่ผู้สอนสอน ในสถานการณ์เช่นนี้จะทำให้เด็กมีปัญหาในการกระทำ ทำให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดี แก่เด็กการรับรู้สิ่งใหม่ๆ ก็จะไม่พัฒนาตามไปด้วย เด็กมีสิทธิ์ที่จะเรียนเนื้อหาที่พวกเขาคิดว่าทำ ทาย ดังนั้น รูปแบบการเรียนการสอนแบบนี้จึงสามารถใช้ร่วมกับรูปแบบอื่นได้ เพื่อที่จะได้เกิด ความกลมกลืนและความสมดุลกันของหลักสูตร

๒. รูปแบบการเรียนการสอนของกิลฟอร์ด (อารี สัทหลวี ๒๕๔๐. ๒๐๗-๒๐๘ ; อ้างอิงจาก Maker. ๑๕๘๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*)

รูปแบบของกิลฟอร์ดมีได้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและการ สอน หากแต่มุ่งที่จะอธิบายถึงลักษณะเขาวนปัญญาของมนุษย์ แต่ก็ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและ การสอนสำหรับเด็กปัญญาเลิศอย่างกว้างขวาง รูปแบบของกิลฟอร์ดจะใช้ได้ดีกับรูปแบบของ บรูเนอร์ ทาบา เรนชูลี ปาร์น และเทรฟิงเกอร์

เป้าหมาย	ข้อเสนอแนะในการปรับใช้รูปแบบของกิลฟอร์ด	รูปแบบอื่นที่นำมา บูรณาการ
- จัดเนื้อหาวิชาตามความคิด รวบรวม (Basic Concepts) และแนวคิดนามธรรม (Abstract Generalization)	- ใช้รูปแบบของบรูเนอร์และทาบา - ใช้มิติของผลผลิตและการดัดแปลง (Transformation) ในการประเมิน เนื้อหาวิชา ความคิดรวบยอด	- บรูเนอร์ - ทาบา
- จัดประสบการณ์การสอน อย่างมีประสิทธิภาพ	- จัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับแนวคิดนามธรรมเพิ่มเติมจากการพัฒนา ความสามารถตามโครงสร้างเขาวนปัญญา	- บรูเนอร์ - ทาบา
- ให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าสำคัญ ที่สร้างสรรค์และกระบวนการ สร้างสรรค์	- ใช้รูปแบบของวิลเลียมส์ - สอนนักเรียนให้ทราบถึงโครงสร้างของเขาวนปัญญา และฝึกการนำไป ใช้	- วิลเลียมส์
- ครอบคลุมเนื้อหาหลัก สุดตรปกติ	- ใช้รูปแบบการสอนอื่นๆ ร่วม - ใช้โครงสร้างเขาวนปัญญาของกิลฟอร์ดในการวิเคราะห์ความสามารถ ของมนุษย์	- บลูม - บรูเนอร์ - ปาร์น - เรนชูลี - ทาบา - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
เป้าหมาย	ข้อเสนอแนะในการปรับใช้รูปแบบของกิลฟอร์ด	รูปแบบอื่นที่นำมา บูรณาการ
- จัดประสบการณ์ให้มีวิธีการ ค้นพบ	- ใช้รูปแบบอื่นร่วม - เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมจบ ควรให้ระบุว่าใช้ความสามารถใดบ้าง เช่น การคิดแบบอเนกนัย เอกนัย การดัดแปลง การนำไปใช้ ฯลฯ	- บรูเนอร์ - เรนชูลี - ทาบา - เทเลอร์

		- เทรฟฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- ในทุกกรณีที่เหมาะสมให้นักเรียนอธิบายเหตุผลและข้อมูลสนับสนุนเหตุผล	- เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลผลิตที่เป็นแบบเอกนัยหรือแบบประเมิน ควรให้นักเรียนอธิบายถึงเหตุผลที่ทำให้เป็นเช่นนั้น	- โคลเบอร์ก - ทาบา
- ให้นักเรียนได้เลือกหัวข้อเรื่องและวิธีการที่จะศึกษา	- ให้นักเรียนเลือกจากกิจกรรมพัฒนาความสามารถทางปัญญาที่ครูจัดให้ - ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดโปรแกรมการเรียนของตน	- บาร์น - เรนซูลลี - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- จัดสถานการณ์จำลองและปฏิบัติสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อพัฒนาความเป็นผู้นำและฝึกทักษะทางสังคม	- นำมิติพฤติกรรมมาสังเกตโครงสร้างของกลุ่ม และใช้ประเมินกระบวนการปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม	- โคลเบอร์ก - ทาบา
- ดำเนินการสอนอย่างรวดเร็ว	- ให้นักเรียนทำกิจกรรมตามลำพัง แล้วให้อภิปรายในกลุ่มว่าครูสอนเร็วช้าอย่างไร	- ทาบา
- ใช้วิธีสอนหลายๆ อย่าง	- ใช้วิธีสอนหลายๆ แบบ นอกเหนือจากแบบฝึกหัด โครงสร้างทางปัญญา	- โคลเบอร์ก - บาร์น - เรนซูลลี - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้พบปัญหาจริงๆ และได้เสนอผลงานต่อผู้ฟังผู้ชมจริงๆ	- หลังจากการประเมินของผู้ฟังผู้ชม จากครูและจากตนเองแล้ว ให้นักเรียนวิเคราะห์ว่าผลงานนั้นเกิดจากความสามารถทางปัญญาด้านใด และให้ศึกษาจุดเด่นและจุดด้อยของความสามารถทางปัญญา เพื่อหาทางปรับปรุงเพิ่มเติมต่อไป	- บรูเนออร์ - บาร์น - เรนซูลลี - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์

ตารางที่ ๓.๔ การบูรณาการรูปแบบการสอนของกิลฟอร์ด

๓. รูปแบบการเรียนการสอนของโคลเบอร์ก (อารี สัททหวิ ๒๕๔๐. ๒๐๐-๒๑๒ ; อ้างอิงจาก Maker. ๑๙๘๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*)

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก และรูปแบบยุทธวิธีการอภิปรายถึงปัญหาจริยธรรมนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะอธิบายพัฒนาการทางจริยธรรม และเพื่อยกระดับของจริยธรรม เนื่องจากการมีจุดมุ่งหมายที่จะยกระดับพฤติกรรมทางการใช้เหตุผล และการคิดทางจริยธรรมในระดับที่สูงขึ้น นักการศึกษาจึงได้นำรูปแบบของโคลเบอร์กมาใช้ในการสอน และพัฒนาหลักสูตรสำหรับเด็กปัญญาเลิศ รูปแบบของโคลเบอร์กจะผสมผสานได้ดีกับรูปแบบของ ทาบา เรนซูลี เทรฟฟิงเกอร์ และปาร์น

หลักสูตรสำหรับเด็กปัญญาเลิศ รูปแบบของโคลเบอร์กผสมผสานกับรูปแบบของทาบา เรนซูลี เทรฟฟิงเกอร์ และปาร์น

เป้าหมาย	ข้อเสนอแนะในการปรับใช้รูปแบบของโคลเบอร์ก	รูปแบบอื่นที่นำมาบูรณาการ
- จัดสอนเนื้อหาที่เป็นนามธรรม	- เสนอเหตุการณ์ที่ขัดแย้ง ซึ่งต้องใช้ความคิดนามธรรม	- บลูม - บรูเนอร์ - กิลฟอร์ด - ทาบา
- จัดเนื้อหาที่มีแนวคิดที่ยากลึกซึ้งในวิชาต่างๆ	- เสนอเหตุการณ์ขัดแย้งที่ต้องใช้ความคิดใคร่ครวญซึ่ง - เสนอเหตุการณ์ขัดแย้งที่จะต้องใช้ความรู้จากสาขาวิชาหลายสาขา	- บลูม - บรูเนอร์ - กิลฟอร์ด - ทาบา
- จัดประสบการณ์การสอนอย่างมีประสิทธิภาพ	- เลือกเหตุการณ์ขัดแย้งที่แสดงประเด็นปัญหาชัดเจน	- บรูเนอร์ - ทาบา
- ให้นักเรียนศึกษาบุคคลสำคัญที่สร้างสรรค์และกระบวนการสร้างสรรค์	- เสนอสถานการณ์ขัดแย้งทางจริยธรรมของบุคคลสำคัญ - ให้นักเรียนเปรียบเทียบการตัดสินใจของบุคคลสำคัญกับการตัดสินใจของนักเรียน	- วิลเลียมส์
- ครอบคลุมเนื้อหาหลักสูตร	- เสนอเหตุการณ์ขัดแย้งทางจริยธรรม	- บลูม - บรูเนอร์ - ปาร์น - เรนซูลี - ทาบา - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์

เป้าหมาย	ข้อเสนอแนะในการปรับใช้รูปแบบของโคลเบอร์ก	รูปแบบอื่นที่นำมาบูรณาการ
- จัดประสบการณ์ให้มีการค้นพบ	- เสนอเหตุการณ์ขัดแย้งที่ผู้อื่นประสบ ให้เปรียบเทียบการตัดสินใจแก้ปัญหาของนักเรียนกับผู้อื่น	- บรูเนอร์ - เรนซูลี - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- ในทุกกรณีที่เหมาะสมให้นักเรียนอธิบายเหตุผลของคำตอบและข้อมูลที่เป็นเหตุผล	- ถาม “ทำไม” หลังจากการพัฒนาจริยธรรมขั้นที่สองเป็นต้นไป	- ทาบ
- ให้ออกโอกาสเลือกหัวข้อเรื่องและวิธีการศึกษา	- ให้นักเรียนเลือกหัวข้อปัญหาจริยธรรมที่จะนำมาอภิปราย	- ปาร์น - เรนซูลี - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- ดำเนินการสอนอย่างรวดเร็ว	- หลังจากขั้นพัฒนาจริยธรรมขั้นที่สองแล้ว จึงใช้เวลาสอนให้นานขึ้น	- ทาบ
- จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้พบปัญหาจริง	- ส่งเสริมให้นักเรียนมีผลงานจากการอภิปรายทางจริยธรรมในการแก้ปัญหาในสถานการณ์จริง	- บรูเนอร์ - ปาร์น - เรนซูลี - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์
- จัดสถานการณ์ให้ผลงานของนักเรียนได้เสนอต่อผู้ฟังผู้ชม	- ให้นักเรียนเสนอผลงานต่อผู้ฟังผู้ชมภายนอก	- ปาร์น - เรนซูลี
- จัดสถานการณ์ให้ผลงานของนักเรียนได้รับการประเมินอย่างเหมาะสม และฝึกทักษะในการประเมินตนเองให้แก่นักเรียน	- ส่งเสริมให้นักเรียนประเมินผลงานของตนเอง - ส่งเสริมให้ผลงานของนักเรียนได้รับการประเมินจากเพื่อน และบุคคลภายนอก	- กิลฟอร์ด - ปาร์น - เรนซูลี - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์
- ส่งเสริมให้นักเรียนปรับปรุงเปลี่ยนแปลงผลงานแทนที่จะให้เป็นการสรุปของข้อมูลธรรมดา	- ส่งเสริมให้นักเรียนปรับปรุงพัฒนาผลงานจากการอภิปรายปัญหาจริยธรรม เช่น จัดทำบทความ หรือความเรียงเกี่ยวกับปัญหาจริยธรรมอันเป็นผลจากการวิจัยหรือสำรวจเจตคติเชิงจริยธรรมต่อสภาพปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง	- บลูม - บรูเนอร์ - กิลฟอร์ด - ปาร์น - เรนซูลี - ทาบ - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์

ตารางที่ ๓.๕ การบูรณาการรูปแบบของโคลเบอร์ก

๔. รูปแบบการสอนของคราธวอล (อารี สัมหลวี ๒๕๔๐, ๒๑๓-๒๑๖ ; อ้างอิงจาก Maker.

๑๕๘๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*)

รูปแบบการจัดประเภทการเรียนรู้ของคราธวอล (Krathwohl's Taxonomy) ก็เช่นเดียวกับของบลูม คือ มีได้มุ่งหมายเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร หรือการสอนเด็กปัญญาเลิศ หากแต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ในการสื่อสารในวงการศึกษาระดับชั้นต่างๆ ของพฤติกรรมการเรียนรู้ แต่เนื่องจากมีระดับขั้นของพฤติกรรมการเรียนรู้ชัดเจน นักการศึกษาจึงได้นำมาใช้ในการสอนเด็กปัญญาเลิศ รูปแบบของคราธวอลจะใช้ได้ดีกับรูปแบบของบลูม บรูเนออร์ ทาบา เรนซูลีและปาร์น

เป้าหมาย	ข้อเสนอแนะในการปรับใช้แบบของคราธวอล	รูปแบบอื่นที่นำมาบูรณาการ
- จัดเนื้อหาวิชาในเรื่องที่เป็นนามธรรม	- พัฒนาแนวคิดนามธรรมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านจิตพิสัยและค่านิยม	- บลูม - บรูเนออร์ - กิลฟอร์ด - โคลเบอร์ค - ทาบา
- จัดแนวคิดที่ลึกซึ้งในเนื้อหาวิชาต่างๆ	- พัฒนาแนวคิดนามธรรมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมด้านจิตพิสัยและค่านิยม	- บลูม - บรูเนออร์ - กิลฟอร์ด - โคลเบอร์ค - ทาบา
- จัดเนื้อหาของความคิดรวบยอดและแนวคิดนามธรรม	- จัดเนื้อหาและกิจกรรมเกี่ยวกับความคิดรวบยอดและแนวคิดนามธรรม	- บรูเนออร์ - ทาบา
- จัดประสบการณ์สอนให้มีประสิทธิภาพ	- ตั้งต้นกิจกรรมในระดับขั้นการเห็นคุณค่า (Valuing Level)	- บรูเนออร์ - ทาบา
- ให้นักเรียนศึกษามุคผลสำคัญที่มีความสร้างสรรค์และกระบวนการสร้างสรรค์	- ศึกษาพัฒนาการทางจิตพิสัยของบุคคลสำคัญที่สร้างสรรค์ - ให้นักเรียนใช้ระดับขั้นของคราธวอลในการศึกษาชีวิตของบุคคลสำคัญเหล่านั้น	- วิลเลียมส์
- ครอบคลุมเนื้อหาที่นอกเหนือจากหลักสูตรปกติ	- ให้นักเรียนใช้ระดับขั้นของพฤติกรรมทางจิตพิสัยในการศึกษาสำรวจเพิ่มเติม	- บลูม - บรูเนออร์ - ปาร์น - เรนซูลี - ทาบา - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์

เป้าหมาย	ข้อเสนอแนะในการปรับใช้แบบของคราโวล	รูปแบบอื่นที่นำมาบูรณาการ
- จัดกิจกรรมและคำถามที่เป็นแบบปลายเปิด	- ตั้งคำถามปลายเปิดในการศึกษาพฤติกรรมจิตพิสัยทุกระดับ - จัดกิจกรรมที่เป็นปลายเปิดในทุกระดับของพฤติกรรมจิตพิสัย	- บรูเนอร์ - กิลฟอร์ด - โคลเบอร์ก - ปาร์น - เรนชูลี - ทาบา - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- จัดประสบการณ์ให้มีการค้นพบ	- ตั้งต้นกิจกรรมที่ระดับการเห็นคุณค่า (Valuing Level) - สอนให้นักเรียนมีโครงสร้างในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	- บรูเนอร์ - เรนชูลี - ทาบา - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- ในทุกกรณีที่เหมาะสมให้นักเรียนอธิบายเหตุผลของคำตอบและข้อมูลของเหตุผล	- ถาม “ทำไม” ในทุกระดับขั้นของพฤติกรรมจิตพิสัย ยกเว้นขั้นที่หนึ่ง	- โคลเบอร์ก - ทาบา
- ให้นักเรียนได้เลือกหัวข้อเรื่องและวิธีการเรียน	- จัดกิจกรรมการเรียนหลายๆ อย่างในทุกระดับขั้นของพฤติกรรมจิตพิสัย และให้นักเรียนเลือก	- ปาร์น - เรนชูลี - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์
- จัดสถานการณ์จำลองเพื่อให้มีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มอันจะฝึกความเป็นผู้นำและทักษะทางสังคมให้แก่ นักเรียน	- ใช้ประเภทระดับขั้นของพฤติกรรมในการจัดกิจกรรมกลุ่ม - ใช้ระดับขั้นของพฤติกรรมในการสังเกตปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม	- โคลเบอร์ก - ทาบา
- ดำเนินการสอนอย่างรวดเร็ว	- ในระดับขั้นต้นๆ ของพฤติกรรมครูควรสอนอย่างรวดเร็ว และใช้เวลานานขึ้นในระดับขั้นที่สูง	- ทาบา
- ใช้วิธีการสอนหลายๆ แบบ	- จัดกิจกรรมการสอนหลายๆ แบบในแต่ละขั้นของพฤติกรรมจิตพิสัย	- กิลฟอร์ด - โคลเบอร์ก - ปาร์น - เรนชูลี - เทเลอร์ - เทรฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์

เป้าหมาย	ข้อเสนอแนะในการปรับใช้แบบของคราธวอล	รูปแบบอื่นที่นำมาบูรณาการ
- จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้พบปัญหาจริงๆ	- สอนระดับขั้นของพฤติกรรมจิตพิสัยที่จะนำไปใช้ในการวิเคราะห์ปัญหา และศึกษาแนวคิดของระดับนั้นๆ	- บรูเนอร์ - ปาร์น - เรนชูลี - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์
- จัดสถานการณ์ให้นักเรียนเสนอผลงานต่อผู้ฟังผู้ชมจริงๆ	- สอนระดับขั้นของพฤติกรรมจิตพิสัยเพื่อเป็นรูปแบบให้นักเรียนประเมินผลงานของตนต่อผู้ฟังผู้ชมทั่วไป - ส่งเสริมให้นักเรียนเสนอผลงานในระดับขั้นคุณลักษณะพิเศษเฉพาะ (Characterization Level)	- ปาร์น - เรนชูลี
- จัดสถานการณ์ให้ผลงานของนักเรียนได้รับการประเมินอย่างเหมาะสมและฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการประเมินตนเอง	- สอนระดับขั้นของพฤติกรรมจิตพิสัยที่จะเป็นแนวทางในการประเมินผลงานและตนเอง	- กิลฟอร์ด - ปาร์น - เรนชูลี - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์
- ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาผลงานที่เป็นการเปลี่ยนแปลงสร้างรูปแบบใหม่มากกว่าจะเป็นแต่เพียงการสรุปข้อมูล	- ส่งเสริมให้นักเรียนผลิตผลงานที่อยู่ในระดับขั้นคุณลักษณะพิเศษเฉพาะ (Characterization Level) หรือระดับจัดหมวดหมู่ระบบค่านิยม (Organization Level)	- บลูม - บรูเนอร์ - กิลฟอร์ด - ปาร์น - เรนชูลี - ทาบา - เทเลอร์ - เทรฟฟิงเกอร์ - วิลเลียมส์

ตารางที่ ๓.๖ รูปแบบบูรณาการของคราธวอล

สรุปกิจกรรมการสอนตามรูปแบบบูรณาการ ที่นำมาใช้ในการจัดหลักสูตรผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา (อารี สันทรวี ๒๕๔๐. ๒๓๒-๒๓๓ ; อ้างอิงจาก Maker. ๑๙๙๒. *Teaching Models in Education of the Gifted.*)

ความต้องการของนักเรียน	กิจกรรมการเรียน	รูปแบบ	วิชา
- การปลูกฝังความใฝ่รู้ (Natural Curiosity)	หน่วยการเรียนรู้ – สอนเรื่องต่อไปนี้ เป็นหน่วย : วัฒนธรรม โบราณคดี มานุษยวิทยา การละคร การถ่ายภาพ สถาปัตยกรรม ศิลปกรรม เคมี่ ไฟฟ้า ดาราศาสตร์ อาชีพ	- บรูเนอร์ - เรนชูลี - ทาบา	

ความต้องการของนักเรียน	กิจกรรมการเรียนรู้	รูปแบบ	วิชา
- พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ วิจัย (Critical Thinking Skills)	หน่วยการเรียนรู้ – แต่ละหน่วยจะมีการฝึกคิดระดับสูง กิจกรรมการเรียนรู้ - การใช้ทักษะการคิดเชิงอนุมาน เกมลับสมอง เรื่องลึกลับ การอภิปราย	- บลูม - เอนนิส - ปาร์น - ทาบา	- คณิตศาสตร์ - การอ่าน - ภาษา
- พัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ	หน่วยการเรียนรู้ - ทักษะและเทคนิคของความเป็นผู้นำ กิจกรรมการเรียนรู้ - การแสดงบทบาทภาษา ท่าทาง การแก้ปัญหาแบบสร้างสรรค์ การระดมพลังสมอง ทดลองสอน	- โคลเบอร์ค - ปาร์น - ไชมอน - ทาบา	- ภาษา
- พัฒนาทักษะในการพึ่งตนเอง	หน่วยการเรียนรู้ - ทักษะในการวิจัยหาจุดมุ่งหมาย ทักษะการใช้ห้องสมุด ทักษะการใช้แหล่งวิชาในชุมชน ทักษะการทดลองทางวิทยาศาสตร์ กิจกรรมการเรียนรู้ - การตั้งจุดมุ่งหมาย การทำแผนงานระยะยาว การประเมินผลงานของตนเอง การใช้ผลงานวิจัย การทำโครงการวิจัย การระดมพลังสมอง	- ปาร์น - เรนชูลี - ทาบา	- ทักษะการใช้ห้องสมุด - ทักษะในการวิจัย - การเขียน - ภาษา
- พัฒนาทักษะด้านจิตพิสัย	กิจกรรมการเรียนรู้ - การทำความเข้าใจเรื่องค่านิยม (Value Clarification) อภิปรายถึงปัญหาจริยธรรม กิจกรรมกับนักแนะแนว	- ไชมอน - ทาบา	- ภาษา
- พัฒนาการแสดงออก	หน่วยการเรียนรู้ – เทคนิคการแสดงออก อาชีพต่างๆ กิจกรรมการเรียนรู้ - ละคร ละครใบ้ การเขียนแบบสร้างสรรค์ บทกวี การถ่ายภาพ ศิลปะ ภาษาท่าทาง	- เรนชูลี - ทาบา	- ศิลปะ - การเขียน
- พัฒนาการคิดแบบสร้างสรรค์	หน่วยการเรียนรู้ – การเรียนทุกหน่วยจะต้องมีการคิดแบบสร้างสรรค์ กิจกรรมการเรียนรู้ - การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ การระดมพลังสมอง เกมรด่วนจินตนาการ เกมผืนpiegel แฟนตาซี การคิดแบบให้เห็นภาพ ฯลฯ	- บลูม - เอนนิส - ปาร์น - ทาบา	- คณิตศาสตร์ - ศิลปะ - ภาษา

ตาราง ๓.๗. สรุปกิจกรรมการสอนตามรูปแบบบูรณาการ

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการสอนตามรูปแบบบูรณาการ เป็นรูปแบบที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์ และคือรูปแบบที่ผู้วิจัยจะใช้ในการออกแบบหลักสูตรผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษาที่จะใช้ในการพัฒนาโครงการนำร่องดังรายละเอียดใน ๓.๕

๓.๗ ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทาง และเด็กในห้องเรียนปกติ

หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จะต้องไม่มีลักษณะ “เหมือนกัน เป็นส่วนมาก หรือแตกต่างเพียงแต่งานที่ทำหลังจากการเรียนในห้องเรียนปกติ” แต่ควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

- การสอนเร่งหรือสอนเนื้อหาที่ก้าวหน้า / ลึกซึ้ง
- เนื้อหาซับซ้อนต้องใช้ความสามารถในระดับสูงกว่า
- แนะนำเนื้อหาล่วงหน้ากว่าที่มีในหลักสูตร
- เด็กเป็นคนเลือกเนื้อหาตามที่สนใจ
- ทำงานเกี่ยวกับความคิดเชิงนามธรรมในเนื้อหาสาขาใดสาขาหนึ่ง
- ระดับของแหล่งวิทยาการ
- ชนิดของแหล่งวิทยาการที่มี
- เวลาที่ใช้ในการเรียนยาวนานเหมาะสม
- มีสิ่งแปลกใหม่ หรือริเริ่มสร้างสรรค์
- จำได้ว่าเด็กสามารถเรียนรู้สิ่งที่เป็นนามธรรมได้เร็วกว่า
- สามารถถ่ายโยงการเรียนรู้ไปยังด้านอื่นๆ ที่ทำยากกว่า
- พัฒนาความคิดขั้นสูง
- มีการทำวิจัยตามลำพัง / การทำวิจัยโดยอิสระ

ศรียา นิยมธรรม (๒๕๓๕ : ไม่มีเลขหน้า) ได้เน้นถึงความแตกต่างของช่วงความสามารถของเด็กกลุ่มนี้กับเด็กกลุ่มปกติ และเสนอแนะลักษณะของกิจกรรมที่สมควรนำมาใช้ในการพัฒนา ดังนี้

การทำวิจัยและการทดลองเดี่ยว	โดยคำแนะนำที่เหมาะสม เด็กปัญญาเลิศ / เด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางส่วนมากจะสามารถทำงานวิจัยได้ด้วยตนเอง ควรกระตุ้นให้เด็กเหล่านี้หาคำตอบหรือผลลัพธ์ในหลายๆ ทาง จัดหาโอกาสสำหรับให้เด็กได้ทดลอง หาคำตอบแบบปลายเปิดได้ด้วยตนเอง
การอ่านและการเขียนรายบุคคล	เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางส่วนมากจะเรียนรู้ได้เร็วกว่าจากการอ่าน เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กอื่นๆ ส่วนมากเด็กเหล่านี้จะได้อ่านตามอัตราเร็วของตนเอง หลายๆ คนก็มีความสามารถพิเศษในการแสดงออก เด็กเหล่านี้ควรได้รับโอกาสให้เขียนตามแนวและวิชาที่เขาถนัดอย่างเสรี

การอภิปรายและการโต้แย้ง	<p>เนื่องจากเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางมักมีคำถาม หรือข้อสงสัยและจะถามมากกว่าเด็กอื่นๆ เด็กเหล่านี้จึงได้เรียนรู้อย่างรวดเร็วจากการได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น จากเรื่องง่ายๆ ไปจนถึงเรื่องยากๆ สลับซับซ้อนในแง่ต่างๆ การโต้แย้งทำให้เด็กตรวจสอบความคิดจากหลายแง่หลายมุม และจากการตีความหมายหลายรูปแบบ</p>
การแสวงหาและการแก้ปัญหา	<p>ต้องเน้นให้เด็กปัญญาเลิศหรือเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางมองหาปัญหา บ่อยครั้งที่เด็กแก้ปัญหาได้แล้ว สิ่งนั้นก็มักเป็นปัญหาอีกต่อไป เด็กจึงจำเป็นต้องมองหาปัญหาใหม่ๆ ด้วย</p>
การเล่นบทบาทสมมติ	<p>สิ่งที่ท้าทายเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางประการหนึ่ง ก็คือ การได้แสดงออก และการคิดลักษณะท่าทางของบุคคล สัตว์ในสถานการณ์ต่างๆ หรือแสดงบทบาทสมมตินั้น</p>
การทำงานกลุ่ม	<p>ในขณะที่เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางหลายคนสามารถทำงานได้ดี และประสบความสำเร็จจากการทำงานตามลำพัง เด็กเหล่านี้ควรมีโอกาสที่จะได้เรียนรู้จากการทดลอง การวิจัย และทำโครงการเป็นกลุ่ม อาจเป็นกลุ่มเล็กหรือกลุ่มใหญ่ก็ได้แล้วแต่กรณี</p>
การศึกษานอกสถานที่ (Field Trips)	<p>เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางเรียนรู้ได้มากกว่าเด็กอื่นๆ จากการได้ไปศึกษานอกสถานที่ เด็กเหล่านี้ต้องการได้รู้ได้เห็น และตั้งคำถามในสิ่งต่างๆ การจัดการศึกษานอกสถานที่จึงควรเน้นไว้ว่าจะมี “ผู้เชี่ยวชาญ” อยู่ในมือพร้อมที่จะตอบข้อสงสัยได้</p>
ผู้เชี่ยวชาญภายนอก (Outside “Experts”)	<p>ในบางครั้งความเชี่ยวชาญทางการสอนอาจเป็นเรื่องสำคัญรองจากความเชี่ยวชาญด้านเนื้อหา เมื่อมีวิทยากรจากภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางนั้นมักมีความสนใจที่ยาวนานกว่า มีคำศัพท์กว้างขวางกว่า มีความรู้ทั่วไปมากกว่า และยังเกี่ยวข้องกับผู้ใหญ่ได้ดีกว่าเด็กอื่นๆ การจุดความสนใจและทักษะการสอนของผู้เชี่ยวชาญ จึงกลายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญน้อยกว่า</p>
อนาคต / ความคิด (Future / Speculation)	<p>เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางมักแสดงความสนใจ และใส่ใจในเรื่องเกี่ยวกับอนาคต การนำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งกระตุ้นให้เด็กได้ใช้ความคิด การประเมินผล และการคาดคะเนหรือการทำนายเป็นสิ่งที่พึงกระทำ</p>
การบูรณาการเนื้อหาในด้านต่างๆ (Integration of Content Areas)	<p>เด็กนักเรียนมีความสามารถในการรวมเอาวิชาต่างๆ มาประมวลเข้าด้วยกัน จึงไม่ต้องกลัวในเรื่องที่เด็กจะมองเห็นความสัมพันธ์ของวิชาการต่างๆ และนำมาบูรณาการ</p>

ทักษะพื้นฐาน (Basic Skills)	เนื่องจากเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางมักจะเรียนรู้ได้เร็ว ครูจึงจำเป็นต้องดูแลอย่างสม่ำเสมอที่จะไม่มองข้ามทักษะพื้นฐานๆ ของเด็ก
--------------------------------	---

๓.๘ การประเมินความสำเร็จของโครงการ

การประเมินความสำเร็จของผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษานั้นแยกออกเป็น

การประเมินผู้เรียน และ

การประเมินโครงการ

การประเมินผู้เรียน นั้น โดยทั่วไปจะวัดจากจุดประสงค์ของโปรแกรมการพัฒนาและความสำเร็จของผู้เรียน วิธีการวัด อาจทำได้โดยการใช้การเปรียบเทียบข้อมูล ก่อนและหลังการพัฒนา โดยเก็บข้อมูลเบื้องต้น (baseline data) ในตอนต้นที่ทำการคัดเลือกและสร้าง ประวัติความสามารถของผู้เรียน (Student's Profile) เอาไว้ โดยมีคะแนน Pre test) แบบบันทึกการสัมภาษณ์ (checklist) การสังเกต (Observations)และการบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียนเพื่อนำมาพัฒนาการในด้านต่างๆ และแม้แต่แบบการสำรวจโดยครู พ่อแม่ เพื่อน หากบันทึกผลการสำรวจระยะต้น แล้วนำมาเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในครั้งต่อไป ก็จะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จของการพัฒนาได้เป็นอย่างดี แต่ที่จะต้องไม่ลืม คือแบบประเมินตนเองของผู้มีความสามารถพิเศษเอง ทั้งในการประเมินความสามารถ และในการประเมินว่าโครงการที่เขาได้รับสนองตอบความต้องการของเขาหรือไม่เพียงใด

โดยทั่วไปแล้วแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินโครงการคือ

๑. คะแนนก่อน และหลังเข้าโปรแกรมในด้านที่เน้น

๒. แบบสอบถามครูที่เกี่ยวข้องในโปรแกรม

๓. แบบสอบถามผู้ปกครอง

๔. แบบประเมินเด็ก (ประเมินตนเอง ประเมินโดยเพื่อน)

๕. เครื่องมืออื่นๆ ที่ออกแบบเพื่อตอบคำถามว่าโครงการนี้บรรลุเป้าหมาย

หรือไม่

แบบทดสอบวัดความถนัด

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์

แบบวัดเชาวน์ปัญญา (I.Q.)

การเสนอชื่อของผู้ปกครองและครู

แบบทดสอบวุฒิภาวะทางบุคลิกภาพ

การสัมภาษณ์

ส่วนการประเมินโครงการนั้น อาจทำได้โดยการประเมินผลกระทบ สำหรับโครงการ ระยะสั้นที่ไม่เกินเดือน

๓.๕ ตัวอย่างการจัดโปรแกรมในโรงเรียนมัธยมที่รัฐวิกตอเรีย ออสเตรเลีย

การจัดโปรแกรมในโรงเรียนมัธยมที่รัฐวิกตอเรีย ออสเตรเลีย ประกอบด้วย โปรแกรม ดังต่อไปนี้

๑. โปรแกรมที่จัดเวลาเฉพาะลงในตารางสอน (Monbulk High School)
๒. โปรแกรมที่ดึงเด็กออกมาจากชั้นเรียนปกติสัปดาห์ละครั้ง (Maroondah High School)
๓. กลุ่มผสม
๔. โปรแกรมการสอนแบบเร่งรัด (The University High School)

๑. โปรแกรมที่จัดเวลาเฉพาะลงในตารางสอน (Monbulk High School)

ผู้ประสานงาน : Neid Edwards โทร. (๐๓) ๙๕๖ - ๖๒๐๘

โปรแกรม “คิดอีกที” ได้จัดขึ้นสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษเฉพาะทางอายุ ๙ - ๑๐ ขวบ โดยจัดลงในตารางสอนสัปดาห์ละ ๔ ชั่วโมง คณะทำงานคนหนึ่งเป็นผู้สอน โดยมีสิทธิจะเชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขามาช่วยได้

จุดมุ่งหมายของโครงการ “คิดอีกที” มุ่งจะเตรียมเด็กในการทำวิจัยที่จะมีสอนใน เทอม ๓ ซึ่งเด็กแต่ละคนจะได้ทำงานร่วมกับอาจารย์ที่เชี่ยวชาญในสาขาที่นักเรียนสนใจเลือก

๒. โปรแกรมที่ดึงเด็กออกมาจากชั้นเรียนปกติสัปดาห์ละครั้ง (Maroondah High School)

ผู้ประสานงาน : Randall Prior โทร. (๐๓) ๘๗๐ - ๔๕๕๑

โปรแกรมสอนเสริมที่ดึงเด็กจากชั้นเรียนปกติสัปดาห์ละครั้งนี้ จะใช้เวลาครึ่งวัน หรือเต็มวัน เด็กจะต้องมาเข้าเรียนอย่างน้อย ๑ เทอม โดยมาสัปดาห์ละครั้ง ส่วนวันที่มาเรียนก็จะเปลี่ยนไปตามลำดับ เพื่อไม่ให้นักเรียนต้องขาดเรียนในชั้นเรียนปกติวันเดียวกันตลอด มีอาสาสมัครจะทำงานร่วมกับผู้ประสานงานในการดำเนินการสอน

เป้าหมายเพื่อดึงเด็กที่เก่งในเนื้อหาวิชาการมากกว่าในชั้นปกติได้มาเรียนรู้เนื้อหานอกหลักสูตรและอุปกรณ์การสอนก็จะครอบคลุมถึงสิ่งที่อยู่นอกเหนือวิชาที่เรียนในชั้นปกติ

๓. กลุ่มผสม

กลุ่มผสมนี้จะมีโรงเรียน ๕ - ๘ โรงเรียนมารวมกลุ่มทำงานโดยเลือกเด็กเก่งในชั้น และอายุต่างกันมาทำการสอน โดยแบ่งกลุ่มหลายรูปแบบ ทั้งนี้โรงเรียนที่ร่วมโครงการนั้นจะต้อง

- ๑) อนุญาตให้นักเรียนออกมาจากชั้นเรียนปกติสัปดาห์ละครั้งวัน เพื่อมาทำกิจกรรมเสริม หรือมาเข้าเรียนเพิ่มพูนความรู้
- ๒) เด็กจะต้องมาร่วมเรียน หรือร่วมทำกิจกรรมเป็นเวลา ๕ - ๖ สัปดาห์
- ๓) ครูจากโรงเรียนที่ร่วมโครงการและผู้เชี่ยวชาญภายนอกจะทำการสอน โรงเรียนที่อยู่ในกลุ่มจะต้องรับผิดชอบการสอน หรือการจัดโปรแกรมอย่างน้อย ๒ ครั้ง ต่อปี
- ๔) ระดับชั้นของเด็กที่มาร่วมโครงการ คือ เด็กมัธยมต้น มัธยมปลาย และอุดมศึกษา แต่ครั้งอาจเปิดรับแต่ละระดับ โดยใช้เวลาเรียนราว ๕ - ๖ สัปดาห์
- ๕) คณะกรรมการจัดโปรแกรมและตัวแทนของแต่ละโรงเรียน จะรับผิดชอบการบริหารงานโครงการโดยทั่วไปแต่ละโรงเรียน จะร่วมมือกันและช่วยกันออกค่าใช้จ่ายราว ๓๐ ดอลลาร์

เป้าหมายของการจัดแบบนี้ เพื่อช่วยให้เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เฉพาะทางได้มาพบปะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และได้พบกับผู้เชี่ยวชาญต่างๆ เป็นโปรแกรมที่เสริมกิจกรรมซึ่งโรงเรียนจัดอยู่ไม่ได้จัดแทนกิจกรรมใดๆ ของโรงเรียน

๔. โปรแกรมการสอนแบบเร่งรัด (The University High School)

โปรแกรมนี้อนุญาตให้เด็กที่ผ่านการคัดเลือก ๓๐ คน เรียนชั้นมัธยมภายในเวลา ๔ ปี ปีแรกนักเรียนจะเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ลาดิน ทักษะการวิจัย ข่าวสาร อนาคต การให้คำปรึกษา และมนุษยสัมพันธ์ แยกกันไป และเรียนศิลปะ / เกาะสลัก พลศึกษา และดนตรีอีก ๑ ครั้ง และจะเรียนการควบคุมตนเอง อีกอย่างน้อย ๓ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์

วิชาที่เรียนเหล่านี้จะช่วยพัฒนาทักษะและความรู้ในอัตราเร็วและระดับที่เหมาะสมกับความสามารถของเด็ก ความก้าวหน้าในการเรียน เนื้อหา จำนวนเวลาที่เด็กใช้ในการควบคุมตนเองจะเพิ่มขึ้น โปรแกรมนี้จะทำให้ประสบการณ์การศึกษากว้างขึ้นเท่ากับการใช้เวลาสั้นลง เด็กที่ได้รับการคัดเลือกจะต้องผ่านการทำแบบทดสอบต่างๆ ได้แก่

แบบทดสอบวัดความถนัด

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์

แบบวัดเชาวน์ปัญญา (I.Q.)

การเสนอชื่อของผู้ปกครองและครู

แบบทดสอบวุฒิภาวะทางบุคลิกภาพ

การสัมภาษณ์

เด็ก ๓๐ คน จะถูกคัดเลือกเข้าโปรแกรมทุกๆ ๔ ปี

บทที่ ๔ โครงการนำร่อง
การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษา
สำหรับ
เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ
ในระดับประถมศึกษา

โครงการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในภาษาไทยในระดับประถมศึกษานี้ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในระบบโรงเรียนประถมศึกษาใน ๗ สาขาวิชา คือ ๑) คณิตศาสตร์ ๒) ทักษะการคิด ๓) ภาษาไทย ๔) ภาษาอังกฤษ ๕) ดนตรี ๖) ศิลปะ และ ๗) จิตวิทยาแนะแนว โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- ๑) เพื่อศึกษาระบบบริหารและการจัดการการศึกษาของสถานศึกษาที่เอื้อต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทย (ดูรายละเอียดในเอกสารหมายเลข ๓)
- ๒) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหาและพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาไทย (ดูรายละเอียดในเอกสารหมายเลข ๓)
- ๓) เพื่อสร้างและพัฒนา คู่มือ เอกสาร สื่อ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษ และ (ดูรายละเอียดใน เอกสารหมายเลข ๑ (รายงานการวิจัยการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้มีความสามารถทางภาษาไทย เอกสารหมายเลข ๒ (คู่มือครู) และ เอกสารหมายเลข ๔ (หลักสูตร สื่อการสอน และอุปกรณ์)
- ๔) เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปเผยแพร่ให้เกิดการดำเนินงาน การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยอย่างกว้างขวาง

โดยได้เลือกทำการวิจัย ณ โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตบางเขน กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นโรงเรียนหนึ่งใน ๔ โรงเรียนที่ได้เข้าร่วมโครงการของศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยคณะกรรมการได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่าเป็นโรงเรียนที่มีความพร้อมในด้านนโยบายของผู้บริหาร มีการเตรียมความพร้อมของ

บุคลากร กล่าวคือได้ส่งครูผู้สอนในโครงการและครูทั้งโรงเรียนที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับประถมศึกษา (๕ คน) เข้าอบรมกระบวนการ เนื้อหา วิธีการ ตลอดจนกระบวนการวัดและประเมินผล และที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ การสนับสนุนทั้งทางด้านการบริหาร งบประมาณ และทัศนคติอันเนื่องมาจากความเชื่อจากประสบการณ์ของโรงเรียนเองว่ามีเด็ก “เก่ง” จำนวนมากที่ไม่สามารถเข้าเรียนในชั้นเรียนปกติ และรูปแบบการจัดการศึกษาปกติของโรงเรียนตามลำพัง ไม่เพียงพอต่อการพัฒนาเด็กกลุ่มนี้ นอกจากนี้เรายังพบว่า ครูที่เข้าร่วมโครงการมีความรู้ ความสามารถและมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

๔.๑ ประชากรและ กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ - โรงเรียนไพฑูริคศึกษาจำนวน ๕๒๗ คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่ผ่านการคัดเลือกกว่ามีความสามารถพิเศษสูงกว่านักเรียนคนอื่นๆ

ด้วยกระบวนการใน ๔.๒ จำนวน ๑๖ คน หรือ ๓ % ของประชากร

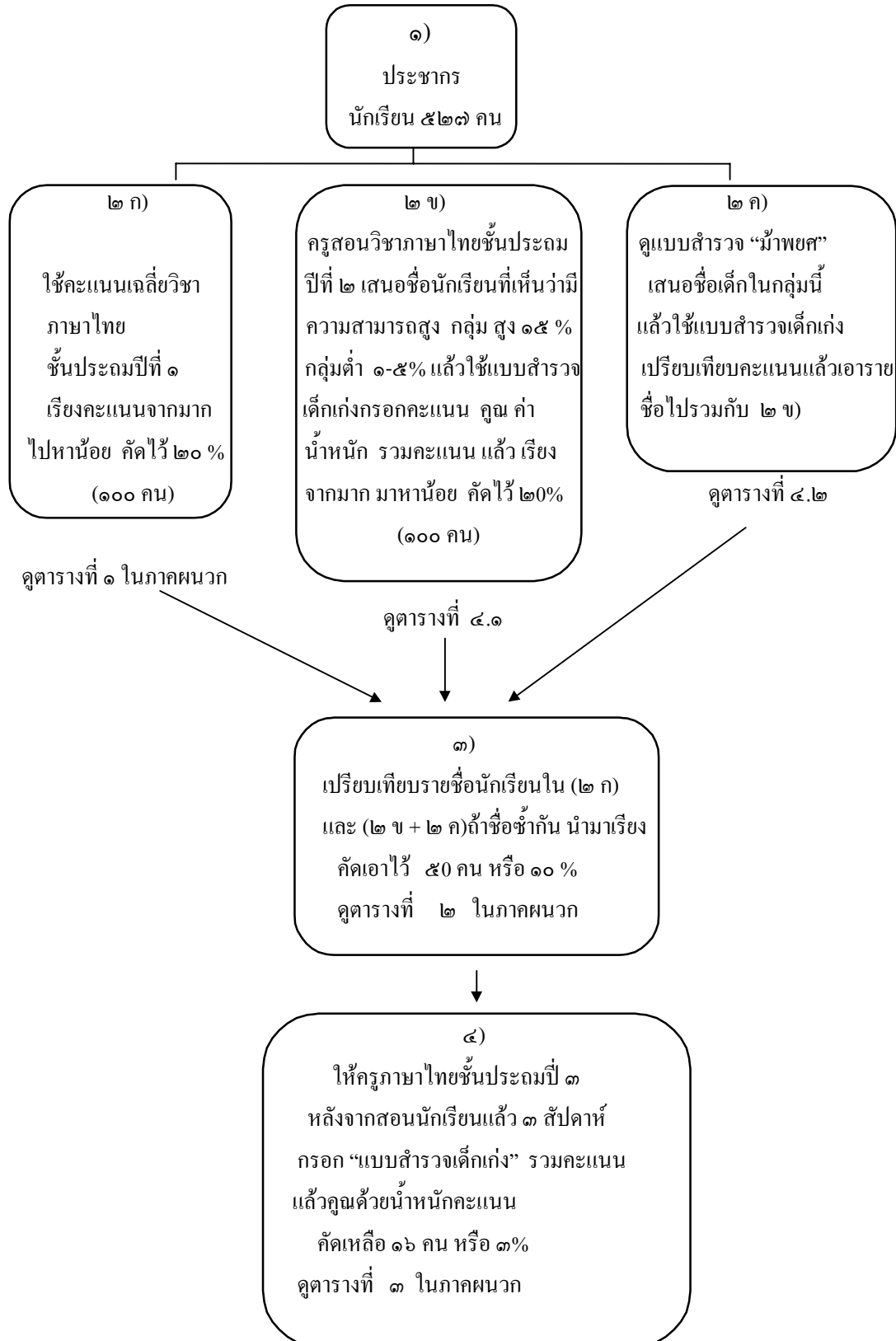
๔.๒ การเสาะหาและการคัดสรร

นิยาม ความสามารถพิเศษด้านภาษา หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพเหนือกว่าบุคคลอื่นในวัยเดียวกัน

ผู้ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษา จะเป็นผู้ที่มีความสนใจอย่างจริงจังและอย่างต่อเนื่องในเรื่องเกี่ยวกับภาษา มีทักษะในการอ่านและเขียน ฟัง พูด เหนือกว่าเด็กในวัยเดียวกันอย่างเด่นชัด สามารถจดจำในสิ่งที่ได้อ่านและได้ฟังอย่างแม่นยำและคงทน มีความสามารถในการใช้ความรู้ และทักษะพื้นฐานทางภาษาที่มีอยู่มาพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของตน ได้อย่างพลิกแพลง สร้างสรรค์ ลึกซึ้ง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตน

การเสาะหาและการคัดสรร ได้ใช้กระบวนการดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๔.๑ แสดงการเสาะหาและการคัดสรรผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย

การคัดเลือกเด็กเข้าโครงการ ด้วยวิธีการดังกล่าว ควรทำทุกปีทั้งโรงเรียน อย่างต่อเนื่อง เมื่อขึ้นชั้นประถมปีที่ - เพราะเด็กบางคนแสดงความสามารถอย่างชัดเจนตั้งแต่ยังเยาว์ ในขณะที่เด็กบางคนมาแสดงภายหลัง (Late bloomers) บางคนก็เก่งหลายทาง บางคนก็เก่งทางเดียว เราจึงควรให้การฟูมฟักแก่เด็กตั้งแต่วัยประถมศึกษาอันเป็นวัยที่สำคัญมากต่อการสร้างรากฐานขององค์ความรู้ต่อไปในอนาคต

ตารางที่ ๔.๒ แบบสำรวจเด็กเก่ง

ชื่อ..... โรงเรียน.....ชั้น.....อายุปี
 ชื่อครูหรือผู้กรอกแบบสำรวจ.....รู้จักเด็กมานาน.....ปี
 ในฐานะ วันที่กรอกแบบสำรวจ.....

ความสามารถพิเศษทางภาษา

* ในกรณี ที่ ไม่ทราบ หรือไม่มีข้อมูล ให้เว้นว่าง

ลักษณะความสามารถพิเศษทางภาษา	น้อยมาก	น้อย	มีบ้าง	มีมาก	มีตลอดเวลา
๑) ชอบอ่าน อ่านเกินวัย					
๒) ชอบเขียน เขียนได้ดี					
๓) ช่างเจรจา ช่างพูด					
๔) อธิบายได้ดี มีเหตุผล มีหลักเกณฑ์					
๕) รู้ศัพท์มาก สนใจเรื่องศัพท์ และความสัมพันธ์ ระหว่างคำศัพท์ ใช้ศัพท์สูง					
๖) ชอบเล่นกับภาษา เข้าคารม ชอบสร้างภาษาใหม่ๆขึ้นใช้					
๗) ความจำดี จำอะไรได้ยาวๆ					
๘) พบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง สร้างโอกาสให้กับตนเองในการใช้ภาษา					
๙) เจ้าบทเจ้ากลอน					
๑๐) ค้นพบกลยุทธ์ในการฝึกภาษา พัฒนากลยุทธ์ที่จะเข้าใจภาษาได้โดยไม่ต้องรู้ทุกคำ (เช่น กล้าเดา)					

๑๑) รู้เทคนิคต่างๆ ในการใช้ภาษาในการดำเนินการสนทนา					
๑๒) ใช้วิธีการเรียนรู้ที่หลากหลาย(เช่นเรียนจากครู วิดีโอ ทีวี)					
๑๓) สนใจหลักเกณฑ์ของภาษา จับหลักภาษาได้เร็ว					
๑๔) เรียนเก่ง เรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ได้คะแนนสูงในวิชาภาษาไทยหรืออังกฤษ					
๑๕) ช่างสังเกต มองเห็นมากกว่าคนอื่น รู้รายละเอียดลึกซึ้ง					
๑๖) มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา สร้างศัพท์ สำนวน แปลกๆ ขึ้นใช้เองได้					
๑๗) สามารถบรรยายความงาม อารมณ์ได้จับใจ					
๑๘) อยากรู้ อยากเห็น สนใจรอบด้าน หลากหลาย มีข้อมูลมากมาย เป็นชุมทรัพย์ทางความรู้					
๑๙) ชอบอะไรที่ซับซ้อน ทำทาย แปลกใหม่					
๒๐) เรียนรู้ที่จะอยู่กับการไม่รู้เรื่องหรือไม่เข้าใจทุกเรื่อง					
๒๑) ชอบอยู่กับผู้ใหญ่หรือเด็กที่อายุมากกว่า					
๒๒) มีอารมณ์ขัน ชอบความสนุกสนาน					
๒๓) มีความรู้สึกไวต่อคนอื่น และสิ่งแวดล้อม					
๒๔) มีภาวะผู้นำ มีความคิดเป็นของตัวเอง					
๒๕) แก้ปัญหาเป็น เจ้าความคิด					
๒๖) มีความมุ่งมั่น ต้องทำให้เสร็จ					
๒๗) สมารถดี					
๒๘) ทำได้ดี					
๒๙) ต้องการความสมบูรณ์แบบ					
๓๐) มีสายตากว้างไกล มองเห็นสิ่งต่างๆ ในภาพรวมได้					
รวมคะแนนในแต่ละแถว					
คูณด้วยน้ำหนักคะแนน	๑	๒	๓	๔	๕
รวมผลคูณในแต่ละแถว					
รวมทั้งหมด					

ตำรา ๒๕๔๒
ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อย่างไรก็ตาม ในโรงเรียนของท่านอาจจะมีเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ทางลบ ควรให้ครูสังเกตว่าเด็กคนใดมีลักษณะดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๔.๓
แบบสำรวจmäßพยศ

ชื่อ..... โรงเรียน..... ชั้น.....อายุปี
 ชื่อครูหรือผู้กรอกแบบสำรวจ.....รู้จักเด็กมานาน.....ปี
 ในฐานะ วันที่กรอกแบบสำรวจ.....

ความสามารถพิเศษทางภาษา

* ในกรณี ที่ ไม่ทราบ หรือไม่มีข้อมูล ให้เว้นว่าง

ลักษณะความสามารถพิเศษ ทางภาษา	น้อยมาก	น้อย	มีบ้าง	มีมาก	มีตลอด เวลา
๑) เบื้อง่าย เกลียดการฝึกแบบท่องจำ มักสร้างปัญหาทางวินัย					
๒) มุ่งมั่นจะทำแต่สิ่งที่ตนสนใจ ไม่รับผิดชอบงานอื่นที่ให้ทำ					
๓) ชอบเด่น มักจะทำให้เพื่อนร่วมชั้นหมั่นไส้					
๔) มักแย่งเพื่อนตอบ ไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นพูด ชอบพูดโพล่ง ไม่ดูกาลเทศะ					
๕) ไม่ชอบทำงานตามตารางสอน ถ้าสนใจ จะทำให้เสร็จ ไม่ยอมเลิกเมื่อหมดคาบแล้วต้องไปเรียนวิชาอื่น					
๖) รีบเร่ง ทำงานเร็ว แต่ไม่ประณีต เรียบร้อย					
๗) ราคายูที่จะต้องทำงานกับคนอื่น					
๘) กล้าที่จะค้านหรือโต้แย้งผู้ใหญ่ หรือ ก้าวร้าว ชอบท้าทาย ผู้มีอำนาจ หรือผู้ที่เหนือกว่า					
๙) ชอบแซว หรือแกล้งคนอื่น ชอบทำให้คนอื่นเป็นตัวตลก					
๑๐) ชอบยุ่งกับเรื่องของชาวบ้าน					
๑๑) ขี้โม้ หลงตัวเอง รู้สึกว่าคนอื่นโง่ หรือนำราคาญ					
๑๒) ไม่ค่อยมีเพื่อน ไม่ทำตามกติกา ชอบตั้งกติกาใหม่					
๑๓) คือเชื่อความคิดของตัวเอง					
คุณ น้ำหนักคะแนน	x 1	x 2	x 3	x 4	x 5
รวมคะแนน แต่ช่อง (คะแนน เต็ม = 66 คะแนน)					
รวมคะแนนทุกช่อง					
ลำดับที่					

ถ้าพบ ก็ควรให้ครูประจำวิชากรอก แบบสำรวจเด็กเก่ง หากคะแนนความสามารถทางภาษาอยู่ใน พิกัดที่สูงกว่าหรือพิกัดเดียวกันกับเด็กในโครงการ ก็ให้นำมาเข้าโครงการด้วย

๔.๓ ความแตกต่างระหว่างหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษากับ หลักสูตรปกติ

หลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยในระดับประถมศึกษาเป็นหลักสูตรเสริมที่ได้ออกแบบให้ครอบคลุมเนื้อหาทางด้านภาษาไทยตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประถมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีหลักการในการออกแบบดังนี้

- ๑) ภาษาเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ เป็นสิ่งจำเป็นในการแสวงหาความรู้ผ่านการ ฟัง และการอ่าน ตลอดจน การสื่อสาร และเป็นหน้าต่างที่แสดงออก ถึงความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการคิดวิเคราะห์ ขององค์ความรู้ที่มีผ่านทักษะพูดและเขียน
- ๒) เป็นหลักสูตรที่เน้นกระบวนการ ส่วนเนื้อหาทางภาษานั้น ให้ผู้สอนเปลี่ยนไป ได้ตามความเหมาะสมของสภาพท้องถิ่น และ ระดับความสามารถของผู้เรียน
- ๓) เป็นหลักสูตรที่ไม่อิงชั้นเรียน (ประถม ๓ ๔ ๕ ฯลฯ) แต่สามารถรองรับระดับ ความสามารถของผู้เรียนทางด้านภาษาจนถึงระดับชั้นประถมปีที่ ๖ ของหลักสูตร ปกติ
- ๔) เป็นหลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ มุ่งให้เกิดการเรียนรู้ผ่าน ประสบการณ์ตรงด้วยตนเองโดยมีครูเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก ไม่เน้นการ แข่งขันระหว่างผู้เรียนแต่สอนให้แข่งกับตนเอง และพัฒนาความสามารถในการ ใช้ภาษาให้ไปสู่ระดับที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
- ๕) เป็นหลักสูตรที่เน้นการสร้างสมดุลระหว่างพัฒนาการทางสมอง (เก่ง) พัฒนาการทางจิตใจ (สุข) และพัฒนาการทางจริยธรรม (ดี)

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ในการจัดการศึกษาตามหลักสูตรนี้ ต้องการใช้กิจกรรมทางภาษาพัฒนาให้ผู้เรียนมี ลักษณะดังต่อไปนี้

- ๑) มีนิสัยใฝ่หาความรู้ มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง
- ๒) รักการอ่าน
- ๓) พัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูดและเขียนจากระดับ ๑) ความรู้ ความจำ ๒) ความเข้าใจ และ การไปใช้ได้ ๓) การวิเคราะห์ ๔) การสังเคราะห์ ๕) การประเมินค่า และ ๖) การรังสรรค์จากความคิดของตนเอง

- ๔) มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและเคารพความคิดเห็นของคนอื่น มีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถในการจัดการ
- ๕) มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมประจำชาติ
- ๖) มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างๆ เพื่อแสดงออกและนำเสนอความคิดของตน
- ๗) มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร

โครงสร้างหลักสูตร

หลักสูตรนี้ ประกอบด้วยหน่วยการเรียนการสอน ๖ หน่วย ดังนี้

- หน่วยการเรียนการสอน ที่ ๑ Are You Good at English ?
- หน่วยการเรียนการสอน ที่ ๒ วรรณกรรมโลก ประจักษ์ส่วนภาษา
- หน่วยการเรียนการสอน ที่ ๓ ศิษย์มีครู The Little Socrates
- หน่วยการเรียนการสอน ที่ ๔ to the Bookshop- A Living Library
- หน่วยการเรียนการสอน ที่ ๕ Falling For Good Books
- หน่วยการเรียนการสอน ที่ ๖ English Through The Internet

เวลาเรียน

เป็นหลักสูตรเสริม ใช้เวลาเรียน ๑ ภาคการศึกษา ประมาณ ๒๐ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง โดยแนะนำให้เริ่มในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ถ้าเริ่มเรียนมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ หลังจากที่ได้ฝึกผ่านหลักสูตรอ่านออกเขียนได้มาแล้ว หรือในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ถ้าเริ่มเรียนมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ (เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วอย่างน้อย ๓ ปี) แต่ถ้ามีนักเรียนที่มีความโดดเด่นทางด้านภาษา ก็สามารถให้เข้ามาร่วมเรียนในหลักสูตรนี้ได้

๔.๔ เงื่อนไขและบริบทของการนำหลักสูตรไปใช้

หลักสูตรที่ได้พัฒนาเป็นต้นแบบนี้ มีภูมิหลังและบริบทดังนี้

- เป็นหลักสูตรที่เหมาะสมกับโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีนักเรียน มากกว่า ๑,๕๐๐ คน
- นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษออกและเขียนเป็นประโยคได้แล้วและควรเรียนมาแล้วอย่างน้อย ๓ ปี
- มีครูภาษาอังกฤษที่ผ่านการอบรมหรือมีความรู้ในเรื่องต่อไปนี้อย่างแล้ว

- ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา
- การวิเคราะห์บริบทการใช้ภาษา และการสร้างหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา
- มีครูภาษาอังกฤษที่ผ่านการพิจารณาแล้วว่ามีคุณสมบัติที่เหมาะสมทางด้านเจตคติ และวิธีการสอน
- ผู้บริหารมีความต้องการที่จะพัฒนาในเรื่องนี้โดยจัดสรร งบประมาณ สถานที่ และบุคลากร ตลอดจนอำนวยความสะดวกทางด้านการจัดการเรียนการสอน การดำเนินการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ตลอดจนการประสานงานติดต่อกับผู้ปกครอง

ทั้งนี้ หากใครต้องการนำไปใช้ ก็อาจถือเป็นหลักสูตรแกน ที่ยังจะต้องมีการปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นในแต่ละจังหวัดต่อไป เช่นถ้าในจังหวัดไม่มีร้านหนังสือขนาดใหญ่ หรือโรงเรียนไม่มีบริการอินเทอร์เน็ตใช้เป็นต้น

๔.๕ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา สภาพแวดล้อม กิจกรรม และสื่อการสอนในการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาในโรงเรียนนาร่องในระดับประถมศึกษา

ตารางที่ ๔.๔ แสดง วัตถุประสงค์ เป้าหมาย เนื้อหา สภาพแวดล้อม กิจกรรม และสื่อการสอนในการพัฒนา
ความสามารถพิเศษทางภาษาในโรงเรียนนราร่องในระดับ ประถมศึกษา

การพัฒนาทางภาษาของนักเรียน	เป้าหมาย	เนื้อหา / กิจกรรมการเรียนรู้ บทบาทของนักเรียน	บทบาทของครูและสภาพแวดล้อม	หลักการ
การปลูกฝังความใฝ่รู้ (natural curiosity) และการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้	.มีความอยากรู้ อ่านอะไรแล้วนำมาคิด วิเคราะห์ หาคำตอบ รู้แหล่งแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง เช่น ร้านหนังสือ ห้องสมุด ผู้รู้ ใช้หนังสืออ้างอิงเป็น และแก้ไข ความคิดขัดทางภาษาได้ เช่น พจนานุกรม สารบัญ	-น.ร.มีโครงสร้างในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง -มีการค้นพบจากประสบการณ์จริง -ให้นักเรียนอ่านมาก ฟังมาก และคิดมาก	ให้ น.ร.มีโครงสร้างในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง อำนวยความสะดวก -จัดประสบการณ์ให้มีการค้นพบ - จัดหาสื่อการสอน ตำราค้นคว้า - จัดกิจกรรม กระตุ้นความสนใจ ทำท่ายความสามารถ -เคารพความคิดเห็นของผู้เรียน เชื่อว่าผู้เรียนมีวุฒิภาวะดีสมควรในการ	<u>สภาพที่นักเรียนเป็นศูนย์กลาง</u> (Student Centred) สร้างเสริมเจตคติในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ให้ช่วยตัวเองได้ เมื่อไม่มีครู ให้มีโอกาสเลือกหัวข้อเรื่อง และวิธีการศึกษา ให้แข่งกับตัวเอง ทำให้ดีกว่าเดิม ไปสู่ความสมบูรณ์แบบแม้ว่าจะเสียเวลามากขึ้น จัดชมรมที่ น.ร. รับผิดชอบ และหาสมาชิกที่ น.ร. นอกโครงการเพื่อนำสิ่งที่มีประ
พัฒนาการทางการคิดวิเคราะห์ -แนวคตินามธรรม- การจัดระบบความคิดรวบยอด- การวิเคราะห์ปัญหา	.รู้วิธีการตั้งคำถามที่ยกขึ้นจากระดับ ความรู้ ความจำในระยะต้น ไปสู่ความเข้าใจ วิเคราะห์ สังเคราะห์ (ระดับวิเคราะห์โครงสร้างได้) ประเมินค่า (วิจารณ์สร้างได้) ประเมินค่า (วิจารณ์ความถูกต้องทั้งในด้านวิชาการ	- น.ร. ถามคำถามทำไม ในทุกระดับ และพยายามแสวงหาคำตอบเท่าที่ทำได้ - น.ร. อภิปรายและใช้กระบวนการกลุ่มตัดสินใจ	ความสนใจ ทำท่ายความสามารถ -เคารพความคิดเห็นของผู้เรียน เชื่อว่าผู้เรียนมีวุฒิภาวะดีสมควรในการ	จัดชมรมที่ น.ร. รับผิดชอบ และหาสมาชิกที่ น.ร. นอกโครงการเพื่อนำสิ่งที่มีประ

<p>เหตุแห่งปัญหา และทางออกต่างๆ</p>	<p>และในการศีลธรรมจรรยา) และความคิดสร้างสรรค์ (การคิดแบบเขียนแหลม การคิดแบบขีดหุ่น .การคิดปรับปรุงให้ดีกว่าเดิม การคิดแบบสร้างสรรค์)</p>	<p>ในทุกกรณี น.ร. เป็นผู้อธิบายให้เหตุผลของคำตอบและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>ตัดสินใจปัญหาด้วยตนเองหรือโดยกระบวนการกลุ่ม</p>	<p>โย้จากโครงการไปเผยแพร่ต่อเพื่อนๆ ในฐานะกัลยานมิตร</p>
<p>พัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ</p>	<p>มีความมั่นใจ กล้าเสี่ยง วิเคราะห์คนเป็น (ด้านความสามารถและนิสัย) ใช้คนถูกงาน ทำงานเป็นทีมได้ เคารพความคิดเห็นของกลุ่ม ความรับผิดชอบ เสียสละ มุ่งประโยชน์ส่วนรวม</p>	<p>เสนอสถานการณ์ที่ขัดแย้งที่ต้องใช้ความคิดนามธรรม และ/หรือความรู้จากหลายๆสาขาวิชา</p>	<p>เลือกกลยุทธ์ และลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะกับ น.ร. แต่ละกลุ่ม/ คน</p>	<p>สภาพที่ส่งเสริมความเป็นอิสระ Independence) ให้เด็กมีโอกาสในการวางแผนสร้างโครงการต่างๆ ทุกๆวันครูควรจัดเวลาที่จะทำงานกับเด็กในกลุ่มเล็กๆ</p>
<p>พัฒนาทักษะการแสดงออก พัฒนาทักษะทางภาษา และทักษะในการสื่อสาร (ฟัง อ่าน พูด เขียน</p>	<p>กล้าแสดงออก สามารถสื่อความได้ชัดเจน บรรลุจุดมุ่งหมายโดยการพูดหรือเขียน ใช้สื่ออักษรและสื่อภาพ ๖ตาราง กราฟ ภาพวาด ภาพถ่าย) และสื่อประเภทต่างๆ (สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อคอมพิวเตอร์ สื่อสไลด์ สื่ออินเทอร์เน็ตฯลฯ) ได้อย่าง</p>	<p>จัดกิจกรรมโครงการให้มีกิจกรรมกลุ่มที่จะฝึกทักษะการผลัดกันเป็นผู้นำในด้านที่ตนมีความสามารถ และผู้ตามในด้านที่คนอื่นมีความสามารถสูงกว่า รับฟังความคิดเห็นคนอื่น ใช้เหตุผล</p>	<p>ให้เครื่องมือในการตัดสินใจและข้อคิดของ น.ร. ทุกคนด้วยความเคารพ ไม่นั่นเรื่องถูก-ผิดจนเกินไป</p>	<p>มีการทำ โครงการเป็นทีม นิทรรศการแข่งขัน(ใน และนอก ร.ร. ทีวี สื่อ ฯลฯ) นักเรียนที่โอกาสได้ใช้ อุปกรณ์ที่จำเป็นในการรังสรรค์งานครบกระบวนการจนสามารถทำได้เองเมื่อจบการศึกษา</p>
		<p>ได้มีโอกาสใช้เครื่องมือในการสร้างสื่อจริง</p>	<p>- ฝึกการประเมินผลงานของตนเองต่อเพื่อนในห้อง ผู้ฟังและผู้ชมทั่วไป (Port folio Assessment)</p>	<p>จะมีการตั้งเป้าหมายว่าต้องการจะทำอะไรได้</p>
		<p>ร่วมนิทรรศการแข่งขัน(ใน</p>	<p>ตัดสินใจปัญหาด้วยตนเองหรือโดยกระบวนการกลุ่ม</p>	
			<p>- เลือกกลยุทธ์ และลีลาการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะกับ น.ร. แต่ละกลุ่ม/ คน</p>	
			<p>- ให้เครื่องมือในการประเมินตนเอง และข้อคิดของ น.ร.</p>	
			<p>-ปฏิบัติต่อคำถาม และข้อคิดของ น.ร. ทุกคนด้วยความเคารพ ไม่นั่นเรื่องถูก-ผิดจนเกินไป</p>	
			<p>- สนับสนุนการร่วมกันคิดและตัดสินใจ และรับผิดชอบร่วมกัน</p>	
			<p>- สังเกต บันทึก --- ชื่นชม สร้างเครื่องมือ และวิธีการ และ</p>	

<p>พัฒนาความสามารถในการใช้กลยุทธ์และเทคนิคในการใช้ภาษา</p> <p>- พัฒนาทักษะการคิดแบบสร้างสรรค์</p> <p>พัฒนาทักษะทางด้านจิตพิสัย</p>	<p>เหมาะสม</p> <p>การมีฉันทะ (ความสุขความพึงพอใจในการเรียน) วิริยะ (ความเพียรต้องการความสมบูรณ์แบบ) จิตตะ (สมาธิ เอาใจใส่) วิมังสา</p> <p>ความสามารถในการทำงานเป็นทีม การยอมรับฟังความคิดเห็นคนอื่น ความรับผิดชอบ เสียสละ มุ่งประโยชน์ส่วนรวม</p>	<p>และ นอก ร.ร. ทีวี สื่อ ฯลฯ)</p> <p>นักเรียนพัฒนาโครงการที่ใช้ได้ในชีวิตจริง</p> <p>มีโอกาสแลกเปลี่ยนถ่ายทอดและแสดงความคิด(ติ ชม)เกี่ยวกับผลงานของตนและเพื่อน เพื่อพัฒนางานไปสู่ความสมบูรณ์แบบ</p> <p>- ศึกษาชีวิต พัฒนาการ ค่านิยมของบุคคลสำคัญของ นร</p> <p>-ให้ นร เปรียบเทียบการตัดสินใจของบุคคลสำคัญ กับของ นร</p>	<p>โอกาสให้ น.ร. ได้ประเมินตนเอง และได้รับการยอมรับ</p> <p>จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้พบปัญหาจริงๆ</p> <p>-เสนอสถานการณ์จริงที่ขัดแย้งทางจริยธรรม</p>	<p>สำเร็จและโรงเรียนควรแสวงหาแหล่งฝึกฝนกับผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขา และถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนที่มีการประเมินจากสถานการณ์จริง</p>
--	---	--	--	--

๔.๖ แผนการสอน

ตารางที่ ๔.๕ แผนการสอนการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ

เป้าหมาย	หน่วยการเรียนรู้การสอน	
๑. การปลูกฝังความใฝ่รู้ (natural curiosity) รักการอ่าน มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมประจำชาติ	หน่วยการเรียนรู้การสอน ที่ ๑	Are You good At English ?
๒. ให้เครื่องมือในการสร้างความรู้	หน่วยการเรียนรู้การสอน ที่ ๒	วรรณกรรมโลก - ประตูด่านภาษา
๓. พัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูดและเขียนจากระดับ ๑) ความรู้ ความจำ ๒) ความเข้าใจ และการนำไปใช้ได้ ๓) การวิเคราะห์ ๔) การสังเคราะห์ ๕) การประเมินค่า และ ๖) การรังสรรค์จากความคิดของตนเอง		
๔) มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและ เคารพ ความคิดเห็นของคนอื่น มีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถ ในด้านการจัดการ	หน่วยการเรียนรู้การสอน ที่ ๓	ศิษย์มีครู - The LittleSocrates
๕) พัฒนาทักษะการแสดงออก ฟังการพูด เขียนแนะนำหนังสืออ่าน ๖) พัฒนาทักษะทางด้านจิตพิสัย การเห็นคุณค่า	หน่วยการเรียนรู้การสอน ที่ ๔	To The Bookshop - A Living Library
๗) ฟังการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษา มีความสามารถในการใช้ภาษาด้านต่างๆเพื่อแสดงออกและ นำเสนอความคิดของตน	หน่วยการเรียนรู้การสอน ที่ ๕	Falling for Good Books
๘) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษ	หน่วยการเรียนรู้การสอน ที่ ๖	English Through The Internet

หน่วยการเรียนรู้ สอน	การพัฒนาทางภาษา/เป้าหมาย	เนื้อหา / กิจกรรมการเรียนรู้ บทบาทของ นักเรียน	บทบาทของครู สภาพแวดล้อม	อุปกรณ์/ สื่อการสอน
<p>๑. Are You Good At English ?</p> <p>๒.วรรณกรรมโลกสำหรับเด็ก - ประตุสู่สวนภาษา</p>	<p>๑. ให้นักเรียนประเมินตนเองและทำกิจกรรมสำรวจแววภาษา</p> <p>๑.๑. ฝึกการใช้กลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษา</p> <p>๑.๒. ฝึก grammar sensitivity</p> <p>๑.๓. ฝึกการถอด เข้ารหัส</p> <p>๑.๔. ฝึก การขยายวงศัพท์ที่รู้ การสร้างความร่ำรวยทางภาษา ศัพท์สำนวน</p> <p>๑.๕. ฝึกการเดาศัพท์จากบริบท</p> <p>๑.๖. จัดประสบการณ์ให้มีกรค้นพบ</p> <p>๑.๗. ฝึกหา / เดาแหล่ง ที่มา ของข้อมูล</p> <p>๑.๘. ฝึกพัฒนาความจำ</p>	<p>๑) ทำแบบประเมิน ทำกิจกรรม และสร้างกิจกรรมเพิ่มความถนัด และความสามารถ</p> <p>๒) อ่านชุดวรรณกรรมโลกสำหรับเด็ก (The Trojan War)</p> <p>๓) ฝึกใช้โครงสร้างการอ่านจับใจความสำคัญตั้งคำถาม หาคำตอบ</p> <p>นร ถามคำถามใคร ทำอะไร ทำไม ในทุกระดับ และพยายามแสวงหาคำตอบเท่าที่ทำได้</p> <p>๔) ฝึกการเขียนแนะนำหนังสืออ่าน และการนำเสนอ</p> <p>๕) สอนให้ น.ร.มีการแบ่งงานในการแสวงหาความรู้แล้วนำความรู้มาบูรณาการเพื่อสร้างองค์ความรู้</p> <p>๖) ส่งเสริมให้ผลงานของ นร. ได้รับการประเมินจากเพื่อน</p> <p>๗) ๗.๑ ฝึกการเล่นกับภาษา</p> <p>๗.๒ ให้ นร. สร้าง กิจกรรม เพิ่มและหาความหมายจากการเดาศัพท์และตรวจสอบ</p>	<p>จัดหาสื่อการสอน ดำเนินการว่า กระตุ้นความสนใจ ทำทาส ความสามารถ</p> <p>จัดกิจกรรม เลือกกลยุทธ์ และสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสมกับ นร แต่ละกลุ่ม/ คน ให้เครื่องมือในการประเมินตนเอง</p> <p>ปฏิบัติต่อคำถาม และข้อคิดของ นร. ทุกคนด้วยความเคารพ ไม่เน้นเรื่อง ถูก-ผิดจนเกินไป สนับสนุนการร่วมกัน</p> <p>คิดและตัดสินใจ และรับผิดชอบร่วมกัน</p> <p>จัดทำโพลีไฟล์พฤติกรรมสร้างสรรคของเด็กแต่ละคน</p> <p>สังเกต บันทึก ทดสอบ แปลผล รายงานพัฒนาการ</p>	<p>๑. สื่อการสอนชุด Are you good at English ? ถ้าอาจ วิทยุบูรณะ และ คณะ</p> <p>๒) คู่มือครูและแบบฝึกเพิ่มเติม</p> <p>๓) The Trojan war</p> <p>๔) หนังสือชุดอี ที่เพื่อนรัก</p> <p>๕) พจนานุกรม ไทย -อังกฤษ -ไทย</p> <p>๖) ๖.๑ เกม ภาษา</p> <p>๖.๒ Talking dictionary</p> <p>๗) บริการ อินเทอร์เน็ต ในเวลาเรียน และตอนเช้าก่อนเข้าเรียน</p>
๓. ศิษย์มีครู The Little Socrates	๒. การปลูกฝังความใฝ่รู้ (natural curiosity)มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมประจำชาติต่างๆ			

<p>๔. To The Bookshop - A Living Library</p> <p>๕. Falling For Good Books.</p> <p>๖. English Through The Internet</p>	<p>๓. พัฒนาการทางการคิดวิเคราะห์ จากระดับ ๑) ความรู้ ความจำ ๒) ความเข้าใจ และการนำไปใช้ได้ ๓) การวิเคราะห์ ๔) การ สังเคราะห์ ๕) การประเมินค่า และ ๖) การรังสรรค์จากความคิด ของตนเอง ๗) การเคารพความ คิดเห็นคนอื่น</p> <p>ให้รู้แหล่งแสวงหาความรู้ การปลูกฝังความใฝ่รู้ การรักการ อ่าน ให้เครื่องมือในการแสวงหา ความรู้ด้วยตนเอง การเลือก หนังสือ การแนะนำหนังสือ พัฒนาทักษะการแสดงออก การใช้เทคโนโลยีในการแสวงหา ความรู้ ปลูกฝังความใฝ่รู้ การรัก การเรียนรู้ ให้เครื่องมือในการแสวง หาความรู้ด้วยตนเองโดยใช้ภาษา อังกฤษ ความเป็นกัลยาณมิตร</p>	<p>กับพจนานุกรม จัดประสบการณ์ให้มีกา รค้นพบ</p> <p>๘) ให้ น.ร. ช่วยกันสร้างกฎสำหรับภาษา จัดประสบการณ์ให้มีกา รค้นพบ</p> <p>๙) อภิปราย “ทำไม อีที จึงถูกมนุษย์คุกคาม” เสนอสถานการณ์ขัดแย้งทางจริยธรรม</p> <p>๑๐) ให้ น.ร.มีโครงสร้างในการศึกษาค้น คว้าด้วยตนเอง</p> <p>๑๑) ในทุกกรณี น.ร. เป็นผู้อธิบายให้เหตุผล ของคำตอบและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง</p>	<p>สนับสนุน และอำนวยความสะดวก ในการที่นักเรียนในโครง การจัด BookwormClub เป็นบริการแก่นักเรียนนอกโครง การ</p> <p>สนับสนุน แบบพัฒนาความ สามารถทางภาษา คำพรรษา</p> <p>สนับสนุน และอำนวยความสะดวก ในการที่นักเรียนในโครง การจัด Internet Fan Club เป็นบริการแก่นักเรียนนอกโครง การ</p>	
---	---	--	---	--

๔.๖ การประเมินโครงการ

เนื่องจากหลักสูตรนี้ไม่มีชั้นเรียนและเป็นหลักสูตรเสริมระยะสั้น และประเทศไทยยัง มิได้พัฒนาแบบทดสอบมาตรฐานที่วัดความสามารถทางภาษาในระดับเด็ก เราจึงยังมีสามารถประเมินโครงการทางด้านปริมาณได้ และต้องใช้การวัดความสำเร็จของโครงการได้จากข้อมูลเชิงคุณภาพ หรือข้อมูลที่มีชีวิต ซึ่งในระยะแรกๆของการวิจัยและการสร้างองค์ความรู้นั้นอาจมีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อความรู้และความเข้าใจในเรื่องความสามารถพิเศษทางภาษามากกว่าข้อมูลในเชิงปริมาณที่ใช้กระบวนการทางสถิติ

ข้อมูลเชิงคุณภาพ หรือข้อมูลที่มีชีวิตดังกล่าวจะได้รับการพิจารณาว่า ผู้เรียนมีพฤติกรรมและความสามารถตามจุดประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่เพียงไร กล่าวคือ

จุดประสงค์ของหลักสูตร

๑. มีนิสัยใฝ่หาความรู้ รักการอ่าน

๒. มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

เด็กหญิงปานณัฐา “ได้เล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกภาษาอังกฤษที่ยังไม่เคยรู้มาก่อน
ได้ไปหัดให้น้อง จะนำไปใช้เวลาเจอฝรั่งที่โรงเรียนจะมีชาว
ต่างประเทศมาเยี่ยมโรงเรียนเป็นประจำ)จะได้พูดได้”

เด็กหญิงณัฐพร “ได้เล่นอินเทอร์เน็ต ได้รู้จักเข้าโปรแกรมการเล่นโดยไม่ต้องให้คนอื่นเข้าให้
แต่ถ้าเราลืมเราก็ควรจะจดไว้ว่าการเข้ามีขั้นตอนอย่างไร”

เด็กหญิงปภาพิณฑ์ “ฝึกเกมส์ในอินเทอร์เน็ต ฝึกศัพท์ในอินเทอร์เน็ต ฝึกศัพท์เวลาที่เหลือ
ฉันชอบวันนี้เพราะได้ฝึกศัพท์”

๓. พัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูดและเขียนจากระดับ ๑) ความรู้ ความจำ
๒) ความเข้าใจ และ การไปใช้ได้ ๓) การวิเคราะห์ ๔) การสังเคราะห์
๕) การประเมินค่า และ ๖) การรังสรรค์จากความคิดของตนเอง

๔. มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและ เคารพความคิดเห็นของคนอื่น มีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถในการจัดการ

๕. มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมประจำชาติต่างๆ

๖. มีความสามารถในการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ เพื่อแสดงออกและนำเสนอความคิดของตน

๗. มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษ

ซึ่งทั้งนี้ เครื่องมือที่เหมาะสมกับการประเมินก็คือ จากการสังเกตพฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียน การประเมินจากผลงาน Port Folio assessment และการประเมินจากสถานการณ์จริง Authentic assessment นอกจากนี้ เราอาจประเมิน การประเมินผลกระทบของหลักสูตร ที่มีต่อนักเรียน ครูผู้สอน พ่อแม่ นักเรียนคนอื่นๆ และ ครูจากโรงเรียนอื่นๆ ดังรายละเอียดข้างล่างนี้

๔.๖.๑ การประเมินความสามารถของผู้เรียน

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ภาษาอังกฤษที่ร่วมสอนในโครงการว่า ในการจัดการเรียนการสอนเราบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรเพียงไร และถ้าไม่จัดการศึกษานี้ เด็กหรือโรงเรียนจะสูญเสียอะไร ก็ได้คำตอบว่า

“ในแง่ของทักษะการอ่านที่เด็กกลุ่มนี้ได้ไปจากหลักสูตรนี้มาก ทางด้านเนื้อหา ศัพท์ นักเรียนในโครงการได้เรียนรู้กว้างมากกว่าในหลักสูตรปกติ นักเรียนได้รับการฝึกให้ต้องมีระบบการจัดการที่ดีขึ้น”

“เด็กกลุ่มนี้ที่มีความสามารถเด่นจะทำกิจกรรมเร็ว และไม่ต้องการรอเพื่อน ต้องการแสวงหากิจกรรมอื่นที่ยากกว่าเดิม เขาได้ซึมซับบรรณรตทางภาษา และเห็นคุณค่าได้ลึกซึ้งกว่าเด็กทั่วไป”

จากการอภิปรายกับครูผู้สอนในหลักสูตรนี้ ที่สอนเด็กอื่นๆ อีก ๕๐๐ คนในระดับประถมปีที่ ๓ ว่าเราบรรลุวัตถุประสงค์สามข้อนี้เพียงไร ผู้สอนตอบว่า

“การสอนเรื่อง “ครูหกคน” ทำให้เด็กกลุ่มนี้ สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่านได้ด้วยตนเอง และฝึกคิดหาคำตอบด้วยตนเอง คำถามที่ตั้งมีตั้งแต่ระดับความรู้ความจำ จนถึงการวิเคราะห์ และผู้สอนและผู้วิจัยมิได้คาดคิดว่าเด็กจะอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ได้อย่างลึกซึ้งถึงระดับนี้เป็นการทำให้เด็กได้อ่านตั้งแต่วัยเยาว์ และมีเครื่องมือ “สุ จิ ปุ ลิ” ที่จำเป็นต่อการศึกษา”

ส่วนเด็กๆ ในโครงการ เมื่อถามความเห็นหลังโครงการก็ได้ คำตอบดังนี้

**ตารางที่ ๔.๖ แบบสอบถามนักเรียนในโครงการ
โครงการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษา
สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ
ระดับประถมปีที่ ๓**

ชื่อนักเรียน..... ชั้น วันที่

แบบสอบถามนักเรียน (n= ๑๕ = ๑๐๐%)

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องทางขวามือ ให้ตรงกับความเห็นของนักเรียน

ความเห็น	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
๑.หลังจากเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วนักเรียนอยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม	๕(๖๐.๐๐%)	๖(๔๔.๔๔%)	๑(๖.๖๗%)
๒. วิชาภาษาอังกฤษหน้าเบื่อมาก	๒(๑๓.๓๓%)	๔(๒๖.๖๖%)	๑๑(๗๓.๓๓%)
๓. เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วนักเรียนมีความภูมิใจในตนเอง	๘(๕๓.๓๓%)	๔(๒๖.๖๖%)	-
๔. อยากให้เพิ่มชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	๕(๖๐.๐๐%)	๘(๕๓.๓๓%)	
๕. นักเรียนชอบเรียนโดยไม่มีครูควบคุม อยากทำงานด้วยตนเอง	๕(๓๓.๓๓%)	๖(๔๔.๔๔%)	๑(๖.๖๗%)
๖. นักเรียนอยากได้แบบฝึกเพิ่มเติมจากที่ครูให้	๑๐(๖๖.๖๖%)	๖(๔๔.๔๔%)	๑(๖.๖๗%)
๗. นักเรียนชอบดูรายการภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์รายการที่ชอบ	๑๒(๘๐.๐๐%)	๒(๑๓.๓๓%)	๑(๖.๖๗%)
เป็น นิต	๑๒(๘๐.๐๐%)		
A E I for you	๑๑(๗๓.๓๓%)		
ฟุต ฟิต ฟอ ไฟ	๔(๒๖.๖๖%)		
Talk of the town	๒(๑๓.๓๓%)		
Show of the town	๑(๖.๖๗%)		
๘. นักเรียนเอากิจกรรมไปทำที่บ้าน	๑๒(๘๐.๐๐%)	๓(๒๐.๐๐%)	๑(๖.๖๗%)
อ่าน อี ที	๑๕(๑๐๐%)		
ยืมหนังสือจากโครงการBookworm Club	๑๐(๖๖.๖๖%)		
๙. นักเรียนเอาสิ่งที่นักเรียนรู้ไปสอนเพื่อนๆที่ไม่ได้เข้าโครงการ	๘(๕๓.๓๓%)	๕(๓๓.๓๓%)	๒(๑๓.๓๓%)
๑๐. ถ้ามีเงินเหลือนักเรียนมักจะซื้อหนังสือภาษาอังกฤษอ่าน	๘(๕๓.๓๓%)	๓(๒๐.๐๐%)	๒(๑๓.๓๓%)

<p>๑๑. นักเรียนคิดว่านักเรียนทำอะไรต่อไปนี้ได้บ้าง</p> <p>อ่านและสรุปเรื่องได้</p> <p>ตั้งคำถามระดับ ง่าย ยาก ยากมากได้</p> <p>ค้นคว้าเพิ่มเติมเองได้</p> <p>สะกดคำเก่ง</p> <p>อธิบายหว่านล้อมเพื่อนให้รับความคิดเห็นของเราได้</p>	<p>๑๐(๖๖.๖๖%)</p> <p>๑๔(๘๓.๓๓%)</p> <p>๕(๕๕.๕๕%)</p> <p>๕(๓๓.๓๓%)</p> <p>๗(๔๖.๖๖%)</p>	<p></p> <p>๒(๑๓.๓๓%)</p> <p>๒(๑๓.๓๓%)</p> <p>๒(๑๓.๓๓%)</p> <p></p>	<p>๕(๓๓.๓๓%)</p> <p>๑(๖.๖๖%)</p> <p>๕(๓๓.๓๓%)</p> <p>๘(๕๓.๓๓%)</p> <p>๖(๓๕.๓๓%)</p>
<p>๑๒. นักเรียนอยากทำอะไรอีก</p> <p>.....</p> <p>ไปร้านหนังสือ ๖(๓๕.๕๕%)</p> <p>ดูวิดีโอ ๔(๒๖.๖๖%)</p> <p>ตั้งคำถาม ๒(๑๓.๓๓%)</p> <p>ทำหนังสือแผ่นเดียว ๔(๒๖.๖๖%)</p> <p>เล่นอินเทอร์เน็ตเกม ๗(๔๖.๖๖%)</p>			

ตารางที่ ๔.๗ แบบสอบถามความเห็นของนักเรียนในโครงการ

ความเห็น	%	ลำดับความชอบ
๑. นักเรียนเอากิจกรรมไปทำที่บ้านอ่าน อี ที	๑๕(๑๐๐%)	๑
๒. นักเรียนคิดว่านักเรียนทำอะไรต่อไปนี้ได้บ้าง		
ตั้งคำถามระดับ ง่าย ยาก ยากมากได้	๑๔(๙๓.๓๓%)	๒
อ่านและสรุปเรื่องได้	๑๐(๖๖.๖๖%)	๔
ค้นคว้าเพิ่มเติมเองได้	๕(๕๕.๕๕%)	๕
อธิบายหว่านล้อมเพื่อนให้รับความคิด	๗(๔๖.๖๖%)	๓
เห็น ของเราได้		
สะกดคำเก่ง	๕(๓๓.๓๓%)	๖
๓. วิชาภาษาอังกฤษไม่น่าเบื่อ	๑๑(๗๓.๓๓%)	๓
๔. ยืมหนังสือจากโครงการBookworm Club	๑๐(๖๖.๖๖%)	๔
๕. นักเรียนอยากได้แบบฝึกเพิ่มเติมจากที่ครูให้	๑๐(๖๖.๖๖%)	๔
๖. หลังจากเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วนักเรียนอยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม	๕(๕๕.๕๕%)	๕
๗. อยากให้เพิ่มชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	๕(๕๕.๕๕%)	๕
๘. นักเรียนเอาสิ่งที่นักเรียนรู้ไปสอนเพื่อนๆที่ไม่ได้เข้าโครงการ	๘(๕๓.๓๓%)	๖
๙. ถ้ามีเงินเหลือนักเรียนมักจะซื้อหนังสือภาษาอังกฤษอ่าน	๘(๕๓.๓๓%)	๖
๑๐. เมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วนักเรียนมีความภูมิใจในตนเอง	๘(๕๓.๓๓%)	๖
๑๑. นักเรียนอยากทำอะไรอีกเล่นอินเทอร์เน็ตเกม	๗(๔๖.๖๖%)	๓
๑๒. นักเรียนอยากทำอะไรอีกไปร้านหนังสือ	๖(๓๙.๕๕%)	๘
๑๓. นักเรียนชอบเรียนโดยไม่มีครูควบคุม อยากทำงานด้วยตนเอง	๕(๓๓.๓๓%)	๕
๑๔. นักเรียนอยากทำอะไร ดูวิดีโอ	๔(๒๖.๖๖%)	๑๐
๑๕. นักเรียนอยากทำอะไรอีก ทำหนังสือแผ่นเดียว	๔(๒๖.๖๖%)	๑๐
๑๖. นักเรียนอยากทำอะไรอีก ตั้งคำถาม	๒(๑๓.๓๓%)	๑๑

พร้อมกับความคิดเห็นที่หลากหลาย

เด็กหญิงภัทรินทร์ “ฉันจะสอนศัพท์ที่ไม่รู้ให้แก่คนอื่นที่ไม่ได้เรียนโครงการนี้ และไปพูดกับฝรั่ง”

เด็กหญิงปานฉวี “ได้เล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกภาษาอังกฤษที่ยังไม่เคยรู้มาก่อน
ได้ไปหัดให้น้อง จะนำไปใช้เวลาเจอฝรั่งที่โรงเรียนจะมีชาว
ต่างประเทศมาเยี่ยมโรงเรียนเป็นประจำจะได้พูดได้”

เด็กหญิงณัฐพร “ได้เล่นอินเทอร์เน็ต ได้รู้จักเข้าโปรแกรมการเล่นโดยไม่ต้องให้คนอื่นเข้าให้
แต่ถ้าเราลืมเราก็ควรจะจดไว้ว่าการเข้ามีขั้นตอนอย่างไร”

เด็กหญิงภาวิณี “ฝึกเกมส่ในอินเทอร์เน็ต ฝึกศัพท์ในอินเทอร์เน็ต ฝึกศัพท์เวลาที่เหลือ
ฉันชอบวันนี้เพราะได้ฝึกศัพท์”

วัตถุประสงค์ข้อ ๑

มีนิสัยใฝ่หาความรู้ รักการอ่าน ภายใต้วัยข้อนี้

เด็กหญิงประภาวี กล่าวว่า “ชอบโครงการนี้มาก เพราะทำให้ได้ความรู้เกี่ยวกับด้านภาษา”

เด็กหญิงเลื่อมเพชรรัตน์ “ได้ไปโรมทหนังสือที่ฉันชอบ เสียขายที่ซื้อมาเล่มเดียว”

เด็กชายวิวัฒน์ “หนังสือที่ฉันซื้อมาฉันใช้เวลาานมากในการเลือก ฉันชอบหนังสือหลาย
อย่างมาก”

เด็กชายธนศพล “๑๐๐ คำถาม ๑๐๐ คำตอบ เป็นหนังสือที่รักมาก ชอบมาก เป็นหนังสือที่บอก
ความจริงทุกอย่าง แต่บางครั้ง บางเรื่องอาจเป็นการตำราวจที่ไม่เป็นความจริงแน่
ชัด เรื่องที่ซื้อมานั้นเป็นหนังสือวิทยาศาสตร์ จะบอกถึงดาราศาสตร์สำรวจมาก
มาย เช่น โลกมาจากไหน แม่น้ำเกิดขึ้นได้อย่างไร ถึงซื้อมาเป็นของขวัญ”

เด็กชายปฤณ “ข้าพเจ้ารักของที่มีคุณค่า เช่น หนังสือ คอมพิวเตอร์”

เด็กหญิงแพรว “หนังสือที่ฉันรักคือ ET กัลติเวอร์ผจญภัย (เป็นการ์ตูนภาษาอังกฤษ ความยาว
ประมาณ ๗๐ หน้า) The Trojan War Teletubbies ฉันรักเพราะฉันชอบอ่านมาก
และได้ความรู้ และเวลาอ่านมันสนุก”

เด็กหญิงปภาวี “ฉันรักหนังสือของฉันมาก ต่างก็ให้ความรู้ในหลายๆ วิชา เราก็ควรเก็บหนังสือ
ไว้ เพื่อเวลาใดเราว่างเราก็อาจหาความรู้เติมได้ ไม่ว่าจะอะไรฉันก็รักทั้งนั้น
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างให้ประโยชน์ ถ้าเรามีของอะไรอยู่เราควรเก็บไว้ เราอาจ
จะยังไม่ใช้ เช่น หนังสือเก่าแต่เอามาหาความรู้เพิ่มเติมได้วันหลัง พ่อแม่จะได้
ภูมิใจ”

นอกจากนี้ ข้อมูลจากตารางที่ ๔.๗ ทำให้เรารู้ว่าเด็ก ๑๐๐% ได้เอาหนังสือ อีที การ์ตูนภาษา
อังกฤษความยาว 78 หน้า ที่แบ่งออกเป็น ๕ ตอนไปอ่านที่บ้าน เด็กอีก ๖๖.๖๖% ยืมหนังสือจากโครง

การ Bookwork Club ไปอ่าน และเด็กอีก ๕๓.๓๓% บอกว่าถ้ามีเงินเหลือจะซื้อหนังสือภาษาอังกฤษ อ่าน ครูที่สอนก็บอกว่าเด็กๆ ร่ำร้องว่าเมื่อไหร่จะพาไปร้านหนังสืออีก เด็ก ๖๖.๖๖% อยากได้แบบฝึกเพิ่มเติม เด็ก ๕๕.๕๕% อยากค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมหลังจากเรียนชั่วโมงภาษาอังกฤษ และ ๕๕.๕๕% อยากให้เพิ่มชั่วโมงภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ข้อ ๒

มีเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

เด็กหญิงประภาวี “ฉันชอบทำแบบฝึกหัดในเรื่อง ET เพื่อนรัก และได้เล่นเกมในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฉันชอบโครงการนี้มาก”

เด็กหญิงปานณัฐา “ได้เล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกภาษาอังกฤษที่ยังไม่เคยรู้มาก่อน ได้ไปหัดให้น้องจะนำไปใช้เวลาเจอฝรั่ง (ที่โรงเรียนจะมีชาวต่างประเทศมาเยี่ยมโรงเรียนเป็นประจำ) จะได้พูดได้

เด็กหญิงณัฐพร “ได้เล่นอินเทอร์เน็ต ได้รู้จักเข้าโปรแกรมการเล่นโดยไม่ต้องให้คนอื่นเข้าให้ แต่ถ้าเราลืมเราก็ควรจะจดไว้ว่าการเข้ามีขั้นตอนอย่างไร”

เด็กหญิงปภาพิณฑ์ “ฝึกเกมส์ในอินเทอร์เน็ต ฝึกศัพท์ในอินเทอร์เน็ต ฝึกศัพท์เวลาที่เหลือ ฉันชอบวันนี้เพราะได้ฝึกศัพท์”

วัตถุประสงค์ข้อ ๓

พัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูดและเขียนจากระดับ ๑) ความรู้ ความจำ ๒) ความเข้าใจ และการไปใช้ได้ ๓) การวิเคราะห์ ๔) การสังเคราะห์ ๕) การประเมินค่า และ ๖) การรังสรรค์จากความคิดของตนเอง

ในการวิเคราะห์พัฒนาการทางความคิดของผู้เรียน ได้ใช้วิธีให้ผลเรียนตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่อง ที่อ่านทุกครั้ง ให้มีระดับง่าย ยากปานกลาง และยากมาก แล้วนำคำถามมาเล่นเกม ถ้าตอบคำถามระดับง่าย จะได้ ๑ คะแนน ถ้าตอบคำถามระดับยากปานกลางได้ จะได้ ๒ คะแนน และถ้าตอบคำถามยากมากได้ จะได้ ๓ คะแนน ไม่นานผู้เรียนก็เริ่มวิเคราะห์ออกว่าคำถามที่ถามว่าใคร อะไร ที่ไหน เมื่อไร เป็นคำถามที่ง่าย ส่วนคำถามระดับยากปานกลาง ได้แก่ คำถามอย่างไร ที่มีคำตอบในเรื่อง แต่ต้องตอบยาวหรือคำถามที่ไม่มีคำตอบตรงๆ ต้องคิดก่อนจะได้คำตอบ คำถาม ๒ ชนิดแรก เป็นคำถามที่มีคำตอบที่ถูกต้อง คำตอบเดียว เป็นข้อเท็จจริง ส่วนคำถาม ที่ถามว่า “ทำไม” ที่จะได้ ๓ คะแนนนั้น เป็นคำถามที่แสดงความคิดเห็นจะต้องมีการตีความและให้เหตุผลในคำตอบ และต่อเมื่อเหตุผลดี เป็นที่ยอมรับของผู้ฟังจึงจะได้คะแนน แต่ปรากฏว่านักเรียนส่วนใหญ่จะสะดุดอยู่ในระดับ ๒ หรือ ๓ เพราะขาดความรู้ทางด้านศัพท์และกังวลอยู่กับการไม่รู้ศัพท์จนสมองถูก บล็อกไม่ให้คิดให้ลึกกว่านี้จึงจะเห็นว่าคำถามของผู้เรียน ๕๐% เป็นคำถามความหมายของศัพท์ที่อ่าน

ข้อมูลจากตารางที่ ๔.๖ ทำให้เรารู้ว่า เด็ก ๕๓.๓๓% คิดว่าตนสามารถตั้งคำถามระดับยากง่ายต่างๆ กันได้ ในกรณีที่เป็นคำถามที่ต้องการให้แสดงความคิดเห็น ๔๖.๖๖% คิดว่าสามารถหว่านล้อมให้เพื่อนๆ รับฟังความคิดเห็นของตนได้

อย่างไรก็ตามด้วยวิธีการนี้ นักเรียนจะพยายามตั้งคำถามให้ยากขึ้นๆ ทำให้เกิดพัฒนาการทางความคิดดังปรากฏในตารางที่ ๔.๘

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์พัฒนาการทางด้านความคิดดังรายละเอียดข้างล่าง

สรุปพัฒนาการทางความคิดของผู้เรียนในโครงการ

คะแนนความคิด

สร้างสรรค์ (สมองซีกขวา) คะแนนเต็ม = ๓๒ คะแนน ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ๕๒๗ คน = ๒๐.๖๕ (๒๘.๖๘%)

คะแนนความคิดเชิงตรรกะ

Ross Test (สมองซีกซ้าย) คะแนนเต็ม = ๑๐๕ คะแนน ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ๕๒๗ คน = ๓๕.๔๕ (๘๕.๔๕%)

คะแนนภาษาไทย ป.๒ คะแนนเต็ม = ๑๐๐ คะแนน ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ๕๒๗ คน = ๘๓.๐๘%

คะแนนภาษาไทย ป.๓ คะแนนเต็ม = ๑๐๐ คะแนน ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ๕๒๗ คน = ๘๐.๒๕%

ตารางที่ ๔.๘ พัฒนาการทางความคิดของผู้เรียน

เริ่มบันทึก	ลำดับที่ 1 ของโครงการ	พัฒนาการตลอดโครงการถึง ลำดับที่ 5
1. ญัฐคนัย		1. ญัฐคนัย
ระดับคำถาม		ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ
6		ระดับคำถาม
5		6 ความคิดสร้างสรรค์ 36 (49.99 %)
4		5 Ross Test 40 (38.09 %)
3		4 คะแนน ป. 2 99 %
2		3 คะแนน ป. 3 92 %
1		2 โครงการอื่น ไทย
0 1 2 3 4 5 6 7 ลำดับที่		1
		0 1 2 3 4 5 6 7 ลำดับที่

2. ญัฐพร		2. ญัฐพร
ระดับคำถาม		ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ
6		ระดับคำถาม
5		6 ความคิดสร้างสรรค์ 34 (44.22 %)
4		5 Ross Test 60 (57.14 %)
3		4 คะแนน ป. 2 98 %
2		3 คะแนน ป. 3 93 %
1		2 โครงการอื่น ไทย จิตวิทยา
0 1 2 3 4 5 6 7 ลำดับที่		1
		0 1 2 3 4 5 6 7 ลำดับที่

<p>3. ชเนศพล</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>3. ชเนศพล</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 37 (51.38 %)</p> <p>Ross Test 38 (36.19 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 95 %</p> <p>คะแนน ป. 3 96%</p> <p>โครงการร่วม ศิลปะ</p>
<p>4. บุรณัฐ</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>4. บุรณัฐ</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 35(48.61 %)</p> <p>Ross Test 45(42.85 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 92%</p> <p>คะแนน ป. .3 83%</p> <p>โครงการอื่น อัง ความคิด คนตรี จิต</p>
<p>5. ปภาพินท์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>5. ปภาพินท์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 9(12.49 %)</p> <p>Ross Test 47(44.76 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 99%</p> <p>คะแนน ป. 3 84%</p> <p>โครงการอื่น -</p>

<p>6. ปภาวี</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>6. ปภาวี</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 21(29.16 %)</p> <p>Ross Test 39(37.14 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 99%</p> <p>คะแนน ป. .3 91</p> <p>โครงการอื่น ความคิด</p>
---	---

<p>7. ปิยาภรณ์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>7. ปิยาภรณ์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 41 (56.94 %)</p> <p>Ross Test 55 (52.38 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 97%</p> <p>คะแนน ป. 3 88%</p> <p>โครงการอื่น ความคิด</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>
<p>8. ปานัญญา</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>8. ปานัญญา</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 15 (20.83 %)</p> <p>Ross Test 39 (37.14 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 99%</p> <p>คะแนน ป. 3 90%</p> <p>โครงการอื่น ความคิด</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>
<p>9. ปฤณ</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>9. ปฤณ</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 31 (43.06 %)</p> <p>Ross Test 51 (48.57 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 94%</p> <p>คะแนน ป. 3 83%</p> <p>โครงการอื่น อัง ความคิด</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>

<p>10. แพร</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>10. แพร</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 21 (29.16 %)</p> <p>Ross Test 39 (37.14 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 99%</p> <p>คะแนน ป. 3 90%</p> <p>โครงการอื่น ความคิด จิตวิทยา</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>
--	---

<p>11. ภัทรินทร์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>11. ภัทรินทร์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 311 (43.05 %)</p> <p>Ross Test 50 (47.61 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 98%</p> <p>คะแนน ป. 3 94%</p> <p>โครงการอื่น คนตรี</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>
<p>12. เลื่อมเพชรรัตน์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>12. เลื่อมเพชรรัตน์</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 16 (22.22%)</p> <p>Ross Test 55 (52.38 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 98%</p> <p>คะแนน ป. 3 86%</p> <p>โครงการอื่น ความคิด</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>
<p>13. วิทวัส</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>13. วิทวัส</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 13 (18.05 %)</p> <p>Ross Test 50 (47.61 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 95%</p> <p>คะแนน ป. 3 93%</p> <p>โครงการอื่น ความคิด</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>

<p>14. วิมาพร</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>	<p>14. วิมาพร</p> <p>ระดับคำถาม</p> <p>ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ</p> <p>ความคิดสร้างสรรค์ 24 (34.72 %)</p> <p>Ross Test 39 (37.14 %)</p> <p>คะแนน ป. 2 99%</p> <p>คะแนน ป.3 88%</p> <p>โครงการอื่น ศิลปะ</p> <p>6</p> <p>5</p> <p>4</p> <p>3</p> <p>2</p> <p>1</p> <p>0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่</p>
---	--

15. วีรยา	15. วีรยา
ระดับคำถาม	ระดับคำถาม
6	ข้อมูลอื่นๆที่น่าสนใจ
5	ความคิดสร้างสรรค์ 29 (40.27 %)
4	Ross Test 46 (43.80 %)
3	คะแนน ป. 2 91%
2	คะแนน ป. 3 89%
1	โครงการอื่น ความคิด คนตรี จิตวิทยา
0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่	0 1 2 3 4 5 6 7 สัปดาห์ที่

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์พัฒนาการทางด้านความคิด ดังตารางที่ ๔.๕ ข้างล่าง

ตารางที่ ๔.๕ การวิเคราะห์พัฒนาการทางด้านความคิดของผู้เรียน

ระดับ	เมื่อเริ่มโครงการ	เมื่อจบโครงการ
๖	๐	๐ คน
๕	๐	๑ คน วีรยา
๔	๐	๐ คน
๓	๘	๕ คน
๒	๒ บุญญ์ วิทวัส	๓ คน บุญญ์ ปิยาพร เดือนเพชรรัตน์
๑	๕	๑ คน วิมาพร

ก่อนโครงการคะแนนความคิดเฉลี่ยของกลุ่ม $X = (๐ \times ๕) + (๒ \times ๒) + (๓ \times ๘) = ๓๓ / ๑๕ =$ ระดับ ๒.๒

หลังโครงการ $X = (๑ \times ๑) + (๒ \times ๓) + (๓ \times ๕) + (๕ \times ๑) = ๓๕ / ๑๕ =$ ระดับ ๒.๓๓

$N = ๑๕$ เพราะฉะนั้น คะแนนความคิดของกลุ่มเพิ่มขึ้น $+๐.๑๓$ ระดับ

ภายในเวลา ๕ สัปดาห์

ตัวอย่างคำถาม

ระดับ ๖	
ระดับ ๕	ขณะที่ทหารรบอยู่ เขาเล่นทำอะไร (วีรยา)
ระดับ ๔	ยานของอิตาลี ใช้พลังงานแบบใด (ปฤณ)
ระดับ ๓	ทำไมอิตาลีจึงต้องอยู่บนโลก (ณัฐพร)

	ทำไมประตูโรงรถจึงปิด (ปภาวิ) อี ที ใช้นิ้ววาดวงกลมทำไม (ปภาวิ) ทำไม อี ที มาเก็บใบไม้บนโลก ๖ปภาวิ) ทำไมอี ที จึงอ่อนแรงลง (ปานฉวีภุชา) อี ที ร้องให้ทำไม (ภัสรินทร์) ทำไม อี ที จึงต้องเอาผ้าคลุมหัว (วิทวัส) เอเลียตพาอีที มาบ้านอย่างไร บุรณัฐ)
ระดับ ๒	Spaceship แปลว่าอะไร (ฉัฐพร) pill แปลว่าอะไร (ฉัฐพร) E T ย่อมาจากคำว่าอะไร (ปฤณ) rggeaa เอามาเรียงเป็นคำใหม่ว่าอะไร (วิริยา)
ระดับ ๑	E T เห็นใครเป็นคนแรก (ฉัฐพร) ตำรวจเห็นอะไรในจอร์แดน (เลื่อมเพชรรัตน์) เกอร์เต้ให้อะไร อี ที ก่อนกลับดาว (วิมาพร)

เด็กหญิงปภาวิ “ฉันชอบทำแบบฝึกหัดในเรื่อง ET เพื่อนรัก และได้เล่นเกมในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฉันชอบโครงการนี้มาก เพราะทำให้ได้ความรู้เกี่ยวกับด้านภาษา และเล่นเกมเกี่ยวกับการฝึกสมอง และบางครั้งก็ทำอะไรก็ได้”

วัตถุประสงค์ข้อ ๔

มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและ เคารพความคิดเห็นของคนอื่น มีความรับผิดชอบ เสียสละ มีความเป็นกัลยาณมิตร และมีความสามารถในการจัดการ

ในโครงการนี้ค่อนข้างจะเน้นการทำงานเป็นทีมและการมีน้ำใจให้แก่เพื่อน โดยการแบ่งปัน และแนะนำสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ในโครงการ BOOKWORM CLUB ที่เด็กๆจะต้องแนะนำหนังสือของตนให้เพื่อนๆเกิดความสนใจใคร่เข้าไปอ่านและโครงการ INTERNET FAN CLUB ที่เด็กๆต้องไปหาสมาชิกต่างห้องแล้วชวนให้ขึ้นมาเรียนศัพท์ และไวยากรณ์จากอินเทอร์เน็ตตามวิธีที่ตนได้เรียนรู้ไปจากครู ซึ่งจากการประเมินวัตถุประสงค์ข้อนี้ประสบความสำเร็จดีมากพอๆกับ วัตถุประสงค์ข้อ ๑ ข้อ ๒ และ ข้อ ๓

เด็กหญิงภัสรินทร์ “ฉันจะสอนศัพท์ที่ไม่รู้ให้แก่คนอื่นที่ไม่ได้เรียนโครงการนี้ และ

ไปพูดกับฝรั่ง”

เด็กหญิงแพรว “ชอบมากเพราะได้แนะนำหนังสือที่ซื้อมาจะได้ให้คนอื่นยืมและซื้อ”

เด็กหญิงภาวิ “ได้โปรโมตหนังสือของตัวเองที่ทำให้คนอื่นมาอ่านหนังสือ ได้เขียนโปรโมทหนังสือบนโบไม้มัน แล้วเอารูปหนังสือมาติด และได้ถ่ายวิดีโอขณะพูดโปรโมทหนังสือตัวเอง”

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ภาษาอังกฤษที่ร่วมสอนในโครงการได้ให้ความเห็นว่า

“ในแง่ของทักษะการอ่านที่เด็กกลุ่มนี้ได้ไปจากหลักสูตรนี้มาก ทางด้านเนื้อหา ศัพท์ นักเรียนในโครงการได้เรียนรู้กว้างมากกว่าในหลักสูตรปกติ นักเรียนได้รับการฝึกให้ต้องมีระบบการจัดการที่ดีขึ้น”

นอกจากนี้ข้อมูลจากตารางที่ ๔.๗ ทำให้เรารู้ว่า เด็ก ๕๓.๓๓% ได้นำสิ่งที่ตนเองรู้ไปสอนเพื่อนๆที่ไม่ได้เข้าโครงการ เด็ก ๑๐๐ ได้มีการชักชวนให้เพื่อนๆอ่านหนังสือที่ตนเห็นคุณค่า จนเด็ก ๖๖.๖๖% แลกหนังสือกันอ่านอันแสดงถึงความเป็นกัลยาณมิตร และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

วัตถุประสงค์ข้อ ๕

มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมประจำชาติต่างๆ จุดประสงค์ข้อนี้ไม่ได้รับการเน้นมากนักเนื่องจากภาษาของผู้เรียนยังน้อยมาก แต่ในหลักสูตรนี้ได้นำเรื่อง The Trojan War อันเป็นมหากาพย์ของกรีกมาย่อให้ง่าย และการเอาการ์ตูนภาษาอังกฤษชุด อี ที เพื่อนรักให้นักเรียนอ่าน ซึ่งเด็กก็มีความเข้าใจดีถ้าตัดสินจากคำถามที่เด็กนำมาตั้งถามกันในการเล่นเกมนั้น

รายการคำถามเด็ก

ชุด The Trojan War

๑. ใครคือผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโลก
๒. ทหารกรีกเข้าเมืองมาได้อย่างไร
๓. เพราะเหตุใดทหารกรีกจึงมาตีเมืองของปารีส
๔. สาเหตุของสงครามเกิดจากอะไร
๕. “ตกหลุมรัก” ภาษาอังกฤษใช้คำว่าอะไร
๖. ม้าไม้เข้าไปในกรุงทรอยได้อย่างไร
๗. อะไรอยู่ข้างในม้าไม้
๘. “ลักพาตัว” ภาษาอังกฤษว่าอย่างไร

นอกจากนี้ นักเรียนยังได้เลือกซื้อหนังสือสำหรับเด็ก ชุด Tom Sawyer, Gulliver Travels และหนังสืออื่นๆ ที่น่าสนใจหลายเล่ม และได้แนะนำหนังสือดังกล่าวเพื่อเชิญชวนเพื่อนๆ ให้อ่านด้วย ดังรายละเอียดดังนี้

รายการแนะนำหนังสือ

เด็กชายบูรณภัฏฐ์ “ฉันอยากให้เพื่อนๆ ทุกคนอ่านหนังสือเรื่อง “คุณอาแกะดำ หนังสือเรื่องนี้ให้ข้อคิดหลายอย่าง ตัวละครที่ชอบคือเพนนี่ เพราะหน้าตาน่าเอ็นดู โปรดติดตามเรื่องกระต่ายกับเต่าของค.ญ.ปิยาภรณ์ ทรัพย์ประสพด้วยและสะพานสายรุ้งด้วย”

เด็กหญิงแพรว “หนังสือที่ฉันรักคือ ET กัลติเวอร์ผจญภัย (เป็นการ์ตูนภาษาอังกฤษ ความยาวประมาณ ๓๐ หน้า) The Trojan War, Teletubbies ฉันรักเพราะฉันชอบอ่านมาก และได้ความรู้ และเวลาอ่านมันสนุก”

เด็กชายวิวัฒน์ “หนังสือที่ฉันชอบมาฉันใช้เวลาอย่างมากในการเลือกฉันชอบหนังสือหลายอย่างมาก”

นอกจากนี้ เด็ก ๖๖.๖๖% ได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือภาษาอังกฤษกันอ่านอันเป็นการเริ่มต้นของการเป็นนักอ่านที่ดีตั้งแต่วัย ๘ ขวบ

วัตถุประสงค์ข้อ ๖

มีความสามารถในการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ เพื่อแสดงออกและนำเสนอความคิดของตน เด็กชายธนศพล “๑๐๐ คำถาม ๑๐๐ คำตอบ เป็นหนังสือที่รักมาก ชอบมาก เป็น หนังสือที่บอกความจริงทุกอย่าง แต่บางครั้ง บางเรื่องอาจเป็นการสำรวจที่ไม่เป็นความจริงแน่ชัด เรื่องที่ซื้อมานั้นเป็นหนังสือวิทยาศาสตร์ จะบอกถึงดาราศาสตร์สำรวจมากมาย เช่น โลกมาจากไหน แม่น้ำเกิดขึ้นได้อย่างไร ถึงชื่อมาเป็นของรัก”

ข้อมูลจากตารางที่ ๔.๗ ทำให้เรารู้ว่า เด็ก ๖๖.๖๖% สามารถอ่านและสรุปเรื่องได้ ๔๖.๖๖% สามารถหว่านล้อมให้เพื่อนๆ รับฟังความคิดเห็นของตนได้ ๕๓.๓๓% สามารถเอาสิ่งที่ได้เรียนในโครงการไปสอนเพื่อนๆ ที่ไม่ได้อยู่ในโครงการได้

วัตถุประสงค์ข้อ ๗

มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษ เด็กหญิงประภาวิ “ฉันชอบเล่นเกมในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฉันชอบโครงการนี้มาก เพราะทำให้ได้ความรู้เกี่ยวกับด้านภาษา และเล่นเกมเกี่ยวกับการฝึกสมอง”

เด็กหญิงปานณัฐธา “ได้เล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อฝึกภาษาอังกฤษที่ยังไม่เคยรู้มาก่อน

ได้ไปหัดให้น้อง จะนำไปใช้เวลาเจอฝรั่ง(ที่โรงเรียนจะมีชาว
ต่างประเทศมาเยี่ยมโรงเรียนเป็นประจำ)จะได้พูดได้
เด็กหญิงฉัฐพร “ได้เล่นอินเทอร์เน็ต ได้รู้จักเข้าโปรแกรมการเล่น โดยไม่ต้องให้คนอื่นช่วยให้
แต่ถ้าเราลืมเราก็ควรจะจดไว้ว่าการเข้ามีขั้นตอนอย่างไร”

ข้อมูลจากตารางที่ ๔.๗ ทำให้เรารู้ว่า เด็ก ๔๖.๖๖% ชอบเล่นอินเทอร์เน็ตและผู้สอนรายงานว่า
ทุกเช้าที่เปิดบริการจะมีเด็กกลุ่มนี้พาเพื่อนๆ จากห้องอื่นๆมาสอนวิธีเล่นเกมภาษา เด็กอีก ๕๕.๕๕%
บอกว่าสามารถค้นคว้าเพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง

๔.๗.๒ การประเมินผลกระทบจากโครงการ

ผลกระทบต่อนักเรียนในโครงการ

ผลกระทบทางด้านบวก

ตามความเห็นของครูผู้สอน

“เด็กกลุ่มนี้ที่มีความสามารถเด่นจะทำกิจกรรมเร็ว และไม่ต้องการรอเพื่อน
ต้องการแสวงหากิจกรรมอื่นที่ยากกว่าเดิม เขาได้ซึมซับบรรณรศทางภาษา
และเห็นคุณค่าได้ลึกซึ้งกว่าเด็กทั่วไป”

ส่วนเด็กๆ ในโครงการ เมื่อถามความเห็นหลังกิจกรรม คำตอบหลากหลายมาก

เด็กหญิงประภาวี “ฉันชอบทำแบบฝึกหัดในเรื่อง ET เพื่อนรัก และได้เล่นเกมในโปรแกรม
คอมพิวเตอร์ ฉันชอบโครงการนี้มาก เพราะทำให้ได้ความรู้เกี่ยวกับด้านภาษา และเล่นเกมเกี่ยวกับการ
ฝึกสมอง และบางครั้งก็ทำอะไรก็ได้”

เด็กหญิงภัทรินทร์ “ฉันจะสอนศัพท์ที่ไม่รู้ให้แก่คนอื่นที่ไม่ได้เรียนโครงการนี้ และไปพูดกับ
ฝรั่ง”

ผลกระทบทางด้านลบ

เนื่องจากได้มีการนำชั่วโมงเรียนปกติของวิชาภาษาอังกฤษมาสอนเด็กในโครงการนี้
สัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง ทำให้ เด็กในโครงการมิได้เข้าเรียนในชั่วโมงดังกล่าว เด็กกลุ่มนี้ (และครูประจำ
ชั้นด้วย) จึงมีการละทิ้งการติดตามทำงานส่งงาน และเนื้อหาในชั่วโมงปกติ เพื่อให้ครูประจำวิชา
สามารถสอนต่อไปได้ เกิดความเครียด เด็กที่เข้าหลายโครงการ เช่น บุรณัฐ จะมีความกังวลมาก (คุ
บันতিকจากผู้ปกครองของบุรณัฐ) สุดท้ายบุรณัฐ) ได้ขอออกจากโครงการบ้าง โครงการเพราะทำงานตาม
ไม่ทัน

คะแนนสอบของเด็กในโครงการต่ำลง

นอกจากนี้ จากการศึกษาคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กในโครงการ เราพบว่า เด็กกลุ่มนี้ สอบได้คะแนนแย่ง เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่ไม่ได้เข้าโครงการ จากการศึกษาสาเหตุว่าทำไมคะแนนสอบของเด็กในโครงการหลายคนในระบบปกติต่ำลงพบว่า

๑. ระบบคะแนน ได้จากข้อสอบ ๖๐% จากคะแนนปฏิบัติการทำโครงการในแต่ละวิชา ๔๐% เด็กในโครงการต้องตามทำงานเพิ่มขึ้นในเวลาปกติ ยิ่งเด็กที่เข้าหลายโครงการยิ่งมีภาระ และมีความเครียดสูงมากจนทำคะแนนไม่ได้ดี แล้วไปมีผลกระทบกับคะแนนเฉลี่ย สะสม

ข้อเสนอแนะจากครูผู้สอนคือ ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อมิให้เกิดปัญหาดังกล่าว ควรมีการจัดการเรียนสำหรับโครงการ ๑ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เป็นชั่วโมงโครงการ โดยที่เด็กในโครงการพิเศษไม่ต้องทำโครงการปกติ แต่มาเข้าโครงการ และได้รับการวัดและประเมินจากโครงการที่ทำในโครงการการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษ ส่วนการประเมินโดยข้อสอบนั้นอาจจะให้ทำร่วมกับเด็กอื่น

๒) ควรเปลี่ยนแปลงระบบการวัดผลที่ใช้อยู่ในปัจจุบันที่มีการให้เกรด ๔-๑ กับนักเรียนในการประเมินทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นสอบประจำชั้นประถม ๑ ๒ ๓ ๔ อันนำไปสู่คะแนนสะสม ที่เป็นการเปรียบเทียบนักเรียนว่าใครเก่งกว่าใคร เด็กทุกคนมีความเก่ง เด็กที่เก่งวาดรูป อาจจะไม่เก่งคณิตศาสตร์ แต่เขาก็เก่งวาดรูปที่เด็กคณิตศาสตร์ทำไม่เป็น การวัดและการประเมินผลในระบบโรงเรียน ควรเป็นการบอกเด็กว่าเขามีความสามารถ เป็นเลิศในด้านใด และในด้านใด เขายังไม่ค่อยจะมีทักษะ และในภาคการศึกษาที่ผ่านมาเขามีพัฒนาการดีขึ้น เท่าเดิม หรือลดลงทางด้านใดโดยไม่เอาความสามารถของเขาไปเปรียบเทียบกับคนอื่น เด็กควรจะเรียนรู้ที่จะแข่งกับตัวเอง ไม่ใช่แข่งกับเพื่อน การคิดคะแนนออกมาเป็นค่าเฉลี่ยสะสม ซ้ำยังเอาคะแนนสะสมมารวมกันคือการปิดบังความสามารถที่แท้จริงของเด็กโดยสิ้นเชิง และเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า ระบบการวัดและการประเมินผลที่ทำอยู่ในโรงเรียนส่งเสริมพัฒนาการของสมองซีกซ้าย (การใช้ภาษาสื่อสาร คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์) ในขณะที่เด็กที่มีพัฒนาการของสมองซีกซ้าย คือกลุ่มเด็กที่เก่งทางด้าน ศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ กายกรรม กีฬา หรือการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์ เช่นแต่งบทกวีนิพนธ์ เล่าเรื่องตลกขบขัน และการแสดงความคิดสร้างสรรค์ ในกิจกรรมต่างๆ จะเสียเปรียบในระบบการประเมินในหลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ผลกระทบของหลักสูตรที่มีต่อครูผู้สอน

ผลกระทบทางด้านบวก

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ภาษาอังกฤษที่ร่วมสอนในโครงการว่า หลักสูตร นี้มีผลกระทบต่อครูผู้สอนอย่างไร ก็ได้คำตอบว่า

“พฤติกรรมการทำงานของเด็กในกลุ่มนี้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้สอนได้เห็นแนวทางที่จะนำกระบวนการเรียนการสอนในโครงการ ไปใช้กับนักเรียนทั่วไป ได้กิจกรรมที่หลากหลาย

หลาย นำไปพัฒนาตนเอง เพราะนักเรียนมีความแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องมีความเข้าใจ และมีการวางแผนในเรื่องการจัดการ และแสวงหาความรู้เพิ่มเติมแก่ตนเองมากขึ้น เห็นคุณค่าของความเป็นครูมากขึ้น เกิดแรงบันดาลใจในการส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษามากกว่าคนอื่นๆ ได้เรียนรู้ความต้องการของเด็กอย่างใกล้ชิดมากขึ้น และหากิจกรรมที่จะตอบสนองนักเรียนได้ดีขึ้น (ที่จะสอนนักเรียนเหล่านี้ได้ จะต้องรักนักเรียน ต้องการถ่ายทอดความรู้อย่างเต็มที่ กระตือรือร้น มีความใฝ่รู้ตลอดเวลา ๑) จากการใช้ทดลองในโครงการนี้ ทำให้รู้และเข้าใจแนวทางในการพัฒนา สักยภาพด้านภาษาที่มีอยู่ในตัวของนักเรียนได้เด่นชัดขึ้น ๒) มีการพัฒนาสื่อการสอนที่อาจจะช่วยฝึกด้านภาษาอังกฤษได้อย่างหลากหลาย ๓) นำกิจกรรมที่ได้จากโครงการไปพัฒนานักเรียนที่อยู่นอกโครงการในระดับชั้นปีที่ ๓ ๔) ครูผู้สอนมีความต้องการและได้วางแผนที่จะนำแนวคิดตลอดจนวิธีการที่ได้จากโครงการไปเผยแพร่กับครูภาษาอังกฤษ ทั้งหมด (๒๒ คน) เพื่อหาทางขยายผลให้กับเด็กชั้นอื่นๆ เพราะเห็นว่า มี ประโยชน์ต่อนักเรียนมาก

ผลกระทบทางด้านลบ

ผู้สอนมีการเพิ่มขึ้นในเตรียมการสอน (สัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง) การผลิตสื่อ (สัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง) การสอนสัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง) การติดตามงานและวิเคราะห์งานของเด็กในโครงการ ๑๖ คน (สัปดาห์ละ ๑ - ๒ ชั่วโมง) ในปัจจุบัน ผู้สอนเห็นประโยชน์ และได้เรียนรู้จากโครงการจึงเป็นแรงจูงใจอย่างดีในการขอมทำงานเพิ่มจากภาระงานปกติ แต่หากว่าจะต้องนำมารับเป็นงานประจำ คงไม่สามารถทำได้ เพราะต้องทำงานล่วงเวลาโดยมิได้ค่าตอบแทน อีกทั้งบ่อยครั้งที่เกิดความอ่อนล้า และเหน็ดเหนื่อยจากภาระงานที่เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ:- ควรมีผู้ดูแลโครงการนี้โดยเฉพาะที่ได้รับการฝึกอบรมในเรื่องการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาอังกฤษ โดยครู ๑ คน และอาจจ้างครูเพิ่ม ๑ คน สำหรับระดับประถมศึกษา แล้วให้ครูดังกล่าว ร่วมกับ ครูประจำวิชาอีก ๑ คน สอนปกติ เพียงครั้งเดียว และสอนเด็กพิเศษอีก ครั้งเดียว อันจะทำให้มีครูสำรองในกรณีครูคนหนึ่งคนใดลาออกหรือลาป่วย

ขณะนี้ยังไม่ปรากฏผลกระทบทางด้านลบ แต่มีผู้ปกครองคนหนึ่งเขียนมาว่า “ครูควรสอนให้นักเรียนมีความเคารพและรับฟังความคิดเห็นของพ่อแม่บ้าง ไม่ใช่ฟังแต่ครูอย่างเดียว” และจากการสอบถามก็พบว่า มีเด็กในโครงการที่อยู่ใน ๔ โครงการ และเริ่มมีปัญหา มีความเครียด และทำงานไม่ทัน และคณะผู้วิจัยได้เสนอให้เด็กยกเลิกการเข้าโครงการ บางโครงการ เด็กอยากเรียนโครงการภาษาอังกฤษ แต่ผู้ปกครองอยากให้อยู่ในโครงการ ภาษาไทย สุดท้าย เด็กเลยขอไม่เข้าทั้งสองโครงการจนมีผลให้ผู้ปกครองมีปฏิกิริยาดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ:- เด็กในโครงการที่มีความสามารถพิเศษทางภาษานี้ ได้รับการฝึกให้ใช้เหตุผลให้ฟังความคิดเห็นคนอื่นจริง แต่ก็คาดหวังว่าคนอื่นจะรับฟังความคิดเห็นและเหตุผลของเขาด้วย การสื่อสารเรื่องนี้กับครูคนอื่นๆ และผู้ปกครองเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง มิฉะนั้น จะเกิดปัญหาดังกล่าว ฝ่ายแนะแนวคงต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมเพื่อสื่อกับผู้ปกครอง นอกจากนี้ เด็กไม่ควรเข้าโครงการเกิน ๒ โครงการใน แต่ละภาคการศึกษา

ผลกระทบของหลักสูตรที่มีต่อนักเรียนคนอื่นๆ

ผลกระทบทางด้านบวก

ครูผู้สอนรายงานว่า “เด็กๆ มาถามว่าทำไมไม่ได้เข้าโครงการ ผู้ปกครองด้วย” และเมื่อถามว่า “นักเรียนนอกโครงการได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากโครงการ” ครูผู้สอนตอบว่า “เด็กในโครงการเอาเรื่องที่น่าสนใจในโครงการบรรณพิภพฯ ไปเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง หลายคนสนใจจะร่วมโครงการบรรณพิภพฯ คิดว่าจะนำโครงการครูหูกคน และ โครงการปลูกต้นบรรณพิภพฯ ไปขยายผลกับห้องอื่นๆ”

และในระยะยาว โครงการนี้จะมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อการปฏิรูประบบการจัดการเรียนการสอนและการวัดผลของระบบโรงเรียน

ผลกระทบทางด้านลบ

ผลกระทบต่อเด็กเรียนนอกโครงการ ขณะนี้ยังไม่ปรากฏ แต่อาจคาดได้ว่า จะมีไม่มากเพราะโรงเรียนมีโครงการอื่นๆ อีกมากมายที่เด็กทุกคนจะเข้ามามีส่วนร่วม

ผลกระทบของหลักสูตรที่มีต่อครูคนอื่น หรือครูจากโรงเรียนอื่นๆ

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ภาษาอังกฤษที่ร่วมสอนในโครงการว่า ครูที่ไม่ได้สอนมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง ก็ได้คำตอบว่า

“อยากรู้ว่าทำอะไร มีการเปรียบเทียบนักเรียนที่เข้าและไม่ได้เข้าโครงการ ทั้งทางด้านพฤติกรรมและคะแนน”

“ครูประจำวิชา ต้องเสียคาบเรียนอีกสัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง สำหรับเด็กที่อยู่ในโครงการทดลอง ต้องหาเวลาว่างสำหรับการสอนเสริมให้กับนักเรียนกลุ่มนี้”

ผลกระทบของหลักสูตรที่มีต่อพ่อแม่

ผู้ปกครองของ ปถุณ “เป็นโครงการที่ดี โชคดีที่เด็กได้รับในส่วนนี้ สามารถตอบสนองความต้องการของลูกดิฉันได้เป็นอย่างดี เพราะลูกของดิฉันเป็น ELD (EARLY LEARNING DEVELOPMENT)”

ส่วนผู้ปกครองของบรรณิกู กล่าวว่ “จากประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษมาพอสมควร จึงข้อมีข้อเสนอแนะว่า เด็กไทยเราจะอ่านเก่ง เขียนตอบคำถามได้ดี แต่ทักษะการฟังและการพูดจะกลายเป็นจุดอ่อน ซึ่งมีสาเหตุมาจากการที่ไม่ได้รับการฝึกฝนมาตั้งแต่พื้นฐาน ทักษะทั้งสอง จึงน่าจะได้รับความสนใจจากโครงการนี้”

ผู้ปกครองของเด็กหญิงปานัญญา “โครงการนี้มีประโยชน์ต่อผู้ปกครองมากและควรจะดำเนินแบบนี้อยู่เสมอ”

ผลกระทบต่อเด็กนอกโครงการ

คุณครูที่สอนรายงานว่ เด็กๆมาถามว่ทำไมไม่ได้เข้าโครงการ ผู้ปกครองด้วยและเมื่อถามว่ นักเรียนนอกโครงการได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากโครงการ ครูที่สอนตอบว่ “เด็กในโครงการเอาเรื่องทีอ่านในโครงการบรรณพิศุขไปเล่าให้เพื่อนๆ ฟัง หลายคนสนใจจะร่วมโครงการบรรณพิศุข คิดว่จะนำไปขยายผลกับห้องอื่นๆ” และจะเห็นได้ว่เด็กในโครงการได้เผยแพร่ความรู้ทีได้จากโครงการไปให้เพื่อนๆ ทีกล่าวถึงมาแล้ว

ผลกระทบของหลักสูตร ทีมีต่อสังคม

ตลอดโครงการมีครูจากโรงเรียนอื่นมาเยี่ยมโครงการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ได้เผยแพร่อบรมให้ครูในกลุ่มโรงเรียนแคชอลิก จำนวน ๘๐ คน จากโรงเรียนสารศาสตร์พิศุข แยมสะอาด ราชดำริ อัสสัมชัญ บางรัก และ โรงเรียนเทศบาล ๖ โรงเรียนจากจังหวัดยะลา ซึ่งทั้ง ๑๐ โรงเรียนได้ขอเข้าร่วมโครงการ
๒. สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ ได้มาถ่ายทำการเรียนของโครงการ และได้นำไปออกอากาศในรายการ หลังข่าว
๓. เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๒ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ ดร. อุษณีย์ โพธิศุข ได้ออกรายการและประกาศว่มีแบบวัดความสามารถทางภาษา จำนวน ๑๐๐ ชุด สำหรับผู้ที่สนใจ ปรากฏว่มีผู้ปกครองโทรเข้ามาขอเป็นจำนวนมาก จนต้องตีพิมพ์ในสยามรัฐรายวันแทน
๔. คณะผู้วิจัย ได้เผยแพร่โครงการนำร่องแก่ทีประชุมทีมี พณ. ท่านรัฐมนตรีช่วยกาญจนา ศิลปะอาษา เป็นประธานเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๒ มีผลให้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นม่อีก ๑ ชุด ต่างหากจากคณะกรรมการทีดูแลเด็กพิศุขและเด็กปัญญาอ่อน เพื่อดูแลเด็กทีมีความสามารถพิเศษในด้านต่างๆ

๕. ได้นำแนวคิดและโครงการไปปรึกษาผู้อำนวยการโรงเรียนมหิดลอนุสรณ์ จังหวัด นครปฐม เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาต้นแบบสำหรับการจัดการศึกษาแก่เด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ ได้รับความสนใจ ระดับที่ผู้อำนวยการขอรับเป็นโครงการของโรงเรียน โดยจะตั้งโครงการพัฒนาโดยขอ งบจากกรมสามัญศึกษา และขอให้ผู้วิจัยร่วมทำวิจัยกับครูที่สอนในหลักสูตรใน ทำนองเดียวกันกับที่ทำกับ โรงเรียนพลโทอุคมศึกษาในระดับประถมศึกษา

๔.๘ สรุปผลของการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาระบบบริหารและการจัดการการศึกษาของสถานศึกษาที่เอื้อต่อการจัดการศึกษา สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษ (ดูรายละเอียดในเอกสารหมายเลข ๓) พบว่า

๔.๘.๑ การเสาะหา

ก. ปัจจัยที่เอื้อในการค้นหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษสำหรับ ระดับประถมศึกษา คือ

๑) การใช้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษแยกนักเรียนกลุ่มบนออกเหลือ ๒๐% (๑๐๐ คน)

๒) การใช้การเสนอชื่อโดยครูที่สอนโดยเสนอชื่อโดยใช้ผลคะแนนหลังจากการ ให้ครูภาษาอังกฤษกรอกแบบวัดแววภาษา

๓) การให้ครูที่สอนระดับเด็กที่ค่อนข้างจะมีปัญหา และกรอกแบบวัดม้าพศ

๔) การให้การพัฒนาการสังเกตพัฒนาการทางความสามารถพิเศษทางภาษาของ ผู้เรียน และศึกษาพัฒนาการทางการคิด ๖ ระดับ และ

๕) การขอให้ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ มาทำการวัด ความสามารถในการคิดเชิงตรรกะ (Ross Test) ที่วัดความสามารถในการใช้ภาษาของสมองซ้ายที่ดูและการคิดในเชิง ตรรกะ เช่นการวิเคราะห์ การประมวลกฎเกณฑ์ทางภาษา และ ความ สามารถในการคิดอย่างสร้างสรรค์ (Creativity Test) ที่วัดความสามารถใน การใช้ภาษาของสมองขวาที่ดูแลการคิดในเชิงสร้างสรรค์ เช่นการสังเคราะห์ การใช้จินตนาการสร้างภาพ การใช้สัญลักษณ์ การเลือกใช้เสียง จังหวะ สัมผัสให้รับกับความหมายที่ต้องการจะสื่อเป็นต้น

สรุป ด้วยระบบการคัดสรรดังกล่าว ผลปรากฏดังนี้

ระดับความคิด		Ross Test (%)		Creativity Test (%)		คะแนนภาษาอังกฤษ ของโรงเรียน ชั้น ป.2 (%)		คะแนนภาษาอังกฤษ ของโรงเรียน ชั้น ป. 3 (%)	
ภัสสรินทร์	3	ณัฐพร	57.14	ธนศพล	51.38	ปภาวี	99	ธนศพล	80
ณัฐน้อย	3	เลียมเพชรรัตน์	52.38	ณัฐน้อย	49.99	ปานณัฐฐา	99	ภัสสรินทร์	94
ปฤณ	3	ปิยาภรณ์	52.38	บุรณัฐ	48.61	ณัฐน้อย	99	ณัฐพร	93
ณัฐพร	3	ปฤณ	48.57	ณัฐพร	44.22	แพร	99	วิทวัส	93
ธนศพล	3	ภัสสรินทร์	47.63	ปฤณ	43.05	วิมาพร	99	ณัฐน้อย	92
ปานณัฐฐา	3	วิทวัส	47.63	ภัสสรินทร์	43.05	ปภาพินท์	99	ปฤณ	90
ปภาพินท์	3	ปภาพินท์	44.76	วีรยา	40.27	ภัสสรินทร์	98	ปานณัฐฐา	90
วีรยา	3	วีรยา	43.80	วิมาพร	34.72	ณัฐพร	98	แพร	90
ปภาวี	3	บุรณัฐ	42.85	ปภาวี	29.16	เลียมเพชรรัตน์	98	วีรยา	89
วิทวัส	3	ณัฐน้อย	38.09	แพร	29.16	ปิยาภรณ์	97	ปิยาภรณ์	88
แพร	3	ปานณัฐฐา	37.14	ปิยาภรณ์	29.16	ธนศพล	95	วิมาพร	88
กลุ่มกลาง									
บุรณัฐ	2	แพร	37.14	เลียมเพชรรัตน์	22.22	วิทวัส	95	เลียมเพชรรัตน์	86
ปิยาภรณ์	2	วิมาพร	37.14	ปานณัฐฐา	20.83	ปฤณ	94	ปภาวี	84
เลียมเพชรรัตน์	2	ปภาวี	37.14	วิทวัส	18.05	บุรณัฐ	92	บุรณัฐ	83
กลุ่มต่ำ									
วิมาพร	2	ธนศพล	36.19	ปภาพินท์	12.49	วีรยา	91	ปภาพินท์	83
X =	2.86	X =	43.99	X =	34.62	X =	96.8	X =	89.06

**ตารางที่ ๔.๑๐ แสดงคะแนน และลำดับความคิด คะแนน Ross Test คะแนน Creativity Test
และคะแนนภาษาอังกฤษของนักเรียน ๑๕ คนของโรงเรียนไพฑูริคศึกษา
ที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ**

อาจกล่าวได้ว่า เมื่อใช้คะแนนพัฒนาทางความคิดเป็นแกนมีเด็กในชั้นประถมปีที่สาม ของโรงเรียนไพฑูริคศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาโดดเด่น ด้านภาษาอังกฤษ ๑๑ คน ที่มีความสามารถไปถึงระดับความคิดสร้างสรรค์ การประเมินค่าและการวิเคราะห์ คือ

๑) ค.ญ. ภัสสรินทร์	๒) ค.ช. ณัฐน้อย	ติดกลุ่มสูง ๕ อันดับจาก ๕
๓) ค.ช.ปฤณ	๔) ค.ญ.ณัฐพร	ติดกลุ่มสูง ๔ อันดับจาก ๕
๖) ค.ญ.ปานณัฐฐา	๗) ค.ญ.ปภาพินท์	๘) ค.ช.วิทวัส
๙) ค.ญ.วีรยา	๑๐) ค.ญ.แพร	๑๑) ค.ญ.ปภาวี
		ติดกลุ่มสูง ๒ อันดับจาก ๕

และอาจจะรวม ๑๒) ค.ช.บุรณัฐ จากกลุ่มกลาง

ติดกลุ่มสูง ๒ อันดับจาก ๕

โดยมี ค.ญ.ปิยาภรณ์ ค.ญ.เลื่อมเพชรรัตน์ และ ค.ญ.วิมาพร เป็นกลุ่มของ (peripheral cases) ที่ติดกลุ่มสูง เพียง ๑ จาก ๕ อันดับสูงสุดของเครื่องมือวัดทั้ง ๕ ชิ้น

ที่น่าสนใจก็คือในกรณีของ ค.ช. ปณณ ที่มีความสามารถในภาษาไทยถึง 6 ระดับ และ ค.ช. บุรณัฐ ที่มีความสามารถในภาษาไทย ถึงระดับ 5 แต่กลับคิดไม่ได้ดีในภาษาต่างประเทศ อันบ่งชี้ชัดว่าการขาดความหลากหลายทางด้านศัพท์ เป็นตัวกำหนดการคิดอย่างซับซ้อน ดังนั้นในระดับประถมศึกษาจึงควรเร่งการสอนศัพท์ผ่าน การอ่านให้มากในระยะต้น โดยใช้ Word Expansion Game ที่ให้ไว้ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 และสอน function speaking and listening เช่น การทักทาย ขอบคุณ ขอโทษ ขอให้พุดซ้ำ ฯลฯ และอย่าเพิ่งสอนการพุด ฟัง เขียน ระดับสูงกว่าระดับการนำไปใช้ (ระดับ 2) เนื่องจากผู้เรียนจะยังมีศัพท์ไม่พอ และในความเห็นของผู้วิจัย วิธีการเสาะหา ผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษาต่างประเทศของเด็กในระดับประถมศึกษาด้วยวิธีการเสนอชื่อ น่าจะได้ผลดีกว่าถ้าไปทำในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

๕.๑ ภูมิหลัง

โครงการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย จากคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการการวิจัยการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษในระบบโรงเรียนประถมศึกษาใน ๗ สาขาวิชา คือ ๑) คณิตศาสตร์ ๒) ทักษะการคิด ๓) ภาษาไทย ๔) ภาษาอังกฤษ ๕) ดนตรี ๖) ศิลปะ และ ๗) จิตวิทยาแนะแนว โดยมี วัตถุประสงค์ที่จะศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหา และพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยไปเผยแพร่ให้เกิดการดำเนินงานการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ ได้เลือกทำการวิจัย ณ โรงเรียนไพทอคมศึกษา เขตบางเขน กรุงเทพฯ ซึ่งเป็นโรงเรียนหนึ่งใน ๔ โรงเรียนที่ได้เข้าร่วมโครงการของศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน ของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยคณะกรรมการได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่าเป็นโรงเรียนที่มีความพร้อมในด้านนโยบายของผู้บริหาร การสนับสนุนทั้งทางด้านการบริหารงบประมาณ และความพร้อมของบุคลากรที่เข้าอบรมกระบวนการเนื้อหา วิธีการ ตลอดจนกระบวนการวัดและประเมินผล และมีทัศนคติที่ดีต่อเด็กที่มีความสามารถพิเศษประชากรศึกษาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนไพทอคมศึกษาซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนขนาดใหญ่ที่เปิดสอนระดับอนุบาลถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนที่ได้รับการคัดสรรจำนวน ๑๕ คน

๕.๒ สรุปผลของการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการเรียนการสอนที่ช่วยในการค้นหา และพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ผลปรากฏดังนี้

๕.๒.๑ ปัจจัยที่เอื้อและมีประสิทธิภาพสูงสุดในการเสาะหา

ปัจจัยที่เอื้อและมีประสิทธิภาพสูงสุดในการเสาะหาเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาไทยสำหรับระดับประถมศึกษาในสภาพปัจจุบัน คือการใช้

- ก) การใช้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษแก่นักเรียนกลุ่มบนออกเหลือ 20% ของประชากร
- ข) การใช้การเสนอชื่อ โดยครูที่เคยสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

โดยใช้ผลคะแนนร่วมกับผลการใช้แบบวัดแววภาษา

ค) การให้ครูที่สอนระดับเด็กที่ค่อนข้างจะมีปัญหา และผลของการใช้แบบวัดแวว
ม้าพยศ

ง) การให้การพัฒนาและการสังเกตพัฒนาการทางความสามารถพิเศษทางภาษาของ
ผู้เรียน และศึกษาพัฒนาการทางการคิด ๖ ระดับ คือ ๑)ระดับความรู้ ความจำ
๒)ระดับความเข้าใจและนำไปใช้ ๓) ระดับวิเคราะห์๔) ระดับสังเคราะห์
๕) ระดับประเมินค่า และ ๖) ระดับความคิดสร้างสรรค์

นอกจากนี้ ยังมีเครื่องมืออีก ๒ ชิ้นที่ใช้เป็นเครื่องมือที่ดัดแปลงจากแบบทดสอบต่างประเทศ คือ

จ) แบบวัด ความสามารถในการคิดเชิงตรรกะ (Ross Test) และ

ฉ) แบบวัดความสามารถในการคิดอย่างสร้างสรรค์ (Creativity Test) ของศูนย์พัฒนา
อัจฉริยภาพของเด็กและเยาวชน มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ

ด้วยระบบการคัดสรรดังกล่าว พบว่า เมื่อใช้คะแนนพัฒนาทางความคิดเป็นเกณฑ์เด็กในชั้น
ประถมปีที่สาม ของโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาโดดเด่น ด้านภาษาไทย ๑๑ คน
หรือประมาณ ๒.๐๘% ของประชากร เด็ก ๑๑ คนนี้ เป็น ชาย ๔ คน หญิง ๗ คน พบว่าความสามารถ
ในการคิดเป็นภาษาต่างประเทศพัฒนาได้ถึงระดับการวิเคราะห์เนื่องจากมีความรู้ทางด้านศัพท์ไม่พอที่
จะคิดในระดับสูงกว่านี้ได้ พิกัดความสามารถของเด็กกลุ่มนี้มีดังนี้

ความคิดอยู่ระหว่าง ระดับความคิดอยู่ระดับ ๓ (วิเคราะห์) ถึง ระดับความรู้ความจำ

คะแนน Ross Test อยู่ระหว่าง ๕๗.๑๔% ถึง ๔๓.๘๐%

คะแนนCreativity Test อยู่ระหว่าง ๕๑.๓๘% ถึง ๒๕.๑๖%

คะแนนรายวิชาภาษาอังกฤษ ๕๕%- ๕๘% หรือ ๒.%แรกของนักเรียน

โดยมีค่าเฉลี่ยของระดับความคิดอยู่ที่ ๒.๖๖% (ระดับความเข้าใจ) ค่าเฉลี่ยของ Ross Test อยู่
ที่ ๓๖.๑๕% ค่าเฉลี่ยของ Creativity Test อยู่ที่ ๓๔.๖๒% และค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ
อยู่ที่ ๘๕.๐๖% ดังนั้นหากมีการนำหลักสูตรนี้ไปใช้ทั่วประเทศ เราจะสามารถจะใช้เกณฑ์เหล่านี้ใน
การกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่เข้าข่ายผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษของจังหวัด และพัฒนา
หลักสูตร หรือกิจกรรม ที่จะคัดเด็กแต่ละจังหวัดออกมาเป็นผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทยระดับ
ต่างๆ และผลจากการพัฒนา จะทำให้เราสามารถนำค่าคะแนน มากำหนดเป็นเกณฑ์ระดับชาติต่อไปได้

๕.๒.๒ ปัจจัยที่เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็ก

ในการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เอื้อต่อการพัฒนาความสามารถพิเศษของเด็กในสาขา
วิชาภาษาอังกฤษได้พัฒนา และประเมินหลักสูตรสำหรับสอนเสริม (Enrichment Integrated
competence based program) ที่เป็นหลักสูตรบูรณาการที่เน้นกระบวนการและผลการเรียนรู้ (Learning

outcome) อันหลักสูตรสำเร็จรูปใน ๑ ภาคการศึกษา ใช้เวลาสอน ๒๐ ชั่วโมง ในระดับประถมปีที่ ๓ หลังจากที่เด็กผ่านหลักสูตรอ่านออกเขียนได้มาแล้ว

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

หลักสูตรดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- ๑) การปลูกฝังความใฝ่รู้ (natural curiosity) รักการอ่าน มีความรักและเข้าใจในวัฒนธรรมของชาติต่างๆ
- ๒) ให้เครื่องมือในการสร้างและหาความรู้ ด้วยตนเอง การใช้พจนานุกรม
- ๓) ให้โครงสร้างในการพัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูดและเขียน จากระดับที่ผู้เรียนมีความพร้อมรวม ๖ ระดับ
- ๔) มีความสามารถในการทำงานเป็นทีม ยอมรับความสามารถและเคารพ มีความเป็นกัลยาณมิตร และ มีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถในการจัดการ
- ๕) พัฒนาทักษะการแสดงออก ฝึกการพูด เขียนแนะนำหนังสืออ่าน และเพื่อแสดงออก นำเสนอความคิดของตน และยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น
- ๖) ฝึกการใช้กลยุทธ์และความสามารถพื้นฐานในการเรียนรู้และการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์
- ๗) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษ

หลักสูตรนี้มีเงื่อนไขและบริบทของการนำหลักสูตรไปใช้ ก็จะต้องใช้ในโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีนักเรียนมากกว่า ๑,๕๐๐ คน เป็นหลักสูตรที่ต้องใช้กับชั้นเรียนในระดับประถมศึกษาที่ นักเรียนอ่านออกเขียนได้แล้วเท่านั้นในโรงเรียนที่ผู้บริหารระดับนโยบายสนับสนุนอย่างเป็นทางการโดยมีการจัดสรรงบประมาณ สถานที่ และบุคลากร ตลอดจนอำนวยความสะดวกทางด้านการจัดการสอน การดำเนินการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ตลอดจนการประสานงานติดต่อกับผู้ปกครอง และงบประมาณสนับสนุนการวิจัยที่ดำเนินการ โดยสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นพี่เลี้ยง มีครูภาษาไทยที่ผ่านการพิจารณาแล้วว่ามีความสมบัติที่เหมาะสมทางด้านเจตคติ และวิธีการสอนและผ่านการอบรมหรือมีความรู้ในเรื่อง การสอนผู้ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา

๕.๒.๓ การประเมินหลักสูตร

งานวิจัยครั้งนี้ได้ทำการประเมินหลักสูตรใน ๒ รูปแบบ คือ ประเมินความสามารถของผู้เรียนตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และการประเมินผลกระทบจากโครงการมีต่อนักเรียน สำหรับการประเมินความสามารถของผู้เรียนตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ได้นำการประเมินจาก ๑) งานที่นักเรียนทำ ๒) การประเมินตนเอง ๓) จากอนุทินที่เด็กบันทึกหลังการเรียน และ ๔) การประเมินโดยผู้สอน

ก. การประเมินความสามารถของผู้เรียน

- หลังจากการพัฒนาพบว่า หลักสูตรนี้บรรลุวัตถุประสงค์ ที่ตั้งไว้ดังต่อไปนี้
- วัตถุประสงค์ข้อ ๑) การปลูกฝังความใฝ่รู้ (natural curiosity) (๖๖.๖๖%) ยืมหนังสือจากโครงการ Bookworm Club รักการอ่าน มีความรักและเข้าใจในวรรณกรรมของชาติต่างๆ (ชอบอ่าน อี ที ๑๐๐%) และเด็กๆ ได้เลือกซื้อหนังสือหลายเล่มที่เป็นที่รู้จัก เช่น Tom Sawyer Gulliver Travels, ชอบซื้อหนังสือ แลกหนังสือกันอ่าน
- วัตถุประสงค์ข้อ ๒) ให้เครื่องมือในการสร้าง และหาความรู้ด้วยตนเอง การใช้พจนานุกรม (๕๓.๓๓%) ค้นคว้าเพิ่มเติมเองได้ (๕๕.๕๕%)
- วัตถุประสงค์ข้อ ๓) ให้โครงสร้างในการพัฒนาทักษะการอ่าน การคิด การพูดและเขียน จากระดับ ที่ผู้เรียนมีความพร้อมรวม ๖ ระดับ (เพิ่มขึ้นเพียง ๐.๑๓ ระดับ)
- วัตถุประสงค์ข้อ ๔) มีความสามารถในการทำงานเป็นที่ยอมรับความสามารถและเคารพความคิดเห็นของคนอื่น มีความเป็นกัลยาณมิตร (๕๓.๓๓%เอาสิ่งที่น่าสนใจไปสอนเพื่อนๆ ที่ไม่ได้เข้าโครงการ) และมีความรับผิดชอบ เสียสละ และมีความสามารถในด้านการจัดการ (ดูบันทึกของครู)
- วัตถุประสงค์ข้อ ๕) พัฒนาทักษะการแสดงออก ฝึกการพูด เขียนแนะนำหนังสืออ่าน และเพื่อแสดงออก นำเสนอความคิดของตน (๖๖.๖๖% อ่านและสรุปเรื่องได้ ๔๖.๖๖%) อธิบายหว่านล้อมให้เพื่อนรับฟังความเห็นของเราได้
- วัตถุประสงค์ข้อ ๖) ฝึกการใช้กลยุทธ์และความสามารถพื้นฐานในการเรียนรู้และการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์
- วัตถุประสงค์ข้อ ๗) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการแสวงหาความรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษ (ดูบันทึกของนักเรียน)

ข้อมูลเชิงปริมาณเหล่านี้ ได้รับการยืนยันจากการอ่านบันทึกความเห็นหลังกิจกรรมของเด็กในโครงการ และจากการอภิปรายกับครูผู้สอนในหลักสูตรนี้ และสอดคล้องกับพฤติกรรมในห้องเรียนและข้อมูลที่ได้จากการให้ผู้เรียนเขียนบันทึกหลังการเรียนแต่ละคาบ

ข. การประเมินผลกระทบของโครงการ

สำหรับการประเมินผลกระทบที่โครงการมีต่อนักเรียน ได้ใช้เครื่องมือต่อไปนี้ในการประเมิน

- ๑) การสัมภาษณ์ครูผู้สอน
- ๒) จากอนุทินที่เด็กบันทึกหลังการเรียน
- ๓) การเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาไทยในห้องเรียนปกติ และได้พบข้อมูลที่น่าสนใจดังนี้

๑) ผลกระทบที่มีต่อนักเรียน

ผลกระทบทางด้านบวก

นักเรียนได้เรียนรู้กว้างมากกว่าในหลักสูตรปกติ ได้รับการฝึกให้ต้องมีระบบการจัดการที่ดีขึ้น มีทักษะการอ่านเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะทางด้านเนื้อหาและศัพท์ ได้ซึมซับอรรถรสทางภาษา และแสดงความสามารถที่เด่นมาก ทำกิจกรรมได้เร็ว และไม่ต้องการรอเพื่อน ต้องการแสวงหากิจกรรมอื่นที่ยากกว่าเดิม และเห็นคุณค่าได้ลึกซึ้งกว่าเด็กทั่วไปให้เด็กกลุ่มนี้ สามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ และได้เครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า และฝึกคิดหาคำตอบด้วยตนเอง คำถามที่ตั้งมีตั้งแต่ระดับความรู้ความจำ จนถึงการวิเคราะห์หลักสูตรมีวิธีกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการอภิปรายอย่างกว้างขวาง และได้เรียนรู้จากกันและกัน และต้องฟังความเห็นของกันและกัน ในกรณีที่มีความคิดเห็นขัดแย้ง

ผลกระทบทางด้านลบ

ผลกระทบทางด้านลบที่พบ มีดังต่อไปนี้

๑) เด็กกลุ่มนี้ (และครูประจำชั้นด้วย) มีภาระที่เพิ่มขึ้นในการติดตามทำงานส่งงาน และเนื้อหาในช่วงโมเมนต์ที่ เข้าหลายโครงการ จะมีความกังวลมาก จนขอออกจากโครงการบางโครงการเพราะทำงานตามไม่ทัน

๒) คะแนนสอบของเด็กในโครงการต่ำลงอาจมีใช้ผลกระทบจากโครงการนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่ไม่ได้เข้าโครงการ อันเป็นผลมาจากกระบวนการสอนที่แบ่งคะแนน ได้จากข้อสอบ ๖๐% จากคะแนนปฏิบัติในการทำโครงการในแต่ละวิชา ๔๐% เด็กในโครงการต้องตามงานเพิ่มขึ้นในเวลาปกติ ยิ่งเด็กที่เข้าหลายโครงการยิ่งมีภาระ และมีความเครียดสูงมาก จนทำคะแนนไม่ได้ดี

๒) ผลกระทบต่อครูผู้สอนในโครงการ

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า มีผลกระทบต่อครูผู้สอนในโครงการทางด้านบวก ดังต่อไปนี้

ผลกระทบทางด้านบวก

๑) มีการพัฒนาตนเองทางด้านวิชาชีพของครู ความรู้และความเข้าใจแนวทางในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาที่มีอยู่ในตัวของผู้เรียน ได้เด่นชัดขึ้น

๒) ครูผู้สอนเห็นแนวทางที่จะนำกระบวนการเรียนการสอนในโครงการไปใช้กับนักเรียนทั่วไปในชั้นอื่นๆ เพราะเห็นว่ามิใช่ประโยชน์ต่อนักเรียนมาก

๓) ครูได้เห็นวิธีการสร้างกิจกรรมที่หลากหลายอย่างมีหลักวิชาการและมีเป้าหมายชัดเจน

๔) ผู้สอนเกิดความต้องการที่ขยายโครงการไปพัฒนานักเรียนที่อยู่นอกโครงการในระดับชั้นปีที่ ๓ ห้องอื่นอีก ๕ ห้อง

๕) ผู้สอนเกิดทัศนคติที่ดีต่อตนเองที่เห็นคุณค่าของความเป็นครูจนเกิด แรงบันดาลใจในการส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษามากกว่าคนอื่น ๆ ได้เรียนรู้ความต้องการของเด็กอย่างใกล้ชิดมากขึ้น และหากิจกรรมที่จะตอบสนองนักเรียน ได้ดีขึ้น

ผลกระทบทางด้านลบ

ส่วนผลกระทบทางด้านลบนั้น พบว่า

๑) ผู้สอนมีภาระเพิ่มขึ้นอีกอย่างน้อย ๔ ชั่วโมง/สัปดาห์ ในการผลิตสื่อการสอน การติดตามงานและวิเคราะห์งานของเด็ก

๒) ผู้สอนเกิดความอ่อนล้า และขาดแรงจูงใจที่จะต้องทำงานมากขึ้น

ค. การประเมินนักเรียนนอกโครงการ

การประเมินนักเรียนนอกโครงการ พบว่า มีเด็ก ๆ และผู้ปกครองมาถามว่าทำไมไม่ได้เข้าโครงการด้วย และพบว่าเด็กในโครงการนำได้นำกิจกรรมหลายกิจกรรมไปให้เพื่อนๆ ในห้องเดียวกันที่ไม่อยู่ในโครงการ เช่น Bookworm Club Internet Fan Club และครูผู้สอนในโครงการก็ได้แสดงความจำนงที่จะนำกิจกรรมต่างๆ ไปขยายผลกับห้องอื่นๆ ที่จะช่วยลดความรู้สึกที่ว่าไม่ได้รับการคัดเลือกได้

ผลกระทบอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญมาก คือ โครงการเด็กที่มีความสามารถพิเศษนี้ จะไปยกเพดานของคุณภาพทางการศึกษาของโครงการปกติที่เดิมครูจะมีข้ออ้างว่าไม่สามารถให้ความสนใจแก่นักเรียนเป็นรายบุคคลได้เพราะมีนักเรียนจำนวนมาก เพราะหากมีโครงการนี้ในโรงเรียน โครงการปกติจะมีคู่แข่งที่มีประสิทธิภาพ และการนำกิจกรรมมาให้เด็กนอกโครงการก็จะทำให้เกิดการยกระดับของโครงการปกติโดยปริยาย

นอกจากนี้ ได้มีการประเมินผลกระทบต่อพ่อแม่ แต่พบว่ามีผลไม่มากไม่มาก มีผู้ปกครองที่ทั้งสนับสนุนและไม่สนใจ แต่ได้พบปัญหาความขัดแย้งระหว่างเด็กในโครงการกับมารดาที่เด็กอยากเรียนโครงการภาษาอังกฤษ แต่ผู้ปกครองอยากให้อยู่ในโครงการภาษาไทย สุดท้ายเด็กเลยขอไม่เข้าทั้งสองโครงการจนมีผลให้ผู้ปกครองมีปฏิกิริยาดังกล่าว

ส่วนครูผู้สอนคนอื่นๆ มีการเปรียบเทียบนักเรียนที่เข้าและไม่ได้เข้าโครงการทั้งทางด้านพฤติกรรมและคะแนน แต่พบผลกระทบทางด้านลบในครูประจำวิชาที่ต้องเสียคาบเรียนอีกสัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมงสำหรับเด็กที่อยู่ในโครงการทดลอง สำหรับการสอนเสริมให้กับนักเรียนกลุ่มนี้

ผลกระทบต่อผู้ปกครองคนอื่นๆ ผู้ปกครองของเด็กที่ไม่อยู่ในโครงการ ตั้งคำถามว่าทำไมไม่ให้สิ่งนี้กับเด็กทุกคนในโรงเรียน และได้มีคำถามที่น่าสนใจคือ จะเป็นการยุติธรรมหรือที่มาให้ความสนใจกับเด็กกลุ่มนี้เป็นพิเศษและคำถามที่ว่าแล้วเมื่อสิ้นสุดโครงการแล้วจะอย่างไรกับเด็กกลุ่มนี้

ง. ผลกระทบของหลักสูตรที่มีต่อสังคม

ส่วนผลกระทบของหลักสูตรที่มีต่อสังคมระหว่างการพัฒนา ผู้สนใจมีครูจากโรงเรียนอื่นมาเยี่ยมโครงการทุกสัปดาห์ ผู้วิจัยได้รับเชิญไปบรรยายหลายครั้ง มีโรงเรียนอื่นอีก ๑๐ โรงเรียนในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดได้ขอเข้าร่วมโครงการ นอกจากนี้ สถานีโทรทัศน์ช่อง ๕ ได้มาถ่ายทำการเรียนของโครงการ และได้นำไปออกอากาศในรายการหลังข่าว ในระดับนโยบายคณะผู้วิจัย ได้เผยแพร่โครงการนำร่องแก่ที่ประชุมที่มี พล. ท่านรัฐมนตรีช่วย กัญญา ศิลปะอาษา เป็นประธานมีผลให้มีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาอีก ๑ ชุด ต่างหากจากกรรมการที่ดูแลเด็กพิการและเด็กปัญญาอ่อนเพื่อดูแลเด็กที่มีความสามารถพิเศษในด้านต่าง ๆ และแนวโน้มการขยายโครงการไประดับมัธยมปลาย ณ โรงเรียนมหิตลอนุสรณ์ จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นโรงเรียนพิเศษสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์

๕.๓ อภิปรายผล

๑) เงื่อนไขและบริบทของการนำหลักสูตรไปใช้

หลักสูตรที่ได้พัฒนาเป็นต้นแบบนี้ มีภูมิหลังและบริบทดังนี้

- เป็นหลักสูตรที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้กับโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีนักเรียน มากกว่า ๑,๕๐๐ คน
- เป็นหลักสูตรที่เหมาะสมที่จะนำไปใช้กับชั้นเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่าชั้นประถมศึกษา
- เป็นหลักสูตรที่ต้องใช้ในโรงเรียนที่ผู้บริหารระดับนโยบายสนับสนุนอย่างเป็นรูปธรรมโดยมีการพัฒนา และงบประมาณการวิจัยที่ดำเนินการโดยสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นพี่เลี้ยง มีครูภาษาอังกฤษที่ผ่านการพิจารณาแล้วว่ามีคุณสมบัติที่เหมาะสมทางด้านเจตคติ และวิธีการสอนและผ่านการอบรมหรือมีความรู้ในเรื่องการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา
- ผู้บริหารมีความต้องการที่จะพัฒนาในเรื่องนี้โดยจัดสรร งบประมาณ สถานที่ และบุคลากร ตลอดจนอำนวยความสะดวกทางด้านการจัดการเรียนการสอน การดำเนินการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ตลอดจนการประสานงานติดต่อกับผู้ปกครอง

๒) การนำหลักสูตรนี้ไปใช้ต่อไป

๑. หากใครต้องการนำหลักสูตรนี้ไปใช้ ก็อาจถือเป็นหลักสูตรนี้หลักสูตรแกนที่ยังจะต้องมีการปรับให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นในแต่ละจังหวัดต่อไป เช่น บางจังหวัดอาจจะไม่มีบริการอินเทอร์เน็ต ก็จะต้องตัดหน่วยการเรียนรู้ที่ ๖ ออกไป เป็นต้น

๒. การนำแนวคิดของหลักสูตรนี้ไปใช้ต่อไปในระดับศึกษาอื่น จะต้องปรับทางด้านเป้าหมายและกิจกรรม แต่สามารถจะใช้หลักการและกระบวนการเดียวกันได้ แต่ในระดับสูงขึ้นไป ควรเน้นการแสดงผลออกด้วยภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายของวัฒนธรรมไทย และปรัชญาของศาสนาต่างๆ ที่ถือปฏิบัติกันอยู่ในประเทศไทย

๓. ควรคำนึงถึงบริบททางสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ ของแต่ละโรงเรียน

การนำหลักสูตรนี้ไปใช้ต่อไปในระดับศึกษา ยังจะต้องปรับเพราะแต่ละโรงเรียนจะมีความแตกต่างวัฒนธรรมของโรงเรียนแต่ละประเภท เช่น โรงเรียนในสังกัดของ ส.ช. จะมีความเป็นเอกภาพสูง สะดวกต่อการบริหาร โครงการหากทางผู้บริหารมีนโยบายที่จะให้บริการการพัฒนาความสามารถพิเศษ โรงเรียนในกรุงเทพและ ก.ท.ม. จะอาศัยสื่อจริง และประสบการณ์ตรงของวัฒนธรรมเมืองหลวง โรงเรียนในจังหวัดต่างๆจะมีเอกลักษณ์เป็นของตนเองและอาศัยเครือข่ายความรู้จักสนิทสนม เป็นต้น

โอกาสในการหาประสบการณ์ตรงของเด็กทางด้านความชำนาญทางภาษาในแต่ละพื้นที่จะต่างกัน เช่น เด็กในเมืองจะมีโอกาสรู้ข่าวคราวการประกวด แข่งขัน เวทีที่จะลงแสดงความสามารถ มีร้านหนังสือมากกว่าเด็กนอกอำเภอเมือง

๔. นอกจากนี้ การนำหลักสูตรนี้ไปใช้ต่อไปในระดับศึกษาอื่น ยังจะต้องปรับเพราะแต่ละโรงเรียนจะมีความแตกต่างบริบททางสังคม วัฒนธรรม และ เศรษฐกิจ ในด้านต่อไปนี้

๑) เนื้อหาและสื่อการสอน สื่อครูสามารถเลือกใช้กิจกรรม สื่อ อุปกรณ์อื่นก็ได้ เพราะเป็นหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่เน้นทักษะและกระบวนการ โรงเรียนและจังหวัดควรปรับให้เข้ากับบริบทของตนเอง เช่น ควรสร้างกิจกรรมและสื่อการสอนให้นักเรียนได้เล่นกับสภาพท้องถิ่น

๒) ระดับความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน เนื่องจากความไม่เท่าเทียมกันในการพัฒนานักเรียนทั่วประเทศระดับความรู้ในภาษาอังกฤษมีไม่เท่ากัน บางแห่งเด็กมัธยมปีที่ ๑ อ่านหนังสือหนังสือภาษาอังกฤษออก บางแห่งยังอ่านไม่แตก ในกรณีเช่นนี้ ต้องพิจารณาว่าจะนำหลักสูตรนี้ไปใช้ในระดับชั้นใด แต่จะต้องเป็นชั้นที่นักเรียนอ่านออกเขียนอังกฤษได้แล้ว นอกจากนั้น แบบสำรวจที่คัดเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ออกมา ๑% นั้น แปลว่า ๑% ที่มีของเด็กที่มีความสามารถสูงกว่าคนอื่นๆ ในอนาคต ยังจะต้องพัฒนาแบบวัดที่เป็นมาตรฐานมาช่วยในการวิเคราะห์และวางระดับของเด็ก แต่จะทำไม่ได้จนกว่าจะมีการใช้หลักสูตรนี้ทั่วประเทศ

๕. การจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมเสริมที่จะเอื้อต่อการพัฒนา

ในแต่ละจังหวัดควรจัดสภาพแวดล้อมที่จะเอื้อต่อการพัฒนา ซึ่งหลายๆ แห่งก็ทำอยู่แล้วในโครงการปกติ เช่น การจัดการประกวดระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด ระดับเขตการศึกษา การประกวดเช่นนี้มีคู่แข่งกัน แต่ต้องการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสประเมินตนเอง มีเวทีแสดงความสามารถ เพราะสิ่งที่ครูควรเน้นมากกว่าคือเน้นว่าความสามารถพิเศษ คือพรสวรรค์ในการสร้างความสุข ความพึงภายในแก่ตนเอง และการนำไปยังประโยชน์ให้แก่สังคมโดยมีค่าตอบแทนพอสมควรต่อการยังชีพ นอกจากกิจกรรมเหล่านี้ แต่ละจังหวัดน่าจะจัดการจัดค่ายภาษาสำหรับครูและนักวิชาการ (Language Fair) ประจำปีที่สำนักพิมพ์จะสนใจเข้าร่วมด้วย ในขณะที่ส่วนกลางควรจัด Web Site ให้ครูได้แลกเปลี่ยนความคิด สื่อ อุปกรณ์กันด้วย

๖. โครงการต่อเนื่องเมื่อจบหลักสูตร

หลักสูตรนี้ในกรณีของโรงเรียนไผท ไผ่ไร่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เป็นฐานปฏิบัติการ แต่เนื่องจากปัญหาในความไม่พร้อมทางด้านภาษาของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการเสาะหรือการพัฒนาน่าจะนำไปใช้กับระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจะประหยัดกว่า และหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่ไม่มีชั้นเรียน โรงเรียนจึงสามารถนำไปให้ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕- ๖ หรือมัธยมปีที่ ๑ - ๒ ใช้ก็ได้ในทำนองเดียวกัน เพราะเด็กจะพัฒนาไปตามระดับของตนเอง อย่างไรก็ตาม เมื่อเด็กเรียนจบหลักสูตรนี้แล้ว สิ่งที่โรงเรียนควรทำคือตั้งชมรมและขอให้ครู หรือผู้ปกครองที่สนใจทางด้านภาษา เป็นที่ปรึกษาชมรม มีคณะกรรมการ (นักเรียน) บริหารกิจกรรมที่อาจนำไปทำต่อในชั้นสูงขึ้นไป คือ ชมรมปลูกต้นบรรณพฤษก์ที่จะช่วยแก้ปัญหาความขาดแคลนหนังสือ ชมรมวรรณกรรมฉบับจิ๋ว (นักเรียนช่วยกันสร้าง) (ย่อ) วรรณกรรมไทยเป็นนิทานภาษาอังกฤษ ชมรมลานภาษา (ให้เด็กที่มีความสามารถพิเศษ สร้างกิจกรรมเกมทางภาษา) เป็นต้น

๕.๔ องค์ความรู้ และข้อเสนอแนะที่ได้จากการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาในระดับประถมศึกษา

๕.๔.๑ องค์ความรู้ที่ได้จากการจัดหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านภาษาในระดับประถมศึกษา และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีคุณค่าต่อวงการทางการจัดการศึกษาพิเศษสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา ในเรื่องต่อไปนี้

- ก. การเสาะหาและการคัดเลือก
- ข. หลักสูตร และมาตรฐาน
- ค. การบริหารการศึกษา
- ง. การจัดการศึกษาหลักสูตร เนื้อหา สาระ สื่อ
- จ. การวัดและการประเมินผล

แต่ยังทำให้เราเห็นข้อบกพร่องในการจัดการศึกษาในหลักสูตรปกติในด้าน

หลักสูตร และมาตรฐาน

การบริหารการศึกษา

การจัดการศึกษาหลักสูตร เนื้อหาสาระ สื่อ

การวัดและการประเมินผลและยังได้สร้างองค์ความรู้ทางด้าน

พัฒนาการทางภาษาของเด็กวัย ๕-๗ ขวบ

ดังรายละเอียดที่จะกล่าวถึงดังต่อไปนี้

ก. การเสาะหาและการคัดเลือก

ในงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า ต้องมีการปรับวิธีการเสาะหาและการคัดเลือกจากวิธีการของ Clark ที่ ดร. อุษณีย์ โพธิสุข ได้นำมาดัดแปลงใน ๒ จุด คือ

๑. การเสนอชื่อของครูในขั้นที่ ๒ ข ควรให้ครูกรอกแบบสำรวจเด็กเก่งแล้วเรียงลำดับคะแนน เพราะจากงานวิจัยครั้งนี้ พบว่าครูภาษาอังกฤษส่วนมาก เป็นผู้ที่ถูกฝึกมาให้ใช้สมองซีกซ้าย (เจ้าระเบียบ เครื่องกฎแบบแผน หากให้ใช้วิจารณญาณในการเสนอชื่อผู้จะเลือกเสนอแต่เด็กที่อยู่ในกลุ่มเดียวกับตนเองจะมีผลให้เด็กที่ใช้สมองด้านขวาที่ควรจะได้เข้าโครงการหลุดไปตั้งแต่รายชื่อ ๒๐%

๒. หากใช้แต่ค่า ๓% จากการเสนอชื่อของครู และคะแนนผลการเรียน ตามที่คลาก และ ดร. อุษณีย์ โพธิสุข เสนอแนะ เราอาจจะไม่ได้เด็กที่มีความสามารถแต่มีที่มีปัญหา เพราะเด็กเหล่านี้ครูทั่วไปจะไม่ชอบหน้าและไม่คิดถึง จึงจำเป็นต้องให้ครูกคิดถึงเด็กที่มีปัญหาโดยใช้ แบบสำรวจเด็กเก่งที่อาจมีปัญหาก็เพื่อรวมเด็ก ที่มีความสามารถพิเศษทางภาษาที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเอาไว้ในรายการ

อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้มีการพัฒนาต้นแบบและทำการทดลองสอนไปทั่วประเทศแล้ว จำเป็นจะต้องมีการพัฒนาแบบทดสอบความสามารถทางภาษาเพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานทางด้านการอ่าน (Reading Age) การเขียน (Writing Age) และการใช้ภาษา เพื่อที่จะทำให้เราสามารถระบุได้ชัดเจนว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้อยู่ในความสามารถทางภาษาวัยใด เมื่อเราสามารถสร้างแบบทดสอบนี้ได้ เราจะสามารถร่างหลักสูตรภาษาไทยที่ชัดเจนและเอื้อต่อการกระโดดข้ามชั้นเรียนของเด็กเหล่านี้ได้

๓. ในกรณีที่ต้องการลดจำนวนเด็กที่มีความสามารถพิเศษจาก ๓% ให้เหลือ ๑% เราอาจใช้การเปรียบเทียบการคิดอันดับระหว่างระดับความถนัดระดับ Ross Test และ Creative test ดังที่ได้นำเสนอไว้แล้วในตอนต้น

๔. ผลของการทดลอง แม้ว่าประสบความสำเร็จดีพอสมควรในโรงเรียนที่ใช้ทดลอง คณะผู้วิจัยคิดว่าจะได้ผลสูงและน่าเชื่อถือกว่านี้ หากไปใช้เสาะหาในระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น

ข. หลักสูตรและมาตรฐาน

ในการประเมินผู้เรียนในหลักสูตรนี้ จำเป็นต้องประเมินจากค่าพัฒนาการของเด็กเพียงอย่างเดียวอย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้มีการพัฒนาต้นแบบและทำการทดลองสอนไปทั่วประเทศแล้ว เราจะสามารถพัฒนาแบบทดสอบความสามารถทางภาษาเพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานทางการอ่าน (Reading Age) การเขียน (Writing Age) และการใช้ภาษาอังกฤษ ของเด็กไทยทั่วประเทศ เพื่อที่จะทำให้เราสามารถระบุได้ชัดเจนว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้อยู่ในความสามารถทางภาษาวัยใด เมื่อเราสามารถสร้างแบบทดสอบนี้ได้ เราจะสามารถร่างหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ชัดเจนและเอื้อต่อการกระโดดข้ามชั้นเรียนของเด็กเหล่านี้ได้ อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาหลักสูตรปกติ และหลักสูตรสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษา

๕.๔.๒ การบริหารหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปกติ

หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. ๒๕๒๑ ปรับปรุง ๒๕๓๕ เป็นหลักสูตรที่ดี ทั้งทางด้านโครงสร้าง เนื้อหาสาระ กล่าวคือเป็นหลักสูตรที่เน้นเนื้อหาสาระในระดับประถมและมัธยมต้น และเน้นกระบวนการในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในขณะที่หลักสูตรนี้เน้นกระบวนการ ปัญหาจึงอยู่ที่การบริหารหลักสูตรที่ผู้สอนมักจะพลาดในเรื่องต่อไปนี้

การจัดการศึกษาหลักสูตรเนื้อหา สาระ สี่

๑. ไปตีความว่าภาษาอังกฤษคือศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ การออกเสียงลึ้มคิดถึงทฤษฎีในการเรียนรู้และทฤษฎีในการสื่อสารที่ว่าภาษาคือเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ สร้างความเพลิดเพลิน สร้างอารมณ์ หวานล่อม ฯลฯ ๖. ดูรายละเอียดในบทที่ ๑) ผลจึงปรากฏว่า เด็กพบว่าการสอนภาษาอังกฤษ คือการสอนศัพท์ ไม่สนุก น่าเบื่อ แทนที่จะหาทางให้เด็กได้เข้าถึงบทอ่านที่ทำทนายและอยู่ในระดับภาษาที่เขาสามารถก่อน แล้วจึงค่อยนำฉบับจริงมาศึกษาเมื่อมีวัยและวุฒิภาวะสูงขึ้น ในหลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษานี้ ใช้ทฤษฎี Input Hypothesis ของ เครเซ่น โดยนำเรื่อง The Trojan War จากวรรณกรรมกรีกแต่งโดย Homer และเรื่อง E. T. From Outer space มาเล่าโดยใช้ภาษาของเด็ก แต่ยังไม่ให้มีการใช้ศัพท์ สำนวน ที่เกินกว่าความรู้ทางภาษาของเด็กอยู่บ้าง แล้วใช้ การอ่าน เช่นนี้ สอนวิธีการอ่านวรรณกรรม ตลอดจนใช้เป็นตัวอย่างของการเรียนรู้การใช้ภาษา เช่น ศัพท์สำนวน

make a new friend

fall in love

การใช้พจนานุกรมเพื่อแก้ปัญหา หรือเพื่อเป็นเอกสารค้นคว้าในการสร้างกิจกรรมทางภาษาให้เพื่อนๆ เล่นโดยให้เด็กอ่านอย่างเพลิดเพลิน ไม่ต้องห่วงเรื่องการถูกวัดผล และเกิดความวิตกกังวลเรื่องการสอบและคะแนน แต่สนใจพฤติกรรมและทัศนคติต่อภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาจากการประเมินผลงานของเด็ก

๒. ไปตีความว่าการสอนภาษาอังกฤษคือการสอนหลักไวยากรณ์ หรือใช้วิธีการสอนแบบบอกเล่าให้เด็กท่อง ทั้งๆที่อันที่จริงแล้ว ไวยากรณ์จะมีประโยชน์ในการเขียน มากกว่า

๕.๕ ปัญหาของการทำงานวิจัยเชิงทดลอง กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นมนุษย์มีจิตวิญญาณ และความรู้สึก

เนื่องจากหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่สร้างจากงานวิจัยเชิงพัฒนา ผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลจากงานเขียน หรือแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบฝึกต่างๆ ก็จำเป็น ต้องมีการให้คะแนนเพื่อที่จะได้นำพัฒนาการของเด็กมาเปรียบเทียบกันได้ โดยที่หากไม่มีการวิจัยแล้ว เด็กอาจจะไม่ต้องกิจกรรมหลายอย่างตลอดทุกชั่วโมง ข้อค้นพบนี้เป็นบทเรียนที่ดีว่าการวิจัยในอนาคต จะต้องระวังไม่ให้ประโยชน์ของครู หรือผู้วิจัยไปสร้างความเครียด หรือความน้อยเนื้อต่ำใจ หรือความรู้สึกทางลบอื่นๆ และผู้วิจัยจะต้องตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่า ความสำเร็จของงานวิจัยอยู่ที่การพัฒนาผู้เรียนมากกว่าจะอยู่ที่ผลงานวิจัยที่ผู้วิจัยจะนำมาเขียนเพื่อนำเสนอต่อประชาคม

๕.๖ ข้อเสนอแนะ

แนวทางพัฒนา	ข้อเสนอแนะ
๑. การนำหลักสูตรไปใช้	๑. การขยายผลระดับประถมศึกษา ก. การขยายผลในโรงเรียนของ ส.ป.ช. ควรนำไปใช้ในระดัับ มัธยมศึกษา มากกว่าในชั้นประถมศึกษา ข. ตาม พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่ รัฐมีหน้าที่เสาะหาและจัดการศึกษาพิเศษให้แก่เด็กที่มีความสามารถดังกล่าว แต่เป็นไปไม่ได้ที่โรงเรียนทุกโรงเรียน จะจัดบริการเช่นนี้ แต่ทุกจังหวัดจะต้องมีบริการ ๑) เสาะหา และ ๒) จัดการศึกษา ซึ่งอาจจัดทำได้ ๑ รูปแบบดังนี้ ๑) จัดหลักสูตรเสริมในโปรแกรมปกติในโรงเรียนใหญ่ ๑-๒ โรงเรียน

	<p>โรงเรียนประจำจังหวัด</p> <p>๒) โรงเรียนดังกล่าว จัดทำหลักสูตรภาคฤดูร้อนสำหรับโรงเรียนอื่นๆ เช่น โรงเรียนขนาดเล็ก หรือ โรงเรียนที่ไม่สามารถให้บริการได้ โดยรัฐ สนับสนุนค่าใช้จ่าย</p> <p>๓) ในกรณีที่โรงเรียนอยู่ไกลอำเภอเมืองมาก แต่มีนักเรียนเพียงพอและ มีความพร้อม อาจจัดให้ครูหรือผู้เชี่ยวชาญที่ดูแล ๑ คน ร่วม(เดินสอน) ๒-๓ โรงเรียนที่อยู่ใกล้กัน</p> <p>๒. การขยายผลระดับระดับมัธยมศึกษา</p> <p>การขยายผลระดับระดับมัธยมศึกษาจะทำไม่ได้ในขณะนี้จนกว่าจะมี การพัฒนาต้นแบบ ที่น่าจะให้สถาบันอุดมศึกษาจัดหลักสูตรดังกล่าว แล้ว จัดสัมมนาเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และหารูปแบบที่เหมาะสมที่สุด การพัฒนา ต้นแบบ ควรพัฒนาประมาณ ๓ สาขาวิชาใน ๑ โรงเรียน ซึ่งจะลดปัญหาในการจัด การและการจัดทรัพยากรโรงเรียน แต่สิ่งที่จำเป็นในขณะนี้ คือ ต้นแบบที่จำเป็นมากที่สุดขณะนี้คือ</p>
	<p>๑. หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย</p> <p>๒. หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น</p> <p>๓. หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษระดับอุดมศึกษา</p>
<p>๒. การจัดกิจกรรม เสริม การสร้าง บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน</p>	<p>ระดับท้องถิ่น</p> <p>๑. ในสถานศึกษา คือ</p> <p>ก. การพัฒนาและให้งบประมาณห้องสมุดให้เหมาะต่อการศึกษาค้นคว้า</p> <p>ข. การสอนใน โครงการปกติให้เด็กแสวงหาความรู้ และประมวลความรู้เอง โดยครูช่วยแนะนำ</p> <p>ค. การใช้สื่อหนังสือที่หลากหลาย ทันสมัย จากสื่อจริง (Authentic Texts) มิใช่ใช้หนังสือเรียนเล่มเดียวตลอดปีการศึกษา</p> <p>ง. การพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่เช่น ร้านหนังสือ ฝึกเด็กเป็นอาสาสมัครแนะนำชาวต่างประเทศตามจุดต่างในเมือง เช่น สถานีรถไฟ รถทัวร์ สนามบิน</p> <p>จ. การจัดการฝึกงานกับผู้ทรงความรู้เป็นประจำทุกสัปดาห์โดยเทียบค่าหน่วย กิจให้</p>

	<p>๒. นอกกระบบโรงเรียน</p> <p>ระดับชาติ</p> <p>ในระดับมัธยมศึกษา</p> <p>ก. สถานศึกษาควรจัด ทำนิตยสารราคาถูกลำหรับเยาวชนเพื่อฝึกและลับ ฝึปากและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา</p> <p>ข. ควรมีกระบวนการสรรหาเด็กเหล่านี้ที่อาจจะไม่สามารถมาโรงเรียน เช่น ในกรณีของโก๊ะตี๋) และให้โอกาสในการพัฒนา</p>
<p>๓. การสร้างหรือการ แปลงสื่อสำเร็จรูป</p>	<p>๑. สำนักพิมพ์ต่างๆควรร่วมมือกับสถานศึกษาสร้างหรือการแปลงสื่อสำเร็จ รูป ให้รับกับบริบทของสังคมไทยเพราะขณะนี้ขาดแคลนสื่อประเภทนี้ค่อนข้างมาก รัฐฯ อาจเข้ามาประกันคุณภาพโดยการจัดประกวดและให้รางวัลใน รูปของสัมปทานการจัดสื่อส่งตามโรงเรียน</p> <p>๒. เนื่องจากในการพัฒนาผู้มีความสามารถพิเศษทางภาษานี้เป็นกระบวนการ สร้างสรรค์ที่เป่าหมาย คือ การให้ผู้มีความสามารถพิเศษสร้าง หรือรังสรรค์ งาน จึงควรมีการจัดระบบให้ผลงานเหล่านี้ได้รับการเผยแพร่ผ่าน ๑) หนังสือ พิมพ์ ๒) นิตยสาร ๓) Website ๔) จัดพิมพ์รวมเล่ม</p> <p>๓. จัดทำการประชุมวิชาการประจำปีเพื่อเผยแพร่ความรู้ และ Language Fair ให้ผู้เชี่ยวชาญ ครู นักวิชาการเปิดค่ายรับลงทะเบียนพัฒนาผู้มีความสามารถ ทางภาษา เพื่อเผยแพร่เทคนิค กลยุทธ์ และสื่อ</p>
<p>๔. การพัฒนาวิธีการ สอนของครู</p>	<p>ครูที่จะสอนเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางภาษา จะต้องมีความมั่นคงทาง อารมณ์ มีศรัทธาในตัวเด็ก เปิดใจกว้าง และข้อสำคัญ ต้องมีความคิดสร้าง สรรค์ด้วย ในขณะนี้ ควรใช้ครูดีเด่นที่ทาง ส.ป.ช. กรมสามัญ และ ส.ก.ศ ได้ทำการคัดเลือกไว้แล้วโดยจัดการอบรม และสัมมนาการใช้สื่อ แต่ควรมี หลักสูตรเฉพาะที่มีเป้าหมายการผลิตที่ชัดเจน สำหรับสร้างบุคลากรที่ต้องใช้ ความสามารถพิเศษนี้และควรมีค่าวิชาตอบแทน</p>
<p>๕. การสร้างแบบ ทดสอบมาตรฐานใน แต่ละระดับของ พัฒนาการ</p>	<p>จากงานวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องใช้คะแนนโรงเรียนที่มีความเป็นอัตโนมัติสูง เป็นตัวกำหนดกลุ่มผู้มีความสามารถทางภาษา ๒๐% แรก แต่เนื่องจากระบบ การศึกษาปัจจุบันเอื้อต่อการคิดโดยสมองซ้าย เน้นการคิดเชิงตรรกะอย่างเป็น วิทยาศาสตร์ การสื่อสารระดับทั่วไป ดังนั้น เราพบว่างานวิจัยครั้งนี้ มีเด็กที่ มีค่า ความคิดสร้างสรรค์สูง ที่ไม่ได้รับการเสนอชื่อ</p> <p>การให้ครูภาษาเสนอชื่อ แม้จะลดความเป็นอัตโนมัติโดยขอให้ครูกรอกแบบ ส้ารวจก่อนเสนอชื่อในตอนท้าย แต่จากงานวิจัยครั้งนี้เราก็พบว่ามิดีเด็กที่ครู</p>

	<p>อาจจะไม่ชอบหน้า เด็กเข้าปัญหาและอาจตัดสินใจไม่เสนอชื่อ แบบสอบถามความคิดสร้างสรรค์ที่ศูนย์พัฒนาอัจฉริยภาพ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใช้อยู่ก็เป็นของต่างประเทศที่มีอคติทางวัฒนธรรม และเด็กในต่างจังหวัดอาจจะเสียเปรียบ จึงจำเป็นที่ประเทศไทยจะต้องสร้างแบบทดสอบมาตรฐานในแต่ละระดับของพัฒนาการขึ้นใช้เอง กล่าวคือ เราจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาแบบทดสอบความสามารถทางภาษาเพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานทางด้าน การอ่าน (Reading Age) การเขียน (Writing Age) และการใช้ภาษา เพื่อที่จะทำให้เราสามารถระบุได้ชัดเจนว่าเด็กที่มีความสามารถพิเศษเหล่านี้อยู่ในความสามารถทางภาษาวัยใด เมื่อเราสามารถสร้างแบบทดสอบนี้ได้ เราจะสามารถร่างหลักสูตรภาษาที่ชัดเจนและเอื้อต่อการกระโดดข้ามชั้นเรียนของเด็กเหล่านี้ได้</p>
<p>๖. การพัฒนาองค์กรเพื่อจัดระบบการพัฒนาความสามารถพิเศษทางภาษา</p>	<p>๑. จัดตั้งกองทุนหรือมูลนิธิและคณะกรรมการที่ทำหน้าที่จัดหาทุน</p> <p>๒. เพื่อความต่อเนื่องควรมีหน่วยงานถาวร</p> <p>๑) หน่วยงานระดับนโยบายวางแผน แสวงหา แหล่งทุนและ ประสานงาน ระหว่างกระทรวงศึกษาธิการ มหาวิทยาลัย สภาพัฒนา กระทรวงวิทยาศาสตร์ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ กรมแรงงาน สภาการศึกษา สภาวิจัย ฯลฯ ตลอดจน ดูแลติดตามกำกับ และประเมินสถานการณ์</p> <p>๒) ศูนย์ประสานงานระหว่างหน่วยปฏิบัติ (ส.ป.ช. กรมสามัญ กรมฝึกหัดครู กรมศิลปากร กรมวิชาการ ฯลฯ ทั้งในส่วนกลาง และระดับจังหวัด</p> <p>๓) หน่วยงานวิจัยที่ทำการวิจัย การจัดเก็บข้อมูล ทำทำเนียบ สร้างองค์ความรู้ และการพัฒนารูปแบบ มาตรฐาน</p> <p>หัวข้อเร่งด่วนที่ต้องทำการวิจัยต่อไป คือ</p> <p>ก. การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาให้แก่ผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาในระดับมัธยมศึกษา</p> <p>ข. การพัฒนาหลักสูตรพิเศษสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาในระดับอุดมศึกษา</p> <p>ค. การพัฒนาแบบวัดมาตรฐานความสามารถพิเศษด้านภาษาอังกฤษ</p> <p>ง. การตั้ง โครงการทวิภาษาที่ชักชวนเด็กลูกครึ่งที่เกิดในประเทศไทยและมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษมาเรียนภาษาไทยระดับสูงเพื่อพัฒนาเป็นล่ามภาษาให้แก่ประเทศไทย</p>

	<p>จ. การขยายโครงการให้ครอบคลุมภาษาต่างประเทศอื่น โดย เฉพาะภาษาจีน ญี่ปุ่น อินดู และอาหรับ และสเปน</p> <p>๔) ศูนย์ส่งเสริมการเรียนการสอนและการวิจัยด้านภาษา และที่ดูแลด้าน ภาษา และการผลิตกำลังทางด้านภาษาต่างประเทศให้ได้คุณภาพ และจำนวน ความต้องการของรัฐ</p>
--	---

บรรณานุกรม

- จันทร์ฉาย แซ่ก๊วย. (๒๕๓๐). *ภาษาแหวกแนวในงานประพันธ์ของ'รงค์ วงษ์สวรรค์*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นිරนุช สำราญอาตม์. (๒๕๔๑). *การวิเคราะห์ลักษณะและพัฒนาการของแวมภาษาโดยใช้กิจกรรมการ
เรียนรู้ด้วยตนเอง*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี กุลละวณิชย์. (๒๕๒๓). “พลังของภาษาแหวกแนว,” ใน *ภาษาพิเน็จ*. หน้า ๔๔-๕๑.
- พัชรี สวนแก้ว. (๒๕๓๖). *จิตวิทยาพัฒนาการและการดูแลเด็กปฐมวัย*. (เอกสารประกอบการสอน).
หน้า ๘๖-๘๘.
- แมกเกอร์, ซี. จูน. (๒๕๔๐). *รูปแบบการเรียนการสอนเด็กปัญญาเลิศ = Teaching Models in
Education of the Gifted*. อารี สันหลวี แปล. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- รงค์ วงษ์สวรรค์. (๒๕๐๖). *เสพลบอบบันทึก*. กรุงเทพฯ : ผดุงศึกษา.
- (๒๕๑๑). *ใต้ถุนป่าคอนกรีต*. กรุงเทพฯ : ประมวล.
- (๒๕๑๒). *เสพลบอบชาวไร่*. กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น.
- ราตรี แส่นอ้วน. (๒๕๔๑). *การศึกษาเปรียบเทียบภาษาแม่ของหลักสูตรการเรียนการสอนของหลัก
สูตรประเทศไทยกับประเทศอังกฤษกับความสอดคล้องของทฤษฎีการเรียนการสอนภาษา*.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- วิชา ทรวงแสง. (๒๕๒๑). *วิเคราะห์งานประพันธ์ของ'รงค์ วงษ์สวรรค์*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วิชา
เอกภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศรียา นิยมธรรม. (๒๕๓๕). *เด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถเฉพาะทาง*. (คู่มือครู). ไม่มีเลข
หน้า.
- ศรียา วิไล ดอกจันทร์. (๒๕๒๘). *ภาษากับการสอน*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริพร ปัญญาเมื่กุล. (๒๕๔๑). *กรณีศึกษาการวิเคราะห์ลักษณะและกลยุทธ์ในการเรียนรู้ของผู้เรียน*.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สมประสงค์ ปิ่นจินดา. (๒๕๑๘). *คู่มือการศึกษาวิชาพัฒนาการเด็ก*. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูสวนดุสิต.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๔๑). *แผนพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษ*. หน้า ๑-๓, ๘-๙, ๓๔-๔๐, ๖๕-๗๔, ๑๒๑-๑๒๒, ๑๗๓-๑๗๔.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๔๑). *รายงานการวิจัยประกอบการร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ....ประเด็นการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ*. หน้า ๗-๘, ๑๘-๒๑, ๑๐๕-๑๑๒, ๑๑๖-๑๑๗.
- สำนักนโยบายและแผนการศึกษาระดับพื้นฐานและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๓๖). *รายงานการประเมินผลการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษ*. หน้า ๒๓-๔๑, ๑๑๕-๑๒๐.
- สำนักนโยบายและแผนการศึกษาระดับพื้นฐานและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (๒๕๓๖). *รายงานผลการสัมมนาเรื่องแนวทางการพัฒนาเด็กปัญญาเลิศและเด็กที่มีความสามารถพิเศษ*. ลำปาง หิริบุญประเสริฐ. (๒๕๓๒). *ภาษาศาสตร์สำหรับครู*. (เอกสารคำสอน).
.....(๒๕๔๒) *ความสามารถพิเศษทางภาษา*. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- อารี สัจฉริวี (๒๕๔๐). *รูปแบบการเรียนการสอนเด็กปัญญาเลิศ*. แปลจาก Teaching Models in Education of the gifted. แต่งโดย C. June Maker. กรมวิชาการ.
- อุษณีย์ โพธิ์สูง (2542) *สร้างรากฐานอัจฉริยภาพให้ลูกน้อย*. สำนักพิมพ์ข้าวฟ่าง
- Alderson, J.C. et al. (๑๙๗๗). "Matalinguistic Knowledge, Language Aptitude and Language Proficiency," in *Language Teaching Research*. Arnold.
- Andersen,R. (๑๙๗๖). *A Functional Acquisition Hierarchy Study in Puerto Rico*. New York : Paper presented at the ๑๐th annual TESOL Conference.
- Atwood, B.S. (๑๙๗๔). *Building Independent Learning Skills*. Palo Alto, Calif. : Education Today.
- Bailey,Jane M. (๑๙๘๖). "Literacy Development in Verbally Talented Children," in *Developing Verbal Talent*. VanTassel-Baska, Joyce, Johnson, Dana T. & Boyce, Linda Neal. p. ๑๐๓-๑๑๐. Boston : Allyn and Bacon.
- Barbe,W. & Renzulli, J. (๑๙๗๕). "A Model for the Analysis of Inquiry," in *Psychology and Education of the Gifted*. New York : Irvington.
- Bloom, B.S., ed. *Taxonomy of Educational objectives : The Classification of Educational goals : Handbook 1 : Cognitive Domain*. New York. Longman, ๑๙๕๖.
- Brown, R. (๑๙๗๓). *A First Language*. Cambridge : Harvard Press.

- Bruce, L. (1987). *The Acquisition of Grammatical Morphemes by Adult Students of Russian as a Foreign Language*. MA Paper, Department of Linguistics, USC.
- Cazden, C. (1987). "Curriculum / Language Contexts for Bilingual Education," in *Language Development in a Bilingual Setting*. p.125-128. California : National Multilingual Multicultural Materials Development Center.
- Clark, B. (1988). *Growing up Gifted*. New York : Macmillan Colledge.
- Diana Bentley, et al. (1999) *The Really Practical Guide To Primary English*, Stanley Thorn (Publishers) Ltd. Cheltenham, UK
- Della-Dora, D. & Blanchard, L.J. (1987). *Moving Toward Self-Directed Learning : Highlights of Relevant Research and of Promising Practices*. Alexandria, Va. : Association for Supervision and Curriculum Development.
- Department for Education and Children's Services. (1988). *Understanding Giftedness: a Guide to Policy Implementation*. p. 1-12.
- Department for Education and Employment. (1988). *The National Curriculum*. U.K.
- Eberle, B. (1988). *Classroom Cue Cards for Cultivating Multiple Talents : a Tool for Teachers Having Application at All Grade Levels and in All Content Areas*. Buffalo, N.Y. : D.O.K.
- Ellis, K., and Durkin, M.C. (1988). *Teacher's Guide for People in Communities (The Taba Program in Social Studies)*. Menlo Park, Calif. : Addison-Wesley Publishing Co.
- Frank Schffwe publications Inc,(1990) . *Mind Movers And Brain Teasers, Blackline Reproducibles* ,California, USA
- Fanselow, J. (1988). "The Treatment of Error in Oral Work," in *Foreign Language Annals* 10. : p. 128-138.
- Gallagher, J. (1988). *Teaching the Gifted Child*. Boston : Allyn and Bacon.
- Gardner, H. (1988). *Frames of Mind*. New York : Basic Books.
- Guilford, J.P. & Merrifield, P.R. (1988). *The Structure of Intellect Model : Its Uses and Implication*. Los Angeles : Psychological Laboratory.
- Hall, E. (1988). *The Silent Language*. Greenwich, Conn. : Fawcett.
- Institute for Staff Development. (1988). *Hilda Taba Teaching Strategies Program*. Miami, Fla. : Institute for Staff Development.

- Krashen, Stephen D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Oxford : Pergamon Press.
- Krashen, S. et al. (1985). *Difficulty Order for Grammatical Morphemes for Adult Second Language*. Performers Using Free Speech. TESOL Quarterly 19 : 115-126.
- Laura Rose (1996) *Developing Intelligence Through Literature* , Zephyr Press, Tucson, Arizona USA
- Linda Cambell, Bruce Cambell and Dee dickinson (1999) *Teaching and Learning through Multiple Intelligences*, Allyn and Bacon Massachusetts, USA
- Linfors, Judith, Wells. (1985). *Children's Language and Learning*. London : Prentic-Hall International.
- Long, M. (1980). *Input, Interaction and Second Language Acquisition*. Dissertation Thesis, Ph.D. UCLA.
- Los Angeles Unified School District. (1998) *Gifted/talented Programs Handbook*, Publication No. GC-141 Division of Instructional Service, Gifted / Talented Program
- MacNamara, J. (1982). "Cognitive Basis of Language Learning in Infants," in *Psychological Review* 89 : p. 1-14.
- Owens, Robert E. Jr. (1983). *Language Development*. Third Edition. The United States of America : Macmillan.
- (1985). *Language Development*. Fourth Edition. The United States of America : Macmillan.
- Oxford, Rebecca L. (1985) *Language Learning Strategies : What Every Teacher Should Know*. New York : Newbury house
- Parke, Beverly N. (1989). *Gifted Students in Regular Classrooms*. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Parker, Frank. (1984). *Linguistic for Non-Linguist*. The United States of America.
- Reber, A. (1985). "Implicit Learning of Synthetic Languages : the Role of Instructional Set," in *Journal of Experimental Psychology : Human Memory and Learning* 11 : p. 111-124.
- Renzulli, J. (1985). *The Enrichment Triad Model : a Guide for Developing Defensible Programs for the Gifted and Talented*. Mansfield : Creative Learning.
- Sally Boggeman, tom Hoerr and Christine Wallach(Ed) (1996) *Succeeding with Multiple Intelligences* ,the New City School, Inc. ,St. Louis, Missouri USA

- Saussure, Ferdinand De. (୧୯୫୯). *Course in General Linguistics*. New York : McGraw-Hill Book.
- Susan Petreshene (1994) *Brain Teasers* , The Centre For Applied Research For Education ,
New York, USA
- Urban K.K. (1993) “Fostering giftedness” *International Journal of Educational Research*,
19, 31-49
- Van Naerssen, M. (୧୯୯୦). Ph.D. Dissertation, Department of Linguistics, University of Southern
California.
- VanTassel-Baska, Joyce. (୧୯୯୬). “The Process of Talent Development,” in *Developing Verbal
Talent*. VanTassel-Baska, Joyce, Johnson, Dana.T. & Boyce, Linda Neal. p. 3-22.
Boston : Allyn and Bacon.
- Williams, F.E. (୧୯୭୦). *Classroom Ideas for Encouraging Thinking and Feeling*. New York :
D.O.K.
- Zenita C Guenther (1995) “A Center for Talent Development” in Brazil *Gifted and Talented
International*, vol. 10 N0 . spring 1995